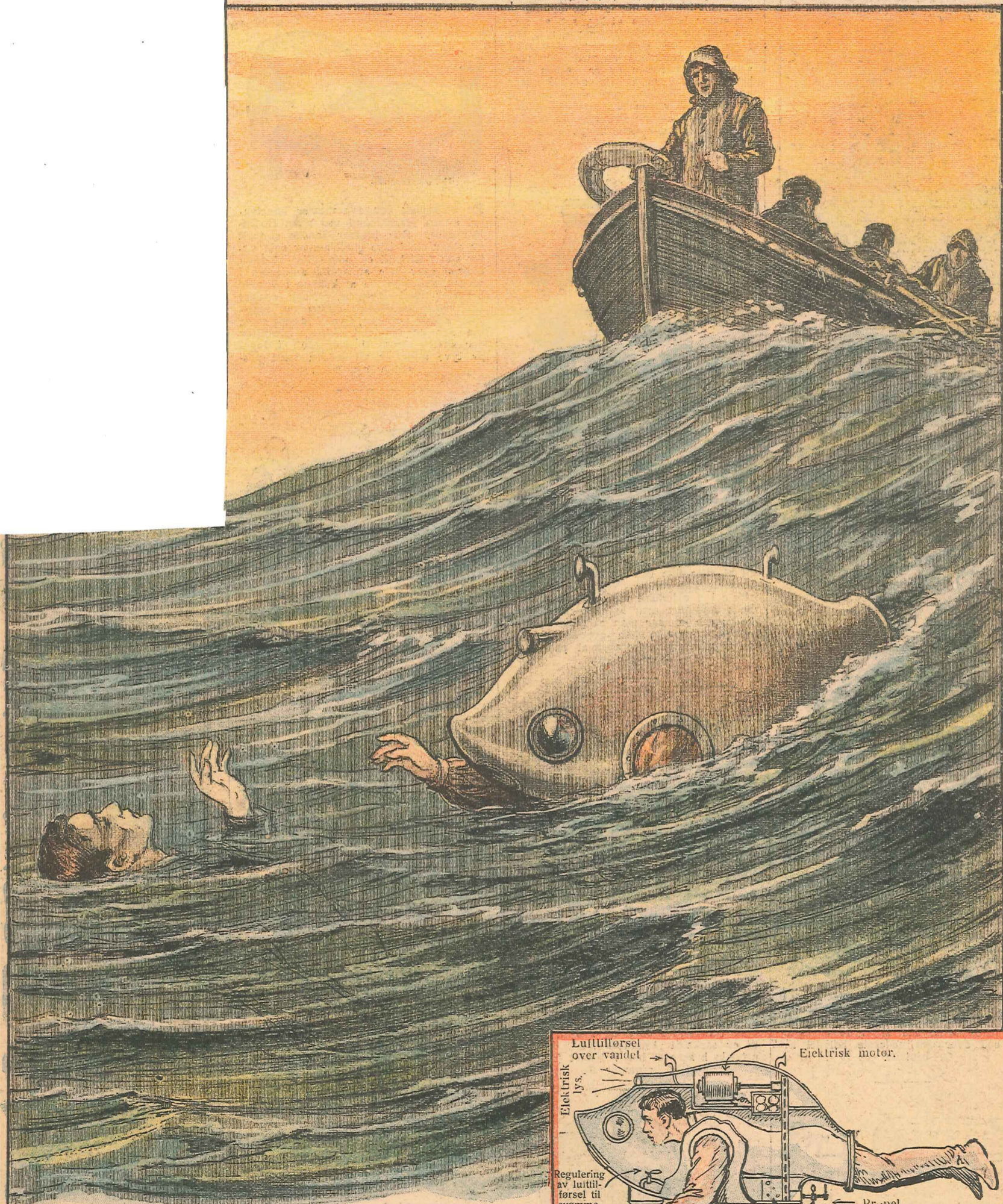
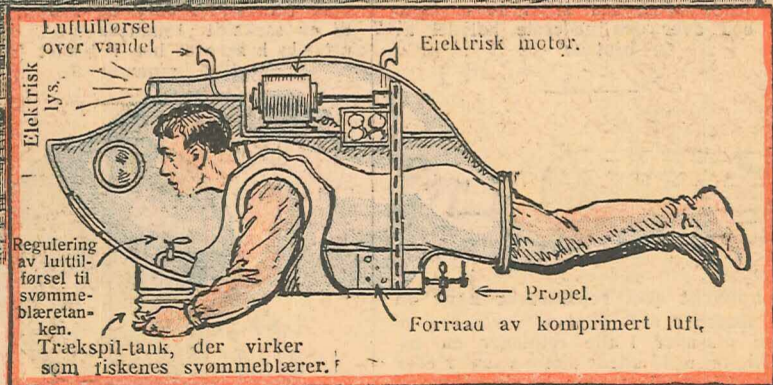

RS FAMILIE-JOURNAL

En lilleput-undervandsbaat.

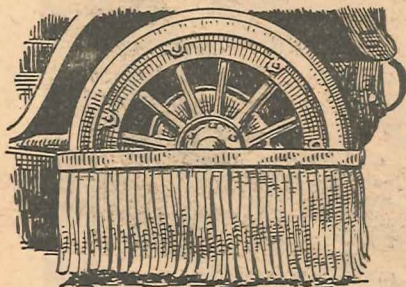

En engelsk oppfinner har nylig utkastet ideen til et redningsapparat som — om det skal være — ogsaa kan fungere som undervandsbaat for en person. Dens form, indretning og bruk ses av billedene. Den bestaar i hovedsaken av et metalhylster som tas paa som en dykkerkappe og drives frem i vandet av en liten skibspropel. Naar den skal dukke under vandet trykkes den trækspilformede tank foran sammen, hvorved luftindholdet i dykkerkappens indre blir mindre og apparatet synker. Ønsker manden at stige igjen lar han komprimert luft strømme fra reservoiret inde i hylsteret ut i tanken, som han samtidig trekker ut. Denne tank virker altsaa paa tilsvarende maate som fiskenes svømmeblære. Der er baade ko-øine, elektrisk søkelys og andre moderne hjelpemidler i dette eiendommelige redningsapparat som i saa høi grad tangerer det kuriøse. Billedene her tilhører den lille serie: Kuriøsiteter som regelmæssig findes paa blads side 2.

KURIOSITETER

En europæisk skyskraper. Skyskraperens hjemland er som bekendt Amerika. Men ogsaa i Europa begynder man nu at tænke paa at følge det av Amerika givne eksempel med hensyn til at bygge i høiden. Til bruk for det store, aarlige handelsstevne i Leipzig, „Leipzig Messe“ som det kaldes, agter man at opføre et kjæmpetaarn paa 30 etager og paa ialt 126 meters høide. Taarnet vil komme til at indeholde 30,000 kvadratmeter gulvflate foruten 14,500 kvadratmeter korridorplads med 4500 løpende meters vægflate, altsammen til bruk for messens utstillinger av industriens og haandverkets frembringelser. I første etage skal der indrettes restauranter og terrasseanlæg, og i 2. etage skal der være post-, telegraf- og andre kontorer. Ialt 22 elevatorer og 14 trapper skal tjene til at forbinde kjæmpetaarnets forskjellige avdelinger med hverandre. Hele foretagedet er beregnet at ville koste 75 millioner mark.

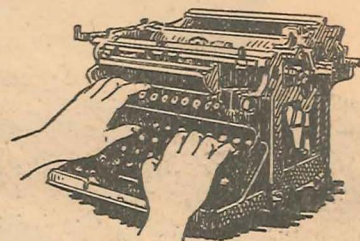
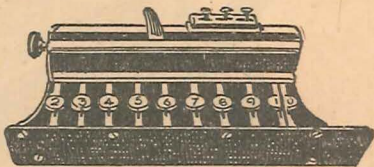

Automobilskvætskjermer efter det i d-menes verden nu saa moderne frynsesystem. En av utemperne ved den store automobiltrafik i storbyene er den at de kvætter sole paa menneskene paa fortaugene naar foret er stygt, og en automobil i rask fart stryker forbi. Mange steder er det i utlandets storbyer derfor ogsaa paabudt at automobilene ved færsel gjennom byen i fugtig føre skal være forsynet med kvætskjermer. Av disse eksisterer der forskjellige systemer. I Japan, hvor kvætskjermer er obligatoriske i mange byer, bruker man skjerm av den facon som ses her: en rekke lange frynser er ophængt paa en list som er anbragt paa hjulakselen, saa at frynsene henger ned over den nederste halvdel av hjulene.

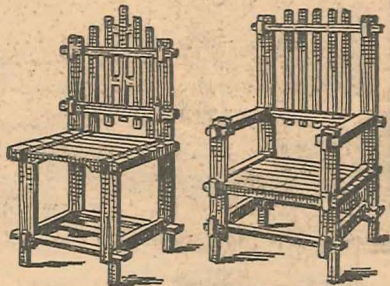

Et apparat som registrerer naar en tyv nærmer sig. Det menneskelige legeme utsender i alle retninger en betydelig mængde ultraviolet stråler eller varmebølger. Hvis man hadde et meget fint merkende termometer, vilde man paa dette kunne avlese naar et menneske nærmet sig. En amerikansk videnskapsmand har nylig konstruert netop et slikt ultratermometer. I et hulspeil samles de utsendte varmestraler i et brændpunkt, i hvilket der er anbragt en av to metaller sammensatt forbinde-se, hvori der opstaar elektriske strømmer, saasart

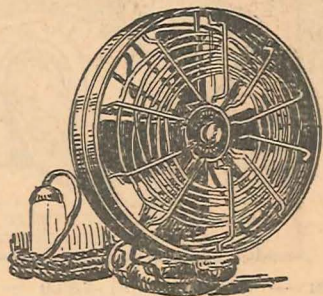
forbindelsen opvarmes. Fra denne metallforbindelse fører ledningstraadene til et maaleapparat, og ved hjelp av en kikkert forstørres de av de elektriske strømmer bevirkede utslag, saa at selv det mindste utsving kan konstateres. Ved forsøk er det godtgjort at man med dette fint merkende apparat kan paa-vise tilstedeværelsen av en person som befinner sig i en avstand av 200 meter eller mer. Forsynt med dette apparat vil en detektiv paa lang avstand kunne „se“ en tyv nærme sig, selv om mørket skjuler dem begge.

En additionsmaskin som kan anbringes paa en almindelig skrivemaskin og brukes i forbindelse med denne, er den nyeste form for regnemaskiner. Hele additionsapparatet (se øverst paa billedet) veier bare litt over 1/2 kilogram. Det er yderst let at sette fast paa skrivemaskinen og kan hurtig fjernes igjen. Det har sine egne taltangenter som kommer til at sitte like bak og litt over skrivemaskinens tangenter. Ved at bruke disse s i s e i forbindelse med additionsmaskinens tangenter, naar man skriver tallkolonnene, opnaar man at disse opsummeres. Summen kan avleses paa et selvregistrerende viserapparat paa additionsmaskinen.

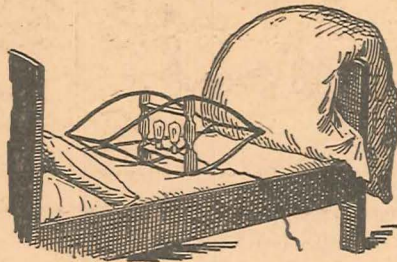

Stoler som er samlet udelukkende ved „tømmerknoter“, saa at lim, spiker og skruer helt er undgaat, er nylig fremstillet som en kuriositet av en snekker i Pennsylvania. De er dannet av mange enkelte stykker. Den største av stolene bestaar av 50 stykker, den andre av 48. Den metode hvorved forbindelsen er tilveiebragt mellom disse mange stykker er den som er kjendt fra det gamle pusiespi med en hel mængde træstykker med forskjellige hak og snit i, samlet til en saakaldt „tømmerknot“, tidligere utførlig beskrevet her i bladet (aargang 1920, nummer 9).

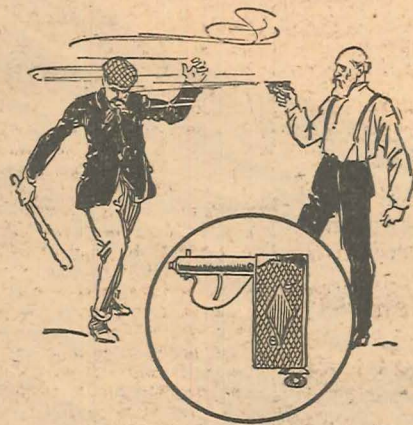

Med en roterende, elektrisk vifte av den type som er vist her, kan man baade opvarme et værelse om vinteren og avkjøle det om sommeren. De traader ved hvis glødning varmen frembringes, er snødd i spiralform mellom eken i det

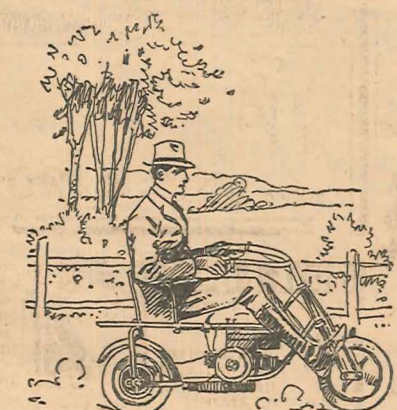
roterende-hjul, saa at varmen, naar hjulet snurrer hurtig rundt, likefrem kastes ut i rummet bort fra maskinen, saa at et værelse derved kan opvarmes usedvanlig hurtig. Ved avbrytning av varmekontakten forvandles maskinen til en kjølemaskin, som virker efter det sedvanlige viftekjølingsprincip.

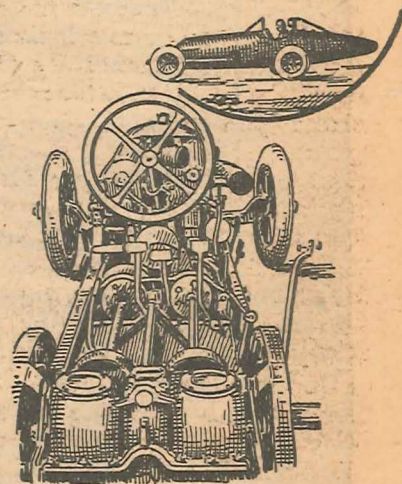
En elektrisk sengevarmer er konstruert av en franskmand ved navn Godin-Dapsence. Den bestaar ganske simpelt av et par elektriske glødelamper som sitter slik fæstet til et metalstillas at sengkjerne naar hele apparatet anbringes i sengen, avholdes fra at komme i direkte berøring med lampene. Naar sengen skal opvarmes, løffes dynen op, apparatet sættes i sengen, dynen lægges over, saa der er tætt ved sidene, hvorefter der sættes strøm til lampene. I løpet av tyve minutter vil sengen være passende opvarmet.

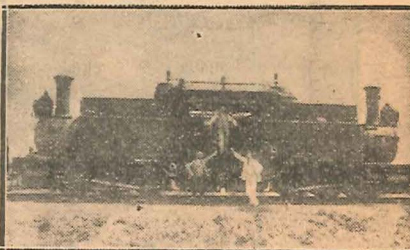
En gasrevolver som denne er i den senere tid kommet ibruk som forsvarsvaaben mot voldsmand, indbrudstyver og lignende. I revolverens magasin findes der komprimert luft og en væske, og av denne væske utskyttes der hver gang pistolen avfyres en portion som omtrent dieblikkelig omsættes til en be-løvende luftart, der har en momentan lammende og sovndyssende virkning paa den, mot hvem „skuddet“ rettes, saa at han blir ute av stand til foreløbig at foreta noget angrep. Nogen varig eller skadelig indflydelse paa den rammede har skuddet ikke, — efter nogen tids forløp vil han vaakne op. Men da kan skytteren som regel forlængst være i sikkerhet eller ha tilkaldt hjelp.

En motorcykel som kan opbevares i huset som en almindelig cykel er nylig konstruert i Tyskland. Den veier bare 16 kilogram og er derfor let at bære, selv om man skal op trapper med den. Hertil kommer, at dens form — med de lave hjul — er slik at den tar mindst mulig plads op. Det er derfor ikke noget i veien for at man kan ha den staaende paa et værelse eller i en entré, hvis det skal være. Trods sin litcheit skal denne lilleput-motorcykel kunne præstere en hastighet av 40 kilometer i timen.

En automobil med 16 cylindre har nylig sat nogen usedvanlig fine hastighetsrekorder i Daytona i Amerika. Halvanden kilometer blev kjørt paa 23 1/3 sekund og 8 kilometer paa 2 minutter. Ved den sidste prøve som blev foretat med denne eiendommelige automobil med sin 16-cylinders tvillingmaskine med to drivaksler, var farten oppe i 245 kilometer i timen. Men da gikk der ogsaa ild i maskinen, saa automobilens resolut maatte kjøres ut i havet, for at man kunde undgaa en eksplosionskatastrofe.

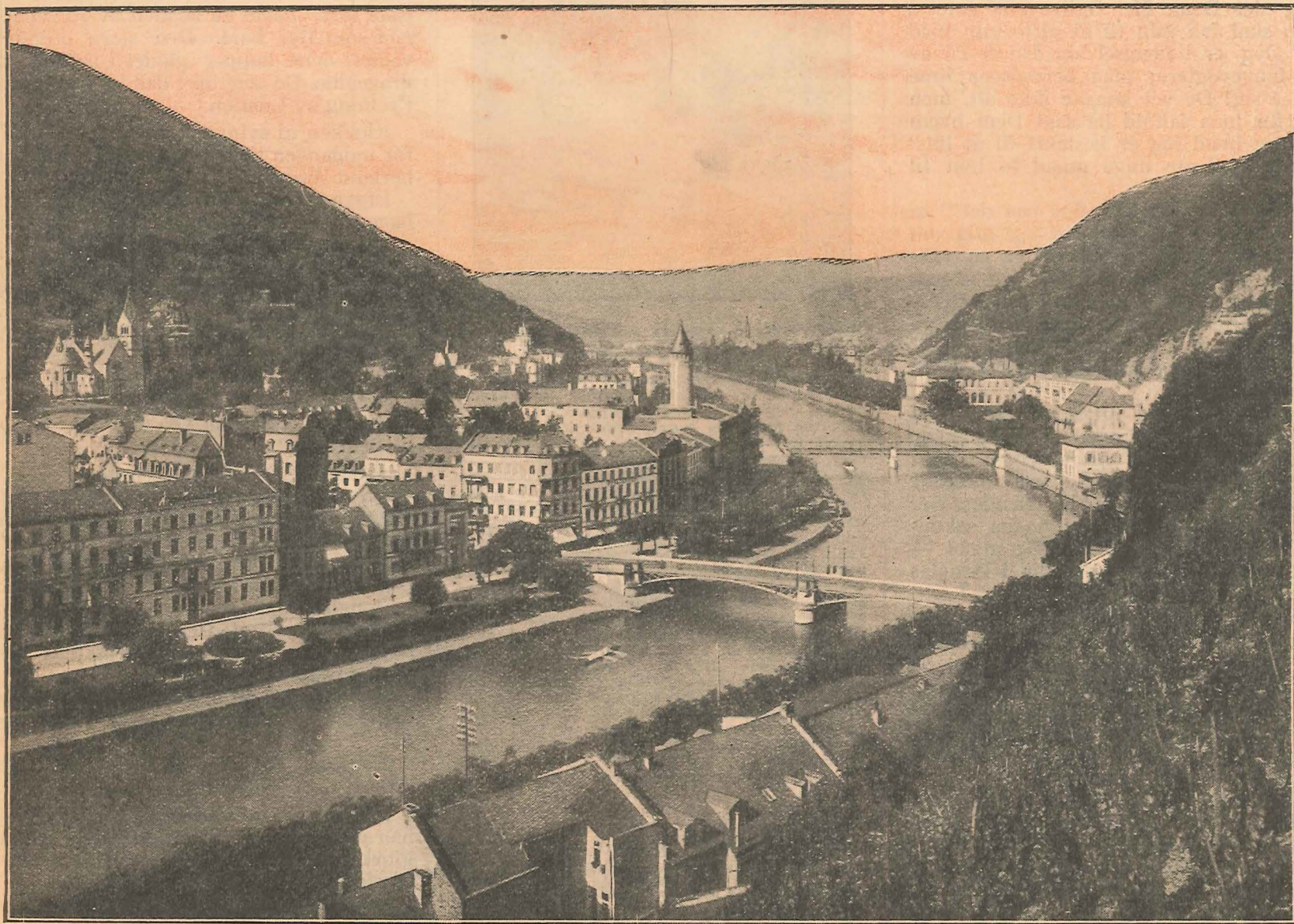
Et dobbelt-lokomotiv, spesielt bygget til bruk paa baner med særlig sterk stigning, er konstruert av den skotske ingeniør E. W. Jackson, som er ansatt ved det meksikanske jernbaneanen. Det eiendommelige lokomotiv gaar paa strækningen mellom Vera Cruz, som ligger ved havet, og byen Meksiko, som ligger 2000 meter over havets overflate.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 17.

Torsdag 28. april 1921.

45 aarg.

Ems, den lille idylliske by i Wiesbaden, berømt for sit mineralvand.

Ems har 9000 indbyggere og 10.000 kurgjester aarlig. Tallene taler sely! Det er en by som lever av fremmede og tilreisende. Og der er tre ting som har git den denne særstilling som et av Europas mest berømte badesteder: dens bedaarende beliggenhet ved breddene av den lille Lahnflod, dens klima som er stabilt og mildt, og endelig dens mineralske kilder hvis natronholdige vand har en særlig helbredende virkning paa patienter med bronkit eller halssydommer. Hvilken betydning man tillægger Ems' mineralkilder fremgaar bl. a. derav at der foruten det vand som drikkes av selve kurgjestene, aarlig sendes ut 800.000 flasker av det til alle mulige kanter av verden. — Vort billede viser byen som den ligger lunt og materisk mellem Taunusfjeldene og med alle sine mondæne kurhoteller og pensionatsbygninger nede ved den klare, rislende Lahnflod. — Neue fotogr. Ges., Berlin.

Den mægtige fiende.

Av

Guy Thorne.

(Forts.)

Saa gik hans tanker til Beatrice. Hun var endnu i sine samvittighetsløse fienders magt. En liten hindring kunde kuldkaste alle hans beregninger og planer. Han følte hvor forvilet foretagendet var — først nu stod det tydelig for ham.

Han elsket hende — elsket hende høiere end alt i verden — men deres fælles skjæbne hang i en uendelig tynd traad.

Han reiste sig og stønnet høit.

I det samme gav det et sæt i ham. I det fjerne hørte han klart og tydelig en surrende lyd.

Han stirret ivrig i den retning hvor lyden kom fra, men himlen var aldeles

tom. Efter faa minutters forløp blev lyden sterkere — det lød som en motorcykel i rasende fart — og pludselig opdaget han en liten sort flek mot den blyfarvede himmel.

Det var Tommy Beauchamp i hærens aeroplan 16 B.

Gjenstanden vokste sig større og større. Lyden blev sterkere og fylgte efterhaanden hele den lille dal hvor Douglas stod.

Nu kunde han tydelig se maskinen som fløi meget høit. Den saa ut som en lynsnar høk og efter at ha beskrevet en stor bue gled den store maskin let og glat ned paa græssletten, løp en firti meter frem og stanset. Da Douglas skyndte sig bort til den store, vingede tingest — den saa meget større ut end han hadde trodd — steg Beauchamp selv — bevæbnet med store briller og klædt i kulørt skind — ned fra rattet og klatret nedover trinnene til han naadde jorden.

De to mænd vekslet nogen faa ord. Douglas forklarte ham alt hvad han vilde gjøre.

„Det er godt,” sa Tommy. „Naar du har bragt manden til taushet saa bring damen bort til maskinen og vi gaar straks op. Jeg kan si dig at du ikke vil like det i begynnelsen. Du kan med fuld tillid betro din veninde og dig selv i mine hender, men i begynnelsen faar du kanske en væmmelig fornemmelse.”

Douglas krøp ned bak hekken paa det sted hvor en grind førte ut til stien. Grinden var aapen. Ved siden av ham laa et haandklæ og en flaske kloroform.

Klokken slog tre paa Morston kirken, og han ventet fremdeles. Men fem minutter efter hørte han endelig stemmer som kom nærmere og nærmere. De var like ved ham — Beatrice — hans Beatrice! — Og Herbert Ogilvey! Douglas krøp længer ned idet de gik forbi den aapne grind. Samtidig tok han flasken i

den ene haand og det sammenfoldede haandklæ i den andre og vætet med med en hastig bevægelse haandklædet med kloroformen.

En søtågtig, kvalm lugt steg op fra det. — Han vendte hodet bort, holdt haandklædet langt nede og krøp ut fra sit skjul.

Han var nu omtrent to meter bak Beatrice og Herbert Ogilvey. Den unge pike var klædt i en dragt av vadmel og hadde en liten pelslue paa hodet. Hun talte og han hørte klart og tydelig hvert av hendes ord.

„Jeg sier Dem, Mr. Ogilvey, at intet i verden skal faa mig til at gifte mig med Dem. Jeg er i fængsel og De er en av mine fangevogtere; men befrielsens time nærmer sig! De vet kanskje ikke alt, men Deres far maa ialfald ha sagt Dem hvem jeg er og hvad jeg er bestemt til at bli.”

Den korpulente unge mand lo høit til svar.

„Pyt — vær ikke saa stor paa det!” sa han brautende. „Hvad bryr jeg mig om Deres kongerike i Østen? De er en vakker pike — den vakreste pike jeg nogensinde har set, og — paa mit æresord — De skal gifte Dem med mig! Og jeg vil nu straks ha et kys paa forskud.”

Men det gik ikke som Mr. Herbert Ogilvey hadde ment.

Han hadde neppe uttalt de sidste ord før Douglas faldt over ham bakfra. Haandklædet med kloroformen blev presset mot hans mund og næsebor og holdt fast der av kraftige hænder. Der fulgte en voldsom kamp i nogen sekunder, før Ogilvey var en kraftig mand — men tilslidst laa han ubevægelig i Douglas armer.

Harrison hadde git Douglas nøie besked om alt hvad han skulde gjøre. Han holdt klædet med kloroformen endnu en liten stund for Ogilveys ansigt, og saa reiste han sig langsomt. Beatrice stod et litet stykke derfra. Han saa hendes yndige profil mot den graa himmel. Hun vilde ikke se paa det som foregik.

En pludselig tanke slog ned i ham. Han tok flasken med konjakken op av lommen og heldte noget av dens innhold over den unge mands stivetøi og haar.

Naar man saa fandt unge Ogilvey — hvis han ikke inden tyve minutter var kommet til sig selv igjen —, vilde man simpelthen tro at han hade været beruset.

„Nu er det gjort,” sa han til den unge pike. „Beatrice, skynd dig! Friheten vinker!”

Hun sendte ham et blik fuldt av tillid.

„Jeg visste du vilde klare det, Douglas,” svarte hun rolig. „Hvad skal vi nu gjøre?”

Han førte hende ind bak hekken og pekte paa den store gjenstand som laa i græsset som en kjæmpemæssig saaret fugl.

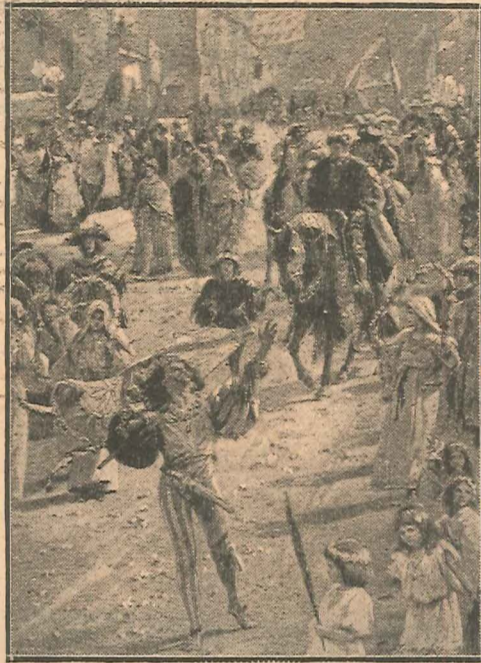
„Vi skal op i den,” sa han. „Det vil ikke ta mer end tyve eller fem og tyve minutter. Automobil min venter paa os naar vi kommer ned og mellom otte og ni iaften er vi i London hos min far. Er du ængstelig?”

Den unge pike saa paa ham. Det var tilstrækkelig. Han visste nu for bestandig at hun aldrig vilde være ængstelig for noget naar han var hos hende.

Tommy Beauchamp kom dem imøte, iført sin flyverdragt og med store automobilbiller for øinene.

Han hilste militært og med en mine som om det hele var den naturligste ting av verden.

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Keiser Karl V.s indtog i Tunis. — Efter F. Grotmeyers maleri.

Efterat maurerne var fordrevet fra Spanien og maatte nøie sig med sin afrikanske jord, dannet de paa Nordafrikas kyst sjørøverstatene Tripolis, Tunis og Algier og gjorde herfra den europæiske handel og skibsfart stor skade. De opsnappet skib efter skib og tusener av europæiske sjøfolk blev paa denne maate slæpt bort til fangenskap og slaveri. For at sette en stopper for dette gjorde den mægtige keiser Karl V som da ogsaa var Spaniens hersker, et togt til Tunis i 1535. Med 500 skiber og 30.000 mand landet han ut for byen Tunis, hvor da den dristige sjørøver Barbarossa holdt til, og skjønt Barbarossa raadet over en hær paa 60.000 mand seiret dog keiseren ikraft av sine overlegne vaaben. En stor hjælp var det for ham at de næsten 20.000 fangne kristne som befandt sig i Tunis samtidig gjorde oprør inde i byen, saa araberne kom mellom dobbelt ild. Efter den avgjørende seier drog keiser Karl i triumf ind i Tunis. Nogen større betydning fik imidlertid ikke seieren ulover at de 20.000 kristne fanger blev befridd, for saasomt europæerne var borte, gjenoptok araberne ufortrødent sit sjørøveri og først i det 19. aarhundre blev det egentlig slut paa dette da franskmændene erobret Algier og derfra kunde holde ogsaa de andre sjørøverstater i ave.

„Nu skal De op og flyve — og De vil snart befinde Dem vel oppe i luften. Det er bedst vi starter med det samme.”

Han førte dem bort til maskinen. Passagersættet som var bak førerpladsen var over otte fot fra marken.

„Jeg skal gaa op først og hjelpe Dem op,” sa Beauchamp.

Beatrice rystet paa hodet.

„Det behøves ikke,” svarte hun med fast stemme. Og før de to unge mænd kunde faa git hende en handsrækning var hun steget op jerntrappen og hadde sat sig paa passagersættet.

„Sæt dig ved siden av hende, Douglas,” kommanderte Tommy. Douglas satte sig op.

„Nu maa dere ikke bli nervøse,” sa Tommy idet han steg op og indtok sin plads ved rattet. „Motoren holder et spektakkel saa man tror trommehindene skal sprænges. Det er imidlertid en av de allersidste modeller og jeg kan stige op uten nogen mekanisme som holder den tilbake. Pas nu paa!”

Det var som flyveren hadde sagt. Der hørtes etpar klik, og sa fulgte en række øredøvende eksplosioner som fik Douglas og Beatrice til at holde hændene for ørene og flyttet sig nærmere som for at beskytte hverandre.

Et sekund efter forlot de jorden og der reiste sig en voldsom vind som slog imot deres ansigter.

Støien var øredøvende. Det var som om de var kommet ind i hjertet av det forferdeligste uveir; men da Douglas frygtosomt kikket ned saa han den store, utstrakte mark nu ikke var større end et litet grønt frimerke, og at landskapet under dem gled avsted som et panorama i rasende fart.

Tommy fløi turen paa tyve minutter. De dalte let som en fugl ned paa jorden, og da tusmørket begyndte at falde skyndte Douglas og Beatrice sig over en bar strækning til et oplyst vertshus som laa like i utkanten av sletten. Da de naadde „Den røde løve” hørte de larmen av flyvemaskinen som fløi bort. Den store automobil ventet; dens lamper glødet i mørket som drageøine. De steg op i den og suste avsted i retning av London.

Klokken ni svingte en stor automobil op for indgangen til Imperial hotel i Northumberland Avenue.

Etpar hotelgutter kom løpende og bar bagagen ind i den store, oplyste vestibule.

„Mr. og Miss Smith fra Brighton,” sa Douglas til inspektøren inde paa kontoret. „Ønsker De straks at komme op paa Deres værelser, Sir?” spurte manden.

„Ja, baade min søster og jeg er trøtte,” svarte Douglas.

De gik op i elevatoren til anden etage. I korridoren kom en kvinne paa omkring trediva ar, øiensynlig en kammerpike bort til Beatrice.

„Vær saa god, denne vei, Miss,” sa hun.

Uten et ord vendte Beatrice sig om og fulgte efter kvinden. Elevatorføreren viste Douglas til hans værelse — nr. 7.

„Bagagen vil straks bli bragt,” sa han, „og en tjener vil bli sendt op til Dem.”

Douglas aapnet døren til sit værelse. Midt i værelset stod en høi mager orientaler med en mørkeblaa turban og tunge guldringer i ørene.

Douglas for sammen. Uvilkaarlig stak han haanden i lommen hvor hans pistol laa.

Men saa gav han et utrop av forbauelse.

„Det er bra alt sammen, Douglas,” hørte han en kjendt, rolig stemme si. „Du har gjort det jeg har paalagt dig at gjøre, og foreløbig er spillet vort!”

Det var hans far, Sir Charles Wards stemme.

VII.

Forklaringer.

Douglas vaaknet op av en lang, drømmeløs søvn. Klokken var fire om eftermiddagen den neste dag, og det var næsten mørkt. Han hadde ikke talt nærmere med sin far og han hadde ikke set andre.

En time efter sin ankomst til hotellet hadde han sittet skjælvende og rystende over hele kroppen i det elegante soveværelse han var blitt vist ind i. De sidste dagers voldsomme spænding hadde været for meget for ham. Han kunde ikke tænke, kunde neppe tale sammenhengende — det var som om al hans livskraft var suget ut av ham.

Han hadde maattet drikke en kop varm bouillon og ta en stor dosis bromkalium, og saa hadde han sovet trygt helt til nu.

Persienne i hans soveværelse var rullet ned og gardinene trukket for. En irisk varme brændte i kaminen. Han vaaknet op i disse ukjendte omgivelser og stirret omkring i værelset. I begyndelsen hadde han

ikke den ringeste anelse om hvor han var. Alt var fremmed for ham.

Ved hver side av sengen sat en høi skikkelse. De var gulbrune med sort haar, øiensynlig østerlændere og i østerlandsk dragt.

„Hvor er jeg?” spurte han hæst.

Saa hørte han sin far tale — ordene kom fra den mand som sat tilhøire for sengen, manden med de store guldøreringene og det kaffefarvede ansigtet. En mand som utadtil ikke hadde den fjerneste likhet med general Ward.

„Det er bra, gutten min,” sa stemmen. „Du har sovet i over seksten timer, og du trængte det! Jeg gav dig et sovemiddel for at faa dig til at sove.”

Douglas reiste sig op. Hukommelsen vendte langsomt tilbake til ham og den foregaaende dags begivenheter dukket op i ham.

„Beatrice!” utbrøt han. „Er hun i sikkerhet? Har hun det godt?”

„Hun er i sikkerhet og har de godt. Jeg har hat en lang samtale med hende idagmorges. Douglas, min søn, jeg er stolt av dig. Den maaten hvorpaa du frelste hende var vidunderlig uttænkt og vidunderlig gjennomført. Jeg tror ikke nogen anden mand kunde ha gjort det bedre.”

Douglas saa spørgende paa den andre skikkelsen ved siden av sengen. Da bøide manden sig dypt og hilste paa orientalsk vis.

„Det er Peroo,” sa general Ward. „Han hører til prins Pertab Rao Buondhas følge. Han vil være din tjener i de dager vi opholder os her. Han er absolut tro og paa-lidelig.”

Orientaleren viste sine hvite tænder og bøiet sig igjen. Douglas saa paa sin far.

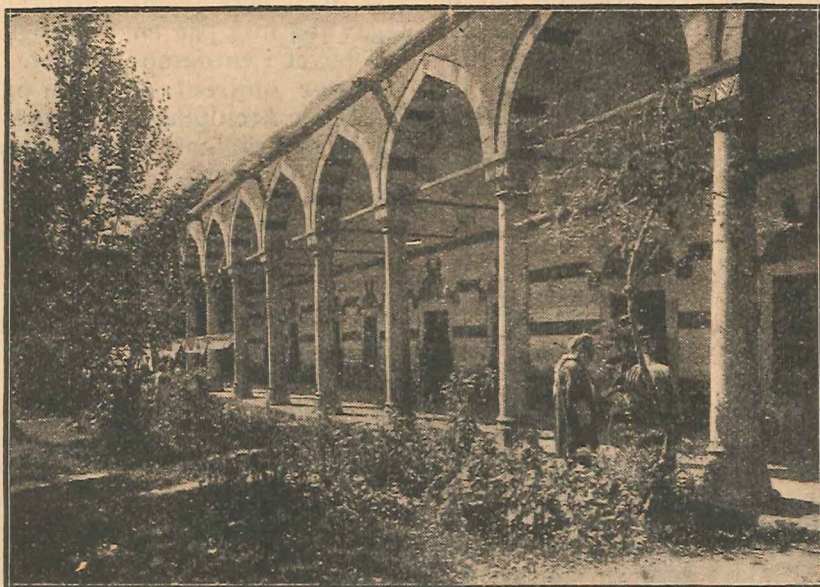
Av alle de overraskelser han hadde møtt i den sidste tid var denne vistnok den største. Generalen var fuldstændig forvandlet, hans ansigt, hals og hænder var som paa en indfødt inder. Hans hvite øiebryn var nu sorte som hans haar. Det var næsten umulig at kjende ham igjen selv for hans søn Douglas.

„Far,” sa den unge mand med et svakt smil, „jeg har smigret mig med at jeg kjendte noget til maskering efter at jeg har optraadt paa scenen og jeg har trodd at en ven av mig, Walter Harrison, som har hjulpet mig med at frelse Miss Anstruther, var endda bedre kjendt med denne kunst. Men jeg tilstaar at du overgaar os begge. Men hvad alt dette betyr og hvorfor du optrær her paa et londonsk hotel som indfødt inder — det kan jeg absolut ikke forstaa.”

„Du vil snart faa vite det, Douglas,” svarte den maskerte baronet. „Du har med stor dygtighet og mod fuldført den første del av dit hverv. Som jeg har sagt dig før er tiden nu kommet til at du skal indvies i den store hemmelighet hvorav saa store interesser avhænger. For øieblikket maa det være dig nok at vite at jeg er kommet velbeholden bort fra Chelsea House i en ukjendelig forkledning og at prinsesse Beatrice er i sikkerhet. Si mig nu en ting: hvorledes er dit legemlige befindende efter al den spænding du har gjennomgaat?”

„Jeg føler mig litt træt,” svarte Douglas, „men ellers har jeg det bra.”

„Saa faar du staa op. Peroo vil hjelpe dig. Han vil føre dig dit hvor du vil

En av de vakreste moskeer i Damaskus.

Damaskus er i mange henseender en av de mest tiltalende og interessante byer i Orienten. Ikke alene ligger den vakkert til midt i en overstrømmende frugtbar og vandrik dal, men den er pen og ren — en sjelden egenskap ved en tyrkisk by, — og dens mange gamle, vakre og eiendommelige bygninger er forholdsvis godt vedlikeholdt — ogsaa noget som er sjelden i den muhamedanske verden. Dette sidste gjælder særlig den vakre moske som vi her bringer et bilde av. Den er bygget av Selim I, den tapre. Det var ham som erobret det meste av Orienten og var den første som har prædikket „De troendes behersker”. Selim var ogsaa en stor mæcen, beskyttet kunsten og bygget selv adskillige moskeer. Av disse er hans moske i Damaskus vistnok den vakreste, ren og ædel i stil som den er. Navnlig loggiaen som omslutter en aapen, blomsterbevokset plads som paaafaldende minner om de katolske klostres fratergaard er usedvanlig vakker. I og for sig er sultan Selims moske likesaa vakker som den berømte Omaidernes moske, selv om den naturligvis ikke kan maale sig med denne i størrelse og pragt, men den er langt renere i stil og vakrere i mange enkeltheter. Under loggiaens yndefulde buer søker folk paa varme dager skygge og kjølighed.

faa vite alt. Skal vi si om tre kvarter.”

Sir Charles henvendte nogen faa ord til inderen; de blev uttalt paa et sprog som var fuldstændig uforstaaelig for hans søn, men som han med en viss forbauselse forstod ikke var hindustansk — og saa forlot han sagte værelset.

Der stødte et privat badeværelse op til soveværelset. Den kolde dusj virket umadelig forfriskende paa Douglas og da han kom ind i soveværelset igjen var hans klær lagt tilrette for ham, og hans brune tjener ventet.

„Lord Sahib,” sa han paa godt engelsk, „mens De var i badet løp jeg til opvarteren og bestilte lunch til Dem. Lord Sahib maa være sulten.”

„Ja, jeg er virkelig sulten,” svarte Douglas, „men jeg er ikke Lord Sahib, Peroo.”

De hvite tænder glimtet frem og inderen rystet paa hodet.

„Lord Sahib vil snart faa vite alt naar han møter hos Frins Rao Buondha.”

Douglas begynde at bearbeide sit hode med epar haarbørster. Efter søvnen og badet befandt han sig vidunderlig vel.

„Det later til at bli meget eventyrlig,” sa Douglas og lo til sit billede i speilet. „Men hvad har du bestilt til mig til lunch? Det er et meget viktig spørsmål.”

„Jeg har bestilt en bif med egg og østerssaus til Lord Sahib. Lord Sahib er mit folks overhode og jeg er hans tjener.”

„Hm — det var en underlig gammel fyr,” tænkte Douglas mens han fuldførte sin paakledning. Men da biffen med østerssaus kom spiste han den med stor appetit. Peroo trak sig tilbake mens han spiste.

Klokken fem vendte inderen tilbake og bad med et dypt buk Douglas om at følge med ham. — De gik ut i korridoren som strakte sig paa hver side av elevatorkorridoren. Idet de svingte tilhøire og gik bortover den teppebelagte gang som var oplyst av elektrisk lys saa Douglas at hver dør de gik forbi hadde et kort hvorpaa der stod: „Reservert Hans Høihet prins Pertab Rao Buondha med følge.”

Og med stor forbauselse saa han at hele hotellets anden etage var tat ibruk av denne mystiske asiatiske person hvis navn Beatrice hadde nævnt paa Morston Hall.

Men han var efterhaanden blit vænnet til overraskelser. Og da han nu blev vist ind i et værelse hvor der stod nogen østerlændere opstillet, ventet han ikke uten nysgjerrighet, men forberedt paa alt, paa hvad der videre vilde ske. Mændene bar posete, hvite bukser, som tyrkiske soldater og hadde et kort sverd stukket ned i beltet, et vaaben som Douglas var erfaren nok til at gjenkjende som sverdet kris, et slangeformet vaaben som var et av de malaiiske staters farligste angrepsvaaben.

De saa mer ut som soldater end som tjenere; de hadde et utpræget militært utseende og lignet ikke Peroo. Da Douglas traadte ind hilste de paa europæisk vis og en av dem banket paa en dør som straks blev aapnet.

En slank, ung mand med mørk ansigtsfarve og klædt i elegant formiddagsantræk kom hastig ind. Han bukket for Douglas.

„Vær saa god at komme ind,” sa han paa feilfrit engelsk.

Som i en drøm traadte Douglas ind i en stor salon. Gardinene var trukket for vinduene, og værelset var oplyst av mange lys. I den ene enden av værelset stod en gammel, hvithaaret og hvitskjegget mand med mørkebrun hud, klare sorte øine og ørnene. Han var klædt i østerlandsk dragt, akkurat som Douglas hadde set indiske rajaher ved kroninger. En lang perlekjede hang om hans hals og skaffet av hans sverd funklet av juveler.

I en stol ved enden av et avlangt bord sat Beatrice Anstruther. Hun var klædt i en kjole av blaa silke uten pynt, men paa hendes hals funklet en stor stjerne av smagragder.

Og ved Beatrices høire side sat den høie magre mand som var klædt i tjenerdragt akkurat som Peroo og i hvem Douglas hadde gjenkjendt sin far.

Beatrice hadde reist sig fra sin stol. Dypt rødmende kom hun bort til Douglas. Han saa hendes øine var fulde av taarer.

„Hvorledes skal jeg kunne takke dig, Douglas,” sa hun med lav stemme, „fordi du har frelst mig? Jeg er saa lykkelig — saa lykkelig!”

Douglas tok den unge pikes haand og kysset den. Han følte at baade hans far og den fornemt utseende inder iagttok ham oppmerksomt.

Saa talte Sir Charles.

„Prins,” sa han, „maa jeg forestille min søn for Dem. Douglas, dette er Hans Høihet, prins Pertab Rao Buondha, dynastiet Sarnaks mest trofaste og hengivne ven og forsvarer.”

Douglas visste i første øieblik ikke hvad han skulde gjøre. Han rakte haanden ut, men prinsen lot som om han ikke saa det

og rakte sit sverdhefte ut mot den unge mand.

Hvorfor Douglas gjorde det kunde han ikke si. — kanskje blev han ledet av et instinkt, kanskje av mindet om en eller anden scene paa teatret — men han berørte det utstrakte sverdhefte som tegn paa under-saatlig troskap — og først da grep den gamle mand hans haand og saa længe og alvorlig ind i hans ansigt.

„Du er søn av en god slekt — vi er mænd, du og jeg,” sa han. „Mit hjerte er i sandhet fylt av glæde, for du har frelst den tilkommende dronning fra hendes fiender. Du har vist dig værdig til dit hverv, og din daad har gjort os sterke.”

Douglas stirret med største forbauselse paa sin far.

„Aa,” sa han, „er det noget at gjøre op-hævelser over? Dersom ikke min ven Tommy Beauchamp hadde været hadde vi ikke kunnet sætte dette igjennem.”

Han blev rød mens han talte og følte sig forvirret av den summende lyd av stemmer som lød omkring ham. Han følte den uro og spænding som hersket omkring ham, men han forstod ikke det mindste av det.

Hans far saa hans forvirring.

„Bare et øieblik til, Douglas,” sa han, „og du skal faa vite alt. Prins, gjør min søn dit spørsmål i Sarnaks trofaste folks navn og i hans navn som er død!”

„Lord Sahib,” sa den gamle mand med lav, klar stemme, „vil du egte prinsesse Beatrice? Vil du vogte hende, skjærme hende, kjæmpe for hende og dø for hende? Vil du motta den store, høitstaende, betrodde stilling?”

Al farve vek fra Douglas' ansigt. Han skalv av indre bevægelse ved dette høitidelige spørsmål.

„Sir,” sa han, „jeg har intet andet ønske eller haab i mit liv end at egte hende hvis hun vil stige saa lavt ned som til at ta mig.”

„Og du, prinsesse?” fortsatte den gamle mand og vendte sig om. „Er det din vilje at forene dit liv med denne Lord Sahib, saa at dere to kan regjere over Sarnak og der kan bli fred i landet?”

Til svar gik Beatrice bort til Douglas, la sine hænder paa hans skuldrer og kysset ham uten at si et ord.

Saa drog prinsen sit lange, krumme sverd av skeden og holdt det over deres hoder.

„Min ære er din ære,” sa han med høi stemme. „Jeg er din tjener, May Sva, Mahedeva — Gud Herren bevare dit rike og dig selv! — Nu er den ting gjort.”

Med en klingende lyd stak Pertab sit sverd i skeden, hilste paa militær vis og forlot værelset uten at si et ord mer.

„Min kjæreste Beatrice,” sa general Ward — denne kultiverte uttrykksmaate lød besynderlig fra orientalerens — „gaa nu op paa dit værelse. Din kammerpike vil være der — og husk at du blir vogtet saa sikkert at intet ondt kan ramme dig.”

Med et blik paa Douglas og med et smil gjennem taarer gik den unge pike ut av en dør som hun lukket sagte efter sig.

„Sesaa, min kjære gut,” sa generalen, „nu er det gjort. La os nu ta os en cigar, saa skal jeg fortælle dig alt.”

Han skjøv en kasse cigarer bort til sin søn.

„Hør nu oppmerksomt paa mig,” sa han, „for jeg har en meget besynderlig historie at fortælle dig.”

Douglas nikket og tændte sin cigar.

„Da jeg trak mig tilbake fra hæren,” sa Sir Charles, „var jeg en forholdsvis ung mand og hadde meget store indtægter. Din mor var død og du var paa skole i Eton.

Da jeg altid har hat lyst til at lære fremmede land at kjende begav jeg mig paa en opdagelsesreise over Stillehavet i en damp-yacht jeg hadde kjøpt. Efter omtrent et aars forløp kom jeg til Melay Archipelago og kom derfra til den store og frugtbare ø Sarnak. Du har kanskje hørt navnet?”

„Jeg har netop hørt det,” sa Douglas, „men jeg har aldrig været særlig flink i geografi.”

„Denne ø,” fortsatte Sir Charles, „ligger nord for Celebes, en seks hundre mil øst for Borneo. Den er større end Irland, og den er meget rik og har vidunderlige naturkilder. Den skaffer os meget værdifuldt materiale som sandeltræ, ibenholt osv. — og gull, antimon, kvikksølv, tin og sølv. I den ene del av øen er der diamantgruber og andre ædelstener. Jeg kom dit netop som en gammel kammerat av mig, major Anstruther, den berømte opdagelsesreisende, av de indfødte var blitt utkaaret til deres rajah.

Akkurat den samme begivenhet hændte i 1840 da Sir Thomas Brooke av de indfødte blev utkaaret til rajah og gjorde Borneo til det som den er den dag idag.

Min ven Anstruther var nu i en lignende situation. Hans utnævnelse til rajah blev anerkjent av de høieste myndigheter, like-som Brookes utnævnelse blev det og stadig er det — Anstruthers uavhengighet blev anerkjent av England. Han var en ædel type paa ridderne paa dronning Elisabeths tid — forsaavidt som den typen kan overføres paa en senere tidsperiode. Drake eller Raleigh vilde ha budt ham velkommen som bror. Han utnyttet i høi grad alle øens hjulpekilder, organiserte et politi og en liten indfødt hær og forskrev dygtige og erfarne europæere som kunde hjelpe ham i hans arbeide og danne hans generalstab.

Anstruther var enkemand, akkurat som jeg. Han hadde en datter som var barn da jeg kom til Sarnak — den unge pike som du nu har frelst og med hvem du er blitt høitidelig trolovet.

Regenten over Sarnak har efter traditionen alltid skullet utvælges av de indfødte. Anstruther regjerte landet efter europæisk mønster. Fire millioner indfødte nød den største velstand og alle civilisationens fordeler under hans kloke regentskap. Har der nogensinde været en fuldkommen stats-mand, saa var det ham.

Som følge av alt det han gjorde for sarnakeserne betragtet de ham som enslags gud. Hans vilje var dem en absolut lov.”

General Ward stanset og strøk asken av sin cigar mens han saa tankefuldt ned paa bordet foran sig.

„Nuvel,” fortsatte han, „Anstruther og jeg blev de bedste venner av verden. Jeg hadde jo kjendt ham fra den tid vi stod i hæren sammen, men det var bare ganske overfladisk. Under mit lange ophold i Sarnak — du husker kanskje de brevene jeg sendte dig mens du var i Eton — blev vi som David og Jonathan. — Saa døde han. Det var hans høieste ønske at jeg skulde overta regjeringen som rajah som foreløbig stedfortræder for hans datter; men min helbred var paa den tid ikke god og det var absolut nødvendig for mig at reise tilbake til et kjøligere klima.

Efter Anstruthers død blev hans testamente oplæst i øens parlament. — I testamentet var det bestemt at hans datter Beatrice skulde stilles under formynderskap av en viss dr. Ogilvey. Denne Ogilvey — det er ikke nødvendig at jeg for øieblikket omtaler ham nærmere — hadde i mange aar været Anstruthers høire haand i regjerings-

affærer. Han var i besiddelse av en enorm dygtighet — hvilket du vel allerede har opdaget. Han er et av de mest intelligente, men ogsaa et av de mest samvittighetsløse mennesker som nogensinde har levet.

I testamentet stod ogsaa at naar Beatrice var en og tyve aar skulde et forsegleet dokument som var deponert i et alltid bevogtet værelse, aapnes i parlamentet og aabenbare den avdøde rajahs ønsker med hensyn til hans efterfølger.

Alle de indfødte i Sarnak hadde siden Anstruthers død visst besked om dette dokument der som sagt altid blev strengt bevogtet av en av de indfødte. Men de eneste mennesker som visste hvad dokumentet indeholdt var mig selv, min trofaste og hengivne tjener John Bennett og prins Pertab som du netop har set. Vi har kopier av det — for like før rajahens død kom der ham visse ting for øret som fik ham til for første gang at nære mistro til Ogilvey. Ogilvey prøvet at faa dammet et parti for sig selv i landet. Han hadde vundet nogen av de mindre prinser for sig og det var ikke umulig at han i fremtiden selv vilde svinge sig op til regent.

Hittil har han aldrig kunnet gjøre det, fordi traditionsfølelsen er saa utpræget hos den indfødte. De dvæler endnu ved Anstruthers minde med en ærbødighet som om han var en gud. Hele landets skjæbne avhænger av aapningen av dette dokument, for de indfødte vil indtil de mindste enkeltheter rette sig efter hvad det bestemmer.

Nu hadde Anstruther og jeg i forening med prins Pertab lagt en plan.

Dokumentet som om kort tid skal aapnes indeholder den bestemmelsen at dersom jeg er ilive skal jeg være rajah — eller hvis jeg er død eller paa anden maate forhindret, skulde du — hvis jeg ansaa dig for værdig til det — egte prinsesse Beatrice og overta regentskapet. Paa denne maaten mente rajahen og jeg at Beatrices fremtid var sikret og at Sarnak vedblivende vilde staa under et klokt og godt styre.

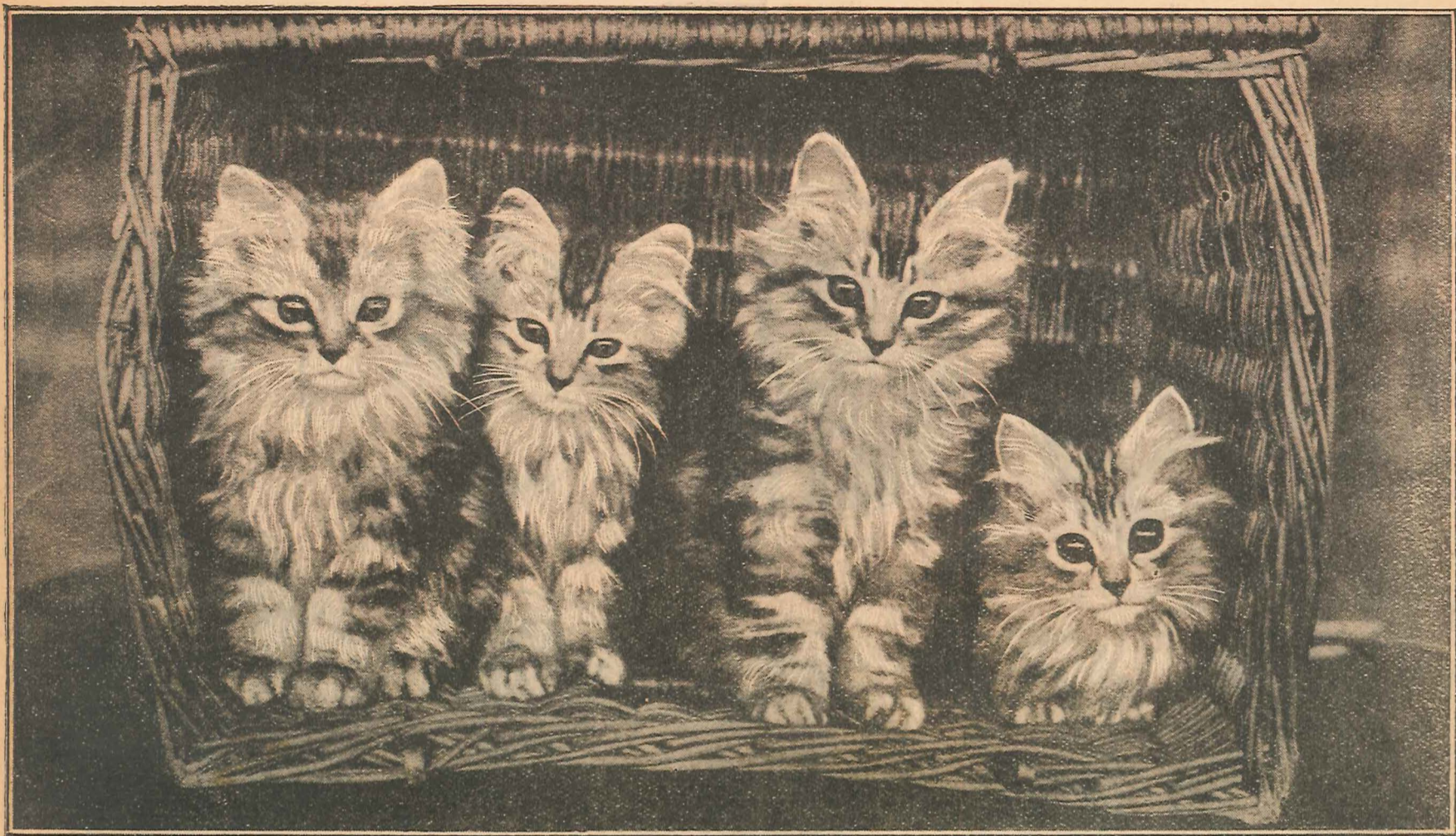
Nu mener du rimeligvis at dr. Ogilvey tilsynelatende hverken har noget at tape eller vinde. Han er blitt holdt i fuldkommen uvidenhed om indholdet av det hemmelige dokument og vet ikke mer om det end de indfødte selv.

Hør nu godt efter hvad jeg videre fortæller. For nogen aar siden tilstod chefen for vakten av det værelse i hvilket dokumentet blev opbevart, paa sit døusleie at han hadde tilstedet dr. Ogilvey adgang til det. Dokumentet var blitt aapnet og Ogilvey var blitt bekjendt med dets indhold. Han vilde ha ombyttet dokumentet med et andet, men manden som hadde vist sig som forræder angret sin gjerning og Ogilvey kunde ikke faa sit forsæt utført. Saasnaart dette blev bekjendt sørget prins Pertab for at værelset med dokumentet blev helt utilgjængelig. Og derfor fik dr. Ogilvey aldrig adgang til at forfalske dokumentet.

Men han har kjendt indholdet av det.

I flere aar, Douglas, har mit liv svævet i fare. Det forklarer den eremitagtige tilværelse jeg har ført og det bedrag jeg har utført for at Ogilvey skulde tro mig død — og være uforberedt paa den store bedrift du nu har utført. Og der er allerede foretat et attentat mot dit liv — at det ikke er gjort før skyldes den omstændighet at han hittil ikke har visst hvor du var.

Gjennem prins Pertab staaer jeg naturligvis i stadig forbindelse med det parti som er imot Ogilvey og som mer og mer er kommet til at mistænke ham. De har øvede og erfarne spioner og andre midler

Hvad der var i lilleguts fødselsdagskurv da den blev aapnet

til at skaffe sig oplysninger, saa vi vet nøiagtig hvad Ogilveys plan er.

Om tre maaneder skal det forseglede dokument aapnes. Det betyr at Ogilvey om to maaneder vender tilbake til Sarnak likesom prins Pertab Rao Ruondha. Da Ogilvey er ute av stand til at forandre testamentsbestemmelsen har han lagt en dristig plan. Han agter at vende tilbake til Sarnak med sin søn Herbert som er holdt i uvidenhet om sandheten og Herbert skulde forestilles for de indfødte som min søn. Han skulde ogsaa egte Beatrice, og alle øens rigdommer skulde derefter være overlatt til den største skurk som lever paa denne jord.

(Fortsættes.)

Vaar.

Jeg gaar omkring i de dødes have
en stille søndag sidst i april;
det grønne lyser fra alle grave
fortrøstningsfuldt under solens smil.

Høit over knoppete bjerkekroner
bak skyens flimrende silkespind
er luften svanger med fugletoner,
som ringer vaaren og lykken ind. —

Jeg gaar omkring i de dødes have,
hvis luft er krydret og sterk som vin,
den fryd som længst blev naturens gave, —
engang i tiden var den jo min.

Al vaarens glæde jeg tok i eie,
dens kilder dypt i mit indre sprang,
saa vidt jeg vandret paa grønne veie
og al min jubel fik luft i sang.

Nu gaar jeg langsomt omkring herinde
blandt sunkne tuer, en slagen mand;
jeg kan ei glemme den unge kvinde,
jeg elsket høit over al forstand.

Nu hviler hun under muldens dække,
fandt under grønsvær for stedse ly,
og intet vaartegn formaar at vække
det brutte legem til liv paany.

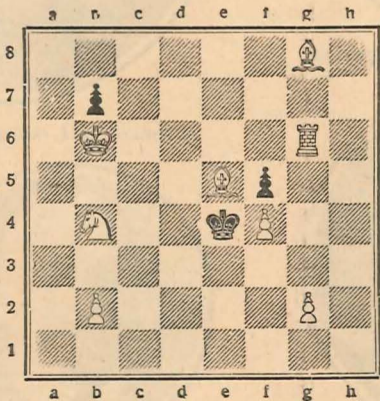
Nei, ei for stedse. Den tanke tvinger
min sjæl i nagende kummer ned.
Jeg tror at vaarens klokker ringer
med skjærpet klang paa den anden bred.

Det er ei taakete feberdrømmer,
en tankebygning paa flyvesand,
jeg hører brusset av sterke strømmer,
hvis løp forgrenes bak taakens rand.

Den kraft og lykke som her forødes,
i haabløs kamp under trange kaar,
skal nyskapt blomstre, naar hist vi mødes,
hvor renhet skaper en evig vaar.

A. K. O.

Litt hodebrud.

Løsning av schakoppgave nr. 1830.

- 1. D e 1 - c 3, L x D. 2. S c 2 - e 3.
- 1. T x D. 2. S c 2 - d 4.
- 1. T b 3 - a 3. 2. S f 5 - e 7.

Schakoppgave nr. 1834.

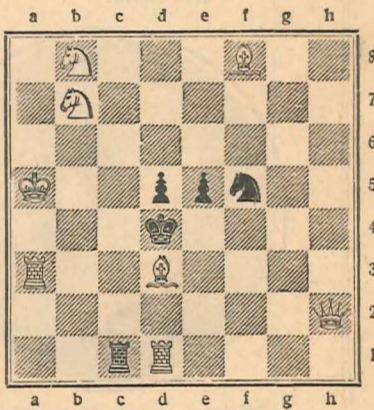
Av F. Robinson, Brisbane.

(Brisbane Courier 1920.)

Sort: K, T, S, 2 B = 5 br.

Hvit: K, D, 2 T, 2 S, 2 L = 8 br.

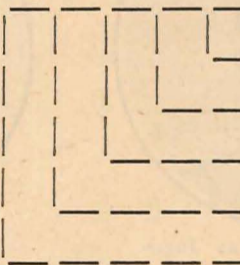
Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1831.

- 1. K c 5 - b 6.

Løsning av fyrstikoppgaven i forr. nr.:

Løsning av gaadespørmaalenene i forr. nr.:

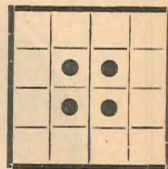
- 1. Nøklen.
- 2. Et barnebarn.

Løsning av spøkegaaden i forr. nr.:

Eliketten.

Regneoppgave.

I denne kvadrats felter skal indskrives 16 like tal slik at summen av hver av de vandrette, lodrette og diagonale rader utgjør 100. Summen av de fire felter, som er merket med sorte punkter, av de fire hjørnefelter og av de fire sammenhengende felter i hvert hjørne skal likeledes utgjøre 100.

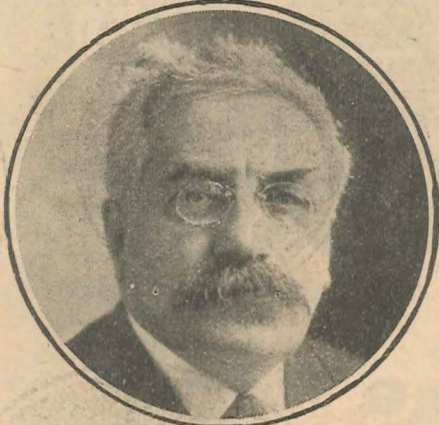
Bokstavkvadrat.

Bokstavene i denne kvadrat skal omstilles slik at der i de lodrette og vandrette rader dannes de samme 4 ord: 1. En kvindeskikkelse fra en græsk myte. 2. En gammel benævnelse paa en stor europæisk ø. 3. Et kvindenavn. 4. Et keiserdømme.

A	A	A	A
D	D	E	E
I	I	L	M
N	N	N	R

Jordens regenter.

Der er i de sidste tre, fire aar skedd større forandringer og omveltninger blandt jordens regenter end kanske tidligere i løpet av en hel menneskealder. Fyrster og statsoverhoder, hvis træk var kjendt av hvert barn jorden over, er forsvundet; nye ansigter er dukket frem. Og først nu har man kunnet samle et nogenlunde komplet portrætgalleri over den nye tids monarker og præsidenter, som skal styre verden i de aar som kommer. Vi gjengir her samlingen i den tilfældige orden hvori vi har mottat billedene fra de forskjellige fotografer, og i den størrelse hvori billedene bedst har egnet sig til reproduktion.

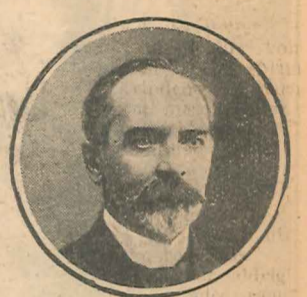
Alex. Millerand, præsident i Frankrike.

Dr. Pessoa, præsident i Brasilien.

Ferdinand I, konge av Rumænien.

Karl Ståhlberg, præsident i Finland.

Maha Wajirawudh, konge av Siam.

Alvaro Obregon, præsident i Meksiko.

Charles Dumber Burgess King, præsident i Liberia.

Thomas Masaryk, præsident i Tsjeko-Slovakiet.

Fridr. Ebert, præsident i Tyskland.

Michael Hainisch, præsident i Østerrike.

Christian X, konge av Danmark.

Yoshihito, keiser av Japan.

Konstantin, konge av Grækenland.

Alexander, konge av Jugo-Slavonien.

Boris III, zar av Bulgarien.

Alfonso XIII, konge av Spanien.

Hsu Schet-Tschang, præsident i Kina.

Charlotte, storhertuginde av Luxemburg.

Juan Vicente Gomez, præsident i Venezuela.

Vladimir Lenin, præsident i Rusland.

Baltazar Brum, præsident i Uruguay.

Warren G. Harding, præsident i De forenede Stater.

Haakon VII, konge av Norge.

Georg V, konge av England.

Joseph Pilsudski, præsident i Polen.

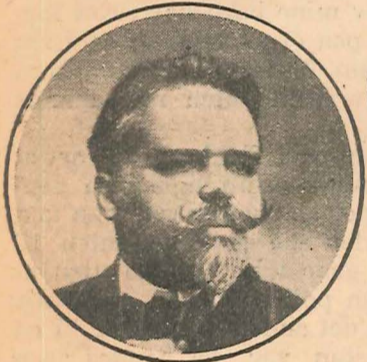
Don Jorge Melendez, præsident i Salvador.

Muhamed VI, sultan av Tyrkiet.

Victor Emanuel III, konge av Italien.

Antonio José d' Almeida, præsident i Portugal.

Marco Fidel Suarez, præsident i Columbia.

Dartiguenave, præsident paa Haiti.

Ahmed Shah, konge av Persien.

Wilhelmina, dronning av Holland.

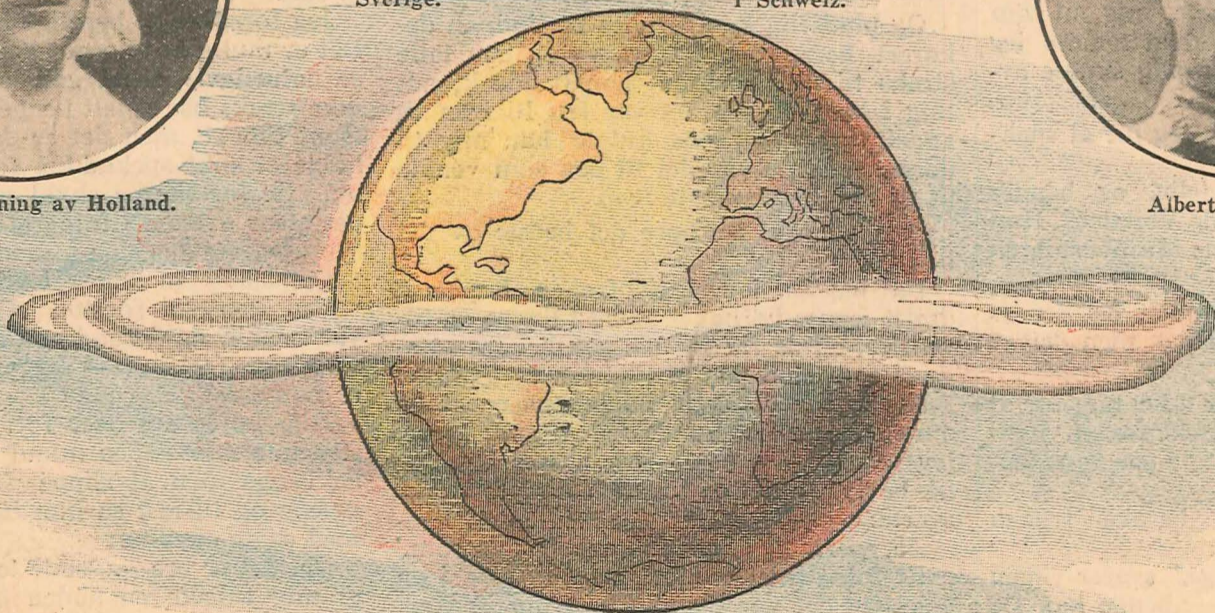
Gustaf V, konge av Sverige.

Edm. Schulthess, præsident i Schweiz.

Albert I, konge av Belgien.

„Frøken“s portræt.

Av
Léon Frapié.

Ja, det er paa grund av en syk at jeg er saa bedrøvet. En som jeg holder likesaa meget av som min egen familie, nemlig barnas lærerinde: frøken Raphaelle.

For os er de mennesker vi kjender hurtig talt. Det er naboerne og de handlende i gaten.

Naboerne er ikke videre høflige; man puffer og skubber til hverandre naar man gaar ut og ind i huset, fordi der er saa trangt om pladsen, og de handlende generer sig ikke for nu og da at skjære ansigter naar man tar varer paa kredit.

Derfor er ‚frøken‘ som er saa fin og elskværdig, den bedste og viktigste person for os. Hende kan vi ikke undvære; hun er som en slegtning av os — en temmelig fjeru slegtning av høiere rang, men ikke overlegen og alltid parat til at være hyggelig mot os. Og nu er ‚frøken‘ blit syk og fraværende fra skolen — hvem har man saa at holde sig til?

Jeg fik vite det av nogen koner som stod paa fortauget efter at de hadde fulgt sine smaarollinger bort paa skolen. Jeg blev straks likesom iskold; det var som om jeg var gaat feil. Fløidøren ind til skolen som er mahognifarvet forekom mig aldeles forandret og den betonlagte gang var heller ikke som den pleide.

Bedrøvelsen lot mig se alt i det sorteste skjær — man vil ikke tro paa ulykken, men man er pent nødt til det naar den har meldt sig.

Hvor betat blev ikke min mand da jeg fortalte ham det om aftenen! Han har aldrig set ‚frøken‘ men Gud skal vite at han kjender hende av vor omtale. Han fik saa vondt da han hørte det at han ikke kunde spise mer end halvt saa meget som han pleide. Og det er let at forstaa. Georges og Melie som nu er kommet over paa fortsættelsesskolen har gaat i fire aar hos hende, og nu har hun Bodophe paa det tredie aaret og Riguet paa den attende maaned. De elsker hende alle instinktmæssig, og nu naar hun er væk merker de først hvad hun var for dem.

De skulde ha set dem mens jeg laget middagsmaten; de sat ganske stille uten at røre sig av flekken og fulgte mig hele tiden med øinene og spurte mig ut om hende. Da de saa sa godnat maatte jeg love dem at jeg hurtigst mulig skulde avlægge den syke et besøk.

Tidlig næste morgen gik jeg for at snakke med bestyrerinden.

Frøken Raphaelle er adelig, og hendes forældre heter hr. og fru de Voilaines. Hun blir pleiet hjemme i Rue de Miromesnil, en av byens fineste gater.

Huset er temmelig gammelt og der er ikke noget usedvanlig ved det, men der er tepper paa trappene.

Portnerkonen løp derfor efter mig for at si at jeg skulde gaa kjøkkenveien, hvilket jeg ogsaa gjorde og ringte paa kjøkkendøren.

„Jeg kommer for at besøke frøken Raphaelle.“

„Frøkenen ligger tilsengs,“ svarer piken med en overlegen mine — „hende kan De ikke faa se.“

„Gaa ind og si at det er fru Bigrom fra Rue des Patriers!“

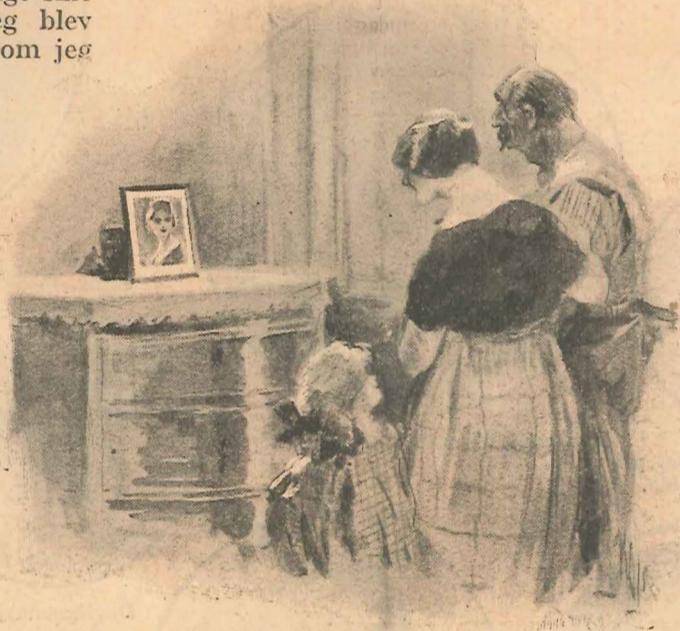
Saa kom piken høflig og elskværdig smilende tilbake og bad mig om at sette mig ned og vente litt, fordi der var en fin dame, hvis automobil stod utenfor og tøffet, inde hos hende.

Jeg saa paa mit eget billede i en blank kobberkjele: Haaret mit var sat paa samme maaten som tjenestepikens, og mit forklær var likesaa rent som hendes; der var bare den forskjell at mit var blaat mens hendes var hvitt, og der var ingen blonder om mit.

Men jeg kom ikke tomhændet: Jeg hadde en puket pioner og en anden liten pakke med mig. Det var min tykke lille gut Bodophe som absolut vilde at jeg skulde ta med blomster som jeg skulde kjøpe for de fire sous han hadde paa sparebørsen.

Jeg vet jo i min alder hvad som er skik og bruk og at man ikke besøker en syk uten at ha noget med. Min gave var en flaske rom, det var en liten, hvit, klar flaske til at putte i lommen og som ‚frøken‘ alltid kan ha hos sig naar hun engang kommer sig.

De kan ikke tænke Dem hvor glad hun blev over mit besøk. Jeg la sakene paa sen-

Saa stillet han fotografiet ganske alene midt paa komoden.

gen og sa de ord jeg hadde overtænkt i forveien:

„Vær saa god, frøken, dette er til Dem, med ønsket om god bedring!“

Aa, hun blev ganske rørt og takket mig saa hjertelig! Og De skulde ha hørt hvorledes hun spurte mig ut om alle hjemme.

Og pludselig kom hendes far ind, en dekorert herre, vil De tro — og han talte straks til mig som om han hadde kjendt mig i lang tid, og det var fru Bigrom til andethvert ord! Saa fulgte han mig til døren, men nu var det til den som vendte ut til den teppebelagte trap.

Men nu skal De høre det bedste av det hele!

Da jeg sa farvel til frøken Raphaelle dreiet jeg av høflighet hodet tilhøire og tilvenstre, og da fik jeg øie paa hendes fotografi som stod paa et litet bord.

Jeg kunde sandelig ikke la være at be om det, men det kunde jeg jo godt gjøre, jeg vet jo godt hvad som passer sig. Jeg fik bevis paa det da hr. de Voilaines straks svarte:

„Ja, værsgod, bare ta det, fru Bigrom.“

Et fotografi saa stort som en side i en bok! Og det var livagtig som om ‚frøken‘ vilde tale til os. Hun sitter der med sit milde, tankefulde smil; hendes øine følger en, og hun sitter med opreist pande hvor-

fra alle hendes gode og vakre tanker straalet ut. Et fint, smalt ansigt som godheten lyser ut av.

I barnas historiebøker er der ansigter som ligner hendes, men ingen av dem er saa tiltalende.

Barna hjemme danset og hoppet ay glæde da jeg viste dem billedet, og de ropte i munden paa hverandre:

„Hun ser paa mig!“

„Nei, det er mig hun ser paa!“

Jeg maatte mægle mellom dem og si:

„Hun ser paa dere alle fire!“

Min mand sat som forstenet, saa kom det støtvis:

„Er det virkelig sandt? — Det vilde jeg aldrig ha trodd! — Og du sier at hun spurte hvorledes jeg hadde det?“

Saa rynket han brynene, saa op og ned paa veggene og ropte tilsidst i en ren kommandotone:

„Ryd alting væk der paa kommoden! Ta børstene, syltetøkkrukkene, luene, kanariefuglburet, stilebøkene, hammeren og alt det andre rotet væk!“

Saa stillet han fotografiet med et stykke træ til støtte aldeles alene midt paa kommoden.

Og man kunde straks se at det ikke var nødvendig at kjøpe en mengde møbler til og saa og saa mange penger om uken for at forvandle en leilighet.

Sidste tirsdag holdt jeg i ro og mak paa at lage middagsmat da fru Panetot, vor naboerske i femte etage, skjøv døren op med et spark og kom truende ind til mig. Hun sier at et av mine barn har revet forklædet istykker paa et av hendes, og i sin vrede kræver hun to francs av mig som jeg har laant av hende uten min mands vidende.

Hun er født oppe i fjeldene og er et stort kvindemenneske som ligner en gendarm og hun roper og skriker saa man kan høre hende fra den ene ende av gaten til den andre. Der gaar ikke en uke uten at hun kommer paa politistationen enten for det ene eller for det andet. Hun slaar til en politikonstabel som var det hendes egen mand.

Naa, hun gir sig altsaa til at skraale op; jeg kan nok se at hun har et av sine raseri-anfald, hvor hun ikke er til at snakke tilrette, og desværre kan jeg ikke gi hende de pengene jeg skylder hende. Hun begynner alt at skyve til stolene og se sig om efter noget hun kan slaa istykker eller kanske slaa mig med.

Endelig lar hun mig komme tilorde, men det hjelper ikke hvad jeg sier; hun blir ved at rase.

Jeg forsøker at berolige hende ved at si: Det er mulig at min gut har uret — og det er naturligvis ogsaa galt av mig at jeg ikke straks har betalt pengene som jeg har laant tilbake, men det er da ikke noget at holde et slikt spektakkel for — især ikke nu. Se for moros skyld paa kommoden: der staar ‚frøken’s fotografi, og hun ligger syk hjemme hos sine forældre.

Det hadde en kolossal virkning.

Fru Pantetot forstod straks hvad der var hendt, og forandret fuldstændig tone.

„Det er ‚frøken‘! — Jeg visste ikke — er hun syk?“

Hun bøide sig over fotografiet og blev staaende med aapen mund — saa gik hun baklengs uten at slippe fotografiet med øinene og tilsidst sa hun høflig og næsten med sagte stemme:

„Ja, det er bra — de to francs kan De gi mig tilbake en anden gang — det haster ikke med dem.“

Og saa listet nun sig stille ut paa tærne.“

Archimedes leder arbeiderne ved forsvaret av Syrakus. Han har konstruert store maskiner, med hvilke der slyn- ges sten ut mot de romerske skibe. Det var maskiner som bruktes langt op i middelalderen, like til kanonen og krudtet var oppfundet.

Vismanden i Syrakus.

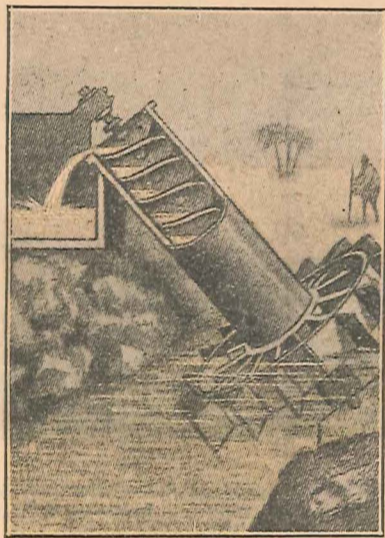
Det er over to tusen, et hundre aar siden at han levet, men vi m ter ham næsten hver dag i vort arbeide. Naar vi pumper vand op av en bæk eller en sj  med en vansnegle, mindes vi ham, naar vi veier paa en decimalvegt, naar vi sætter en skrue uten ende ind i en motor, naar vi bruker en løftestang, naar vi hænger op en talje, b nytter vi os av hans opfindelser. Alle store, matematiske formler maa vi føre tilbake til hans observationer, enhver ingeniør, enhver skibskon- strukt r og enhver som bygger et hus, utnytter hvad han fandt. Om han ikke hadde levet vilde menneskene kanskje hat behov for hundre vismænds opdagelser i hundre aar for at naa like langt. Han blev født i aaret 287 f. Kr., han blev dr pt da han var 75 aar og hans navn var Archime- des.

Da Archimedes, denne skjønneste blomst av den herlige, gamle græske kultur, levet i Syrakus paa Sicilien var denne den rikeste og prægtigste by av de græske kolonier omkring i Middelhavet. End- nu finder man her ruiner av amfiteatre og cirkus, templer og gravsteder som fortæller om hvor stor byen har været og hvor rik, og hvor den gamle vismand har vandret med sine tanker. Det er sand- synlig at Archimedes selv eller ihvertfald hans slekt har stammet fra Korinth i Grækenland, og at han har studert ved det berømte universitet i Alexandria. Ihvertfald vet vi at han korrespon- derte meget med lærerne ved denne h iskole om matematiske sætninger, og vi vet ogsaa at han flere ganger har været i Ægypten. Da han engang saa ægyptiske bønder m sismelig  se vand op av Nilen, studerte han paa et middel til at lette dem arbeidet, og han oppfandt vandsneglen. Endnu i vore dager, mer end to tusen aar efter, pumper den ægyptiske fellah vandet op av elven paa sam- me maate som Archimedes lærte hans forf dere det. Syrakus var paa Archimedes tid allerede et gammelt samfund. Det hadde over 500 aars hi- storie bak sig, det hadde kjendt baade seiere og nederlag, gode og daarlige tider, og nu var det i en av sine lykkeligste perioder. Det hadde til her- sker kong Hieron II, og det var i hans tjeneste Archimedes stod. Hieron hadde hat valget mellom at slutte sig til Carthago eller til Rom, som da kj mpet om verdensherred mmet, og han hadde sluttet sig til Rom og indgaa alliance med den romerske stat. Der var fred og lykkelige tider i Syrakus. Archimedes kunde i ro dyrke sine stu- dies.

Kong Hieron synes at ha sat stor pris paa Ar- chimedes, men han har neppe forstaat meget av hans matematik. „Jeg kan beregne hvormange sandkorn der vil gaa i en kubus hvis høide og bredde er veien fra jorden til solen,” sa visman- den, men kong Hieron lo og sa: „Kom ned fra skyene, kom ned paa jorden og gjør noget prak- tisk!” „Gi mig en planet at staa paa, og jeg vil bevæge hele universet,” sa Archimedes, men kon- gen svarte: „Du kan heller anvisse mig et middel til at faa mine skibe halt op paa land.” Archi- medes grublet etpar dager, saa gik han ombord

i et av skibene, fæstet en taljeblok i det som han hadde latt en slave skjære ut, stak et tau i den, førte tauget ind paa land, bygget et spil og trak ganske alene skibet fra sjøen op paa bysten. Kon- gen var like forbauset som han var begeistret og forlangte mer, men Archimedes trak sig krænket tilbake til sit hus. Det var videnskapens sak at oppfinde, men ikke at gjøre praktisk arbeide. Han studerte og han glemte alt over studierne. Hans venner kom og tvang ham til at spise, og de tvang ham til at gaa med i badene, hvor hans krop blev indsmurt med olje. Archimedes kastet sig i støvet, rullet sig, og i det lag av støv og olje som sat paa hans krop tegnet han sine geometriske fi- gurer.

Det var her i badene at han gjorde sin største opdagelse. Han fandt lovene for vegtfyllden. Han hadde kastet sig i badekarret som var helt fylld med vand, det fl t over, Archimedes saa litt paa vandet, saa sprang han op av badekarret og løp ned gjennom byen mens han ropte: „Heureka! Heureka!” „Jeg har det, jeg har det!” Hvad var det han hadde? Kong Hieron hadde latt sin hov- guldsmed lage sig en kongekrone, han hadde selv git guldet til den, men han mistænkte guldsmeden for at ha blandet sølv i guldet. Guldsmeden neg- tet, og hvem kunde vel motbevise ham, tænkte han? Jo, det kunde Archimedes. For han hadde regnet ut hvad guld veiet nedsænket i vand, han hadde regnet ut hvad sølv veiet nedsænket i vand, og saa veiet han kronen og fandt at den veiet min- dre i vand end den vilde gjøre om den hadde været av rent guld. Altsaa var guldet blandet med det lettere sølv. „Jeg har det! Jeg har det!” ropte Archimedes, mens han løp nedover gaten, kun med et klæde om l ndene. Alt hvad der heter skibs- bygning hviler paa den opdagelse Archimedes gjor- de i badekarret. Man kan bygge et skib av hvad det skal være, av st al, av træ, av jern eller av cement, og det vil alltid flyte naar det bare for- trænger en vandmengde som veier like meget som skibets vegt.

Vandsneglen, slik som Archimedes bygget den for de  gyptiske bønder. Niens strøm dreiet skovlhjulet, og vandet gled op gjennom sneglen. Endnu i vore dager anvendes Archi- medes' opfindelse.

og penger, men efter Hierons død lyktes det Car- thagos avsendinger at faa hans nevø og arvtager til at slutte forbund med Carthago mot Rom.

Romerne sendte sin felt- herre Marcellus med en h r og en flaafe mot Sy- rakus, som blev beseiret. Allerede kong Hieron hadde sagt til Archi- medes: „Bli hernede paa jorden og byg mig ma- skiner til at forsvare byen med.” Archimedes hadde bygget dem, og nu saa man dem plud- selig komme frem paa byens murer og ved stranden. Det var m g- tige kastemaskiner som slynget store stener fra sig langt bort. Var det ikke sten som laa i slyn- gen, var det brændende ildgryter og bekpotter og flammende bjelkestykker. Da romerne stormet mot murene i tætte rækker veltet man stener og ild nedover dem; de hadde aldrig set slikt og de forfærdes og flygtet. Og endnu værre gik det Marcellus' skibe. Nogen blev rammet av stenblok- ker og knustes, andre

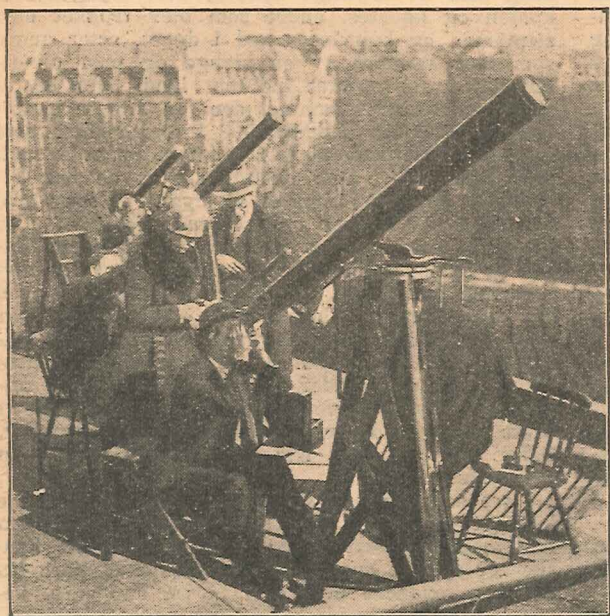
blev sat i brand og gik op i flammer. Og kr nikken fortæller at der var nogen av skibene som plud- selig som av usynlige kræfter blev slynget mot kysten og knustes, andre som blev trukket med str mmen og hvirvledes ned i dyppet, etter andre som blev rammet av en slynge og med uimot- staaelig kraft trykket ind mot land, hvor kaste- maskinens stener rammet og dr pte bes t- ningen. Det var Archimedes' krigsmaskiner som arbeidet. Hvorledes de har været indrettet er man ikke klar over. Man tænker sig at de har be- staaet av en mekanisme til at slynge et tau med en l kke om skibets fremstaaende forstav eller høiere bakstav og et spil som har trukket tau- get og skibet ind trods alle anstrengelser fra rom- n ndene paa skibet. Mekanismen i kastemaskinen har man derimot klarhet over. Tusener av aar efter Archimedes blev den brukt av alle lands- soldater. Man kaldte den da „Bliden” eller „Kata- pulten”, og selv under verdenskrigen brukte sol- datene i skyttergravene lignende maskiner til at kaste miner nedover de fiendtlige skyttergraver. Baade godt og ondt har vi arvet fra vismanden i Syrakus.

I tre aar hævdet Syrakus sig mot de romerske legioner og skibe. Archimedes fandt stadig paa nye krigsmaskiner. Hans landsmænd hadde kan- ske før spottet over hans ufrugtbare studier. Nu tok han revanche over dem. I tre aar varte be- leiringen. Man hadde aldrig set nogen stad mot- staa den mægtige romerske stat i tre aar. Saa kom sulten ind i byen, forr deriet sluttet sig til, og saa faldt Syrakus. De romerske stridsmænd løp med blod paa hændene ind i den erobrede by. „Skaan Archimedes og bring ham til mig!” befalte Marcellus. Soldatene hørte bare halvt paa det. En av dem kom med skjold og spyd ind i Archimedes' hus. Vismanden sat og grublet over en geometrisk figur som var ridset i sanden. „Traa ikke i mine cirkler!” sa Archimedes. Den romerske kriger l f- tet neppe blikket. Saa rendte han spydet gjennom den gamle mand. Saaledes dr per den sterke, men tankeløse og likegyldige raa kraft intelligensen hvis armer er svake. Marcellus vendte sig med avsky fra krigeren, og han ga Archimedes en grav og en sten paa graven. Han var en dannet og klok mand og han vilde ha været lykkelig ved at frelse tiendens viseste mands liv. Mer end et hundre aar efter kom Cicero som romersk kv stor vandrende til Syrakus' ruiner, og blandt dem fandt han ogsaa en sten med et geometrisk tegn. Der stod en kegle, en halvkule og en cylinder, og under dem stod 1—2—3. Det var en illustration til en av Archimedes' berømte geometriske læresætninger, at rumfanget av keglen, halvkulen og cylinderen paa samme grundflate og med samme høide forhol- der sig som 1—2—3. Da forstod Cicero ved hvis grav han stod. Endnu i nutiden vises i Syrakus noen sammenstyrte stener som Archimedes' grav. Syrakus selv gik under med ham. Den blev en romersk koloni, mistet al sin magt, mistet med sin frihet ogsaa sin rigdom, forfaldt og sank hen. En ubetydelig, liten by ligger nu paa dens sted.

Archimedes m ter vi hver dag, ikke alene i de skrifter man har fundet efter ham, men ogsaa i hans opfindelser som har gyldighet til evig tid. Der er tre av dem som vi hver dag ser for vore  ine: Taljen, skruen uten ende og vandsneglen, men der er langt mer, for han blev hele den ma- tematiske videnskaps og den anvendte matema- tikkens far.

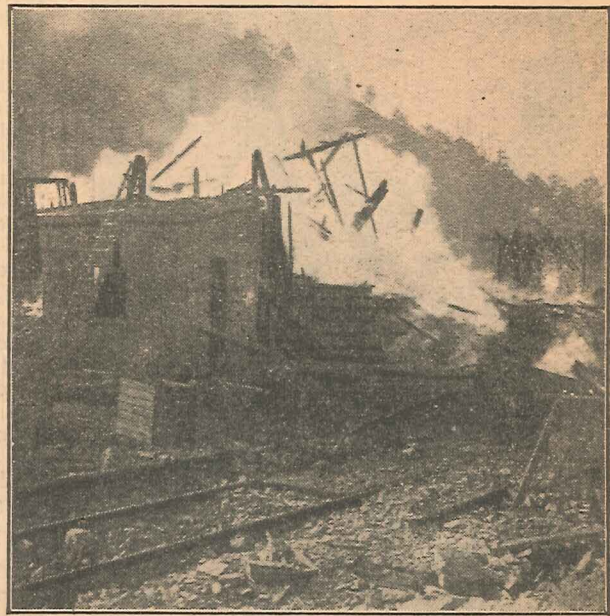
En soldat kom løpende mot Archimedes. „Traa ikke i mine cirkler,” sa visman- den. Saa nuggot soldaten ham ned.

Den store solformørkelse blev en glimrende „sukces“ overalt i vort land hvor man hadde klarveir. Ovenstaaende billede er hentet fra observatoriet i Kristiania hvor videnskapsmændene og enkelte andre begunstigede ses at studere dens forskjellige faser. — Fot. Skarpmoen.

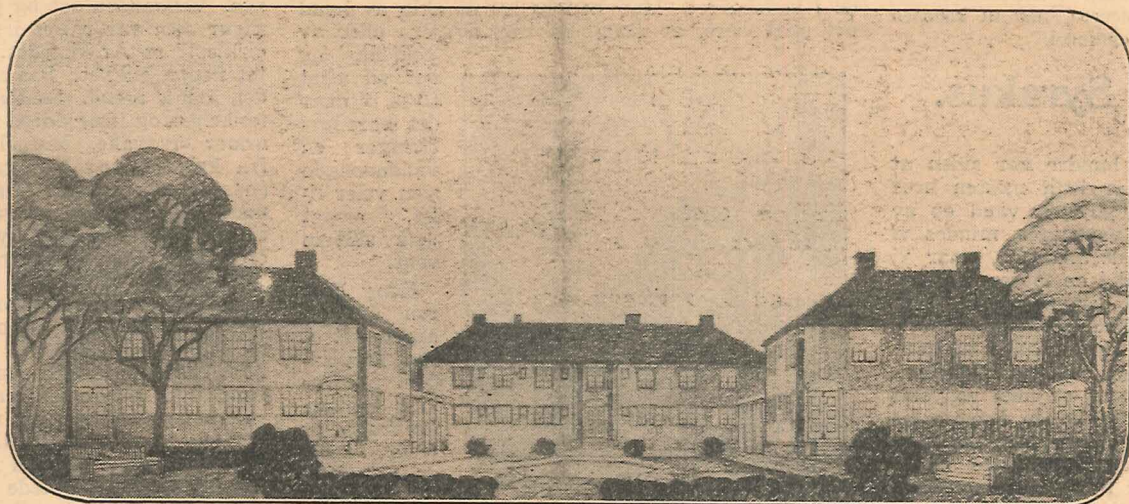
Paa gater og stræder stanset folk alt i et op midt under sin daglige dont og tittet gjennem sine farvede eller sotede glas interessert paa den formøkede dagens dronning.

En stor brand hadde man forleden i Oslo i Kristiania. Flere leiegaarder var truet, men forøvrig fortonet branden sig større end den igrunnen var. Et træskur med et lager av trækul og tjære var det som det gik ut over, men ilden hadde jo glimende næring i disse saker.

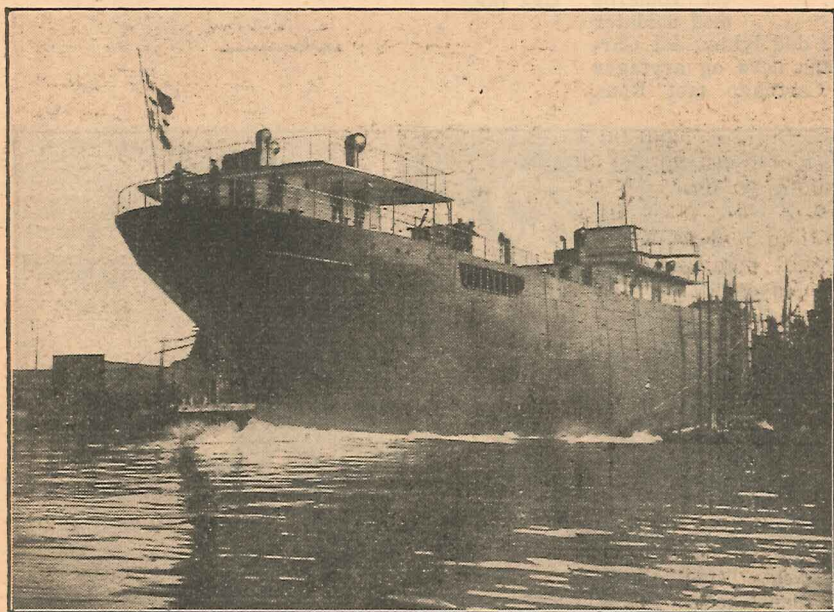
Direktør I. Ødegaard som forleden fyldte sit 60. aar og er blit hædret med Kongens fortjenstmedalje i guld er en av vort lands mest kjendte forsikringsmænd. Som forretningsmand, skribent og foreningsmand har han i aarenes løp utfoldet et initiativrikt virke.

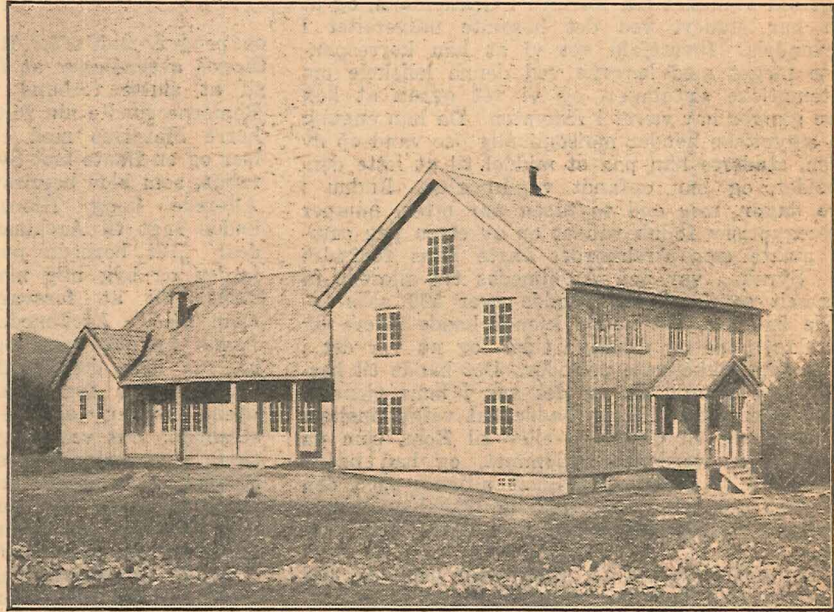
Villabebyggelsen langs Kristianias forstadsbaner antar stadig større og større dimensioner. Ogsaa langs den elektriske bane utover Ekeberg kommer man nu godt efter med hensyn til vakker bygelse som betegner lettelse i bolignøden. Paa ovenstaaende billede ser man en husgruppe efter tegning av arkitekt Erik Glosimodt. Det vakre kompleks er under opførelse for Ekebergbanens funktionærer. Det omfatter eneboliger og fællesboliger med smaa og store leiligheter. Komplekset har en pen beliggenhet, og syv huser er allerede under tak. Billedet viser tre av bygningene pent gruppert om et tun. De er indbyrdes forbundet med søilegang eller pergola. Ogsaa de øvrige huser faar fri aapen beliggenhet med plantninger omkring. Der blir ogsaa lekepladser m. v.

Møller i snart 50 aar har A. Rennemo været i Steinkjerfossen hvor han i 35 aar har været møllermester, og han fik i den anledning forleden Selskapet for Norges Vels fortjenstmedalje. Rennemo er født 1851 og maatte allerede 7 aar gammel begynde at arbeide for føden.

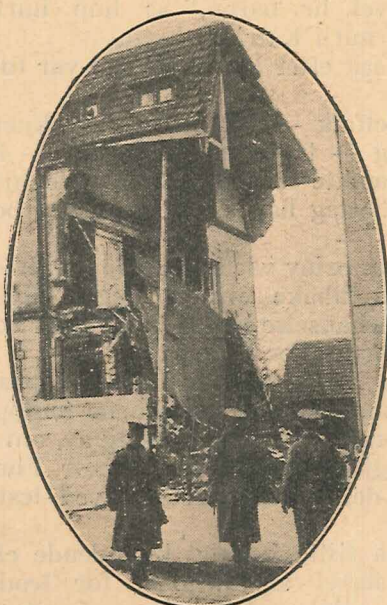
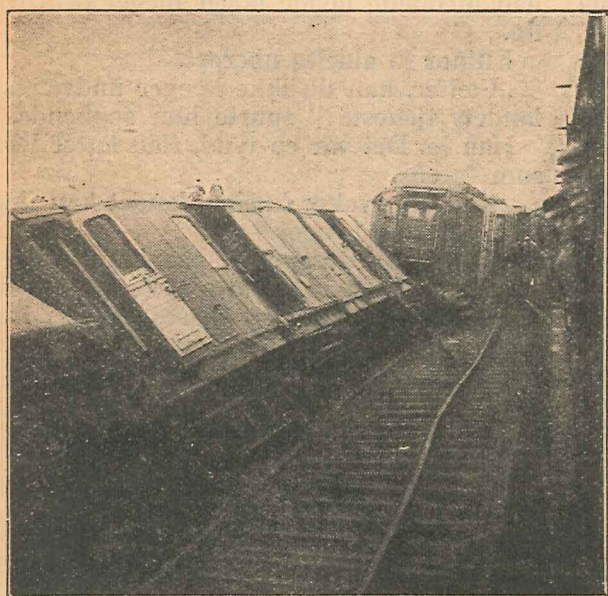

En stabelavløpning i Bjørviken. Paa Nylands verksted i Kristiania har man i nogen tid hat under bygning en 4000 tons lastedamper om hvilken det blev fortalt, at den i bygningstiden hadde skiftet eier saamange ganger at man ved avløpningen knapt visste hvem eieren var. Denne historie var dog ikke korrekt idet baaten var bestilt av Thor Thoresen jnr. og verkstedet leverer den efter denne kontrakt. Imidlertid gjorde historien at en mængde mennesker overvar stabelavløpningen. Damperen fik navnet „Nyland“ og er en prægtig nybygning. — Skarpmoen.

Et prægtig ungdomshus paa landsbygden. Feiring er en vakker bygd ved Mjøsen. Her har man nu midt i bygdens hjerte, straks nedenfor den hvitmaltte kirke, bygget et ungdomslokale som, uagtet Feiring er en av fylkets mindste kommuner, uten tvil maa anses som det største og mest praktiske ungdomshus i Akershus. „Fløigir“ kaldes det og har bl. a. en stor sal med pen scene i første etage og en mindre sal i flugt med storsalen. Ungdomshuset blev iornylig indviet ved en vakker fest hvori deltok omkring 700 mennesker. — Fot. Holmsen.

Spredte træk fra verden derute.

Nogen billeder fra kommunistoprøret i Tyskland. — Tilvenstre ses et veltet jernbanetog som kommunistene havde avsporet. I midten en bombe-sprængt bank i Hettstedt. Tilhøjre ses fangne kommunister med opstrakte armer bli ført bort af sikkerhetsvernet. Revolten som væsentlig gik over Melem-Tyskland men ogsaa strakte sine utløpere helt op til Hamburg faldt sammen efter godt og vel en ukes forløp og kommunistpartiet gav da ordre til generalstreikens ophør. Men dets organ „Rothe Fahne“ hævder at saa skedde bare for at faa et pusterum og at man om føie tid vil faa se nye kampe.

Vistnok var kommunisturolighetene i Tyskland i mars en alvorlig affære som skakket sindene op dernede og vakte adskillig opmærksomhet verden over som et spontant utslag av den uro og gjæring man stadig mener at kunne føre tilbage til Moskva som arnested. Denne forbigaaende affære bleknet dog ganske mot den krise England kom op i umiddelbart efter begivenhetene i Tyskland. Som man vet har de engelske statsmænd i lang tid levet i konstant bekymring for al den gjæring og uro som ytrer sig rundt omkring i det britiske verdensrike. Ægypten har jo længe staat i gjæringens og den separatistiske bevægelses tegn, og i end høiere grad er dette tilfældet med Indien hvor den fanatiske folkefører Ghandi staar som lederen. Ogsaa for Indiens vedkommende mener man at den engelskfientlige

Ogsaa Indien volder England store bekymringer. Indiens nye vicekonge Lord Reading, tidligere Sir Rufus Isaacs (X) paa Charing Cross stationen i London ved avreisen til Indien. Han og hans frue ber farvel med sine venner. Det er nu Englands haab at det skal lykkes den nye vicekonge at dæmpe uroen i denne Englands vigtigste og rikeste koloni.

agitation næres fra bolsjevikisk hold. Med spændt opmærksomhet imøteser imidlertid nu hele England om det vil lykkes Indiens nye vicekonge Lord Rea-

abnorme tilstand hvori det industrielle liv nu befinder sig som en følge av krigen. Den var enstyndende med den største krise i Englands historie.

ding, som i begyndelsen av april drog avsted til det urolige land, at bringe den voldsomme nationalistiske bevægelse ind i et spor saaledes, at den frie forfatning som er tilstaat Indien kan bli et forsonende bindeled mellem moderlandet og denne dets mest betydningsfulde besiddelse. Ogsaa disse bekymringsfulde forhold — ja, endog „krigen“ i Irland hvor man likeledes nu har faat en ny vicekonge, katolikken Lord Edmund Talbot — bleknet dog ganske mot den akutte krise hvori England blev kastet ind ved grubearbeidernes streik og trusselen om sympatistrek fra jernbanemændenes og transportarbeidernes side. Denne vældige storstreik dannet ikke bare en uhyggelig illustration til den

Av den irske frihetskamps saga. Fornylig blev atter syv Sinn Feinere hængt i Mountjoy fængslet i Dublin. De var beskyldt dels for at ha været med paa mordene paa engelske officerer og dels for høiforræderi. Under eksekutionen stod tyve tusen mennesker i bøn utenfor fængslet og mange gripende scener blev utspillet. Paa billedet her ser man en av de dødsdømtes hustru, Mrs. Bryan, forlate fængslet med sin lille datter efter at ha tat det sidste farvel med sin mand. Naar skal der dog bli fred og orden i det ulykkelige land?

„Den gamle tiger“ vender hjem. Clemenceau har som man vet været paa en lang reise til Ægypten og Indien og han blev især i det sidstnævnte land venlig mottat av de indiske fyrster. Clemenceau er snart 80 aar gammel men har allikevel utholdt reisen besværligheter med den største lethet og han omgaas endog med tanker om snart at ta ut paa en anden langreise. Paa billedet ser man ham komme til Paris og bli hjertelig mottat av sine venner. Clemenceau har nu trukket sig helt ut av politikken, men lar dog av og til høre fra sig.

Arvingene til Lemkov.

Av
H. Courths-Mahler.

(Fortsat.)

Der lever mennesker som indad maa „D staa Dem uendelig fjernt, skjønt De er i nær slegt med Dem. Deres grandonkel stod ogsaa Lossovene meget fjernt i sit hjerte. Han sa engang til mig at Lossovene hadde koldt vand i aarene istedet for rødt, varmt blod.”

Ellinor spilet op øinene.

„Og det sier De — De? Og det sier De — som om — som om De delte min grandonkels mening?”

„Ja, jeg deler den,” sa han i en fast, rolig tone.

Hun blev pludselig staaende.

„Da begriper jeg ikke at —

Hun stanset forskrækket.

„Hvad begriper De ikke?” spurte han smilende.

Hun hadde villet si: „At De elsker Gitta Lossov og vil gifte Dem med hende.” Men saa faldt det hende ind at hun ikke maatte tale om det.

„Aa, jeg mener bare at — da begriper jeg ikke at De er saa ofte paa Lossov.”

Han saa paa hende med et sælsomt blik.

„Det har jeg ogsaa bare været i den senere tid — siden De — jeg mener, siden vi begyndte at spille tennis.”

Der gik igjen en skygge over hendes ansigt.

„Hvor han kan forstille sig! Hvorfor sier han ikke aapent at han anser Gitta for en undtagelse? Det maa han jo gjøre, ellers kunde han jo ikke elske hende og gjøre hende til sin hustru. Naar man ser ind i hans ansigt, kan man ikke tro at han er uærlig!”

Med en træt bevægelse løftet hun haanden.

„Nu er vi ved maalet. Nu bærer de Katrine ind i huset,” sa hun.

„Ja, og jeg ser at doktoren er kommet. Saa er jeg altsaa overflødig og vil trække mig tilbake.”

„Farvel, hr. baron,” sa Ellinor formelt og bøde hodet.

Han saa indtrængende paa hende.

„Gi mig dog Deres haand til avsked som tegn paa at De ikke er sint paa mig.”

Hun hadde helst negtet at gi ham haanden. Men der laa noget i hans øine som mot hendes vilje tvang hende til at opfylde hans ønske.

Hurtig trykket han fast sine varme læber paa hendes haand.

„Faar jeg lov til at komme til Lemkov, naar Deres bror og husbestyrerinde kommer? Eller forblir Lemkovs dører lukkede for mig?”

Hun trak hurtig sin haand til sig. Hans kys brændte som ild paa den.

„Det vilde ikke være at handle i ønkel Herberts aand hvis vi lukket dørene for hans venner. Forøvrig er den tennisplads, jeg anlægger, snart færdig. Min bror er en glimrende tennisspiller. Han kan indta Bothos plads, naar han reiser igjen, og saa kan vi avvekslende spille paa Lossov og Lemkov.”

Han bukket med straalende øine.

„Jeg takker Dem — takker Dem meget,” sa han varmt.

Blodet for op i Ellinors kinder under hans blik.

„Farvel, hr. baron,” sa hun hurtig og traadte ind i Katrines hytte.

Han saa efter hende til hun var forsvundet.

„Ædelfalk — i kraft av min kjærlighet skal jeg — trods din motstand — beseire dig!” tænkte han med bankende hjerte.

Saa besteg han sin hest og red bort.

Bothos orlov var snart utløpen; han skulde reise tilbake om to dager. Til hans store forbauselse hadde han endnu ikke oppnaadd noget hos Ellinor.

Hans far og mor trængte ind paa ham. Frits Lossovs svar var imens indløpet, og man forstod nu at alt avhang av, om Botho kunde gjøre indtryk paa Ellinor. For Botho kunde der jo ikke rokkes ved testamnet.

Ogsaa Gitta længtet brændende efter at Botho sikret sig Ellinor; for trods alle hendes diplomatiske knep merket hun at baronen gjorde tilnærmelser til Ellinor.

For at tvinge broren til et avgjørende skridt gjorde hun nar av ham og ertet ham, saa han blev rasende vred og svor paa at han nok skulde faa Ellinors „Ja” før han reiste.

„Sørg for at jeg idag, naar vi kommer til Lemkov blir en halv time alene og uforstyrret med Ellinor, saa skal det nok bli avgjort,” sa han til Gitta.

De to søsken red saa til Lemkov.

Gitta lovet at sørge for at han blev alene med Ellinor.

Da de kom til Lemkov traadte Nelly netop ut av huset med en stor kurv i haanden.

Botho spurte hende paa engelsk om hendes unge frøken var hjemme.

„Ja, hr. Lossov,” svarte hun, „Miss Ellinor er netop kommet hjem fra gamle Katrine som endnu ligger syk. Jeg skal bringe hende litt god, kraftig mat som jeg har her i kurven. Miss Ellinor er meget snil mot fattige folk.”

„Det er godt, Nelly, det er godt. Gaa De bare med kurven.”

„Den gamle taler som et vandfald naar hun faar fat paa en som kan tale engelsk med hende,” sa han halvøit til søsteren.

Gitta hadde set hovmodig paa hende.

„Det er godt at hun ikke taler vort sprog. Saavidt jeg vet var Nelly ansatt hos Ellinors mor, mens hun endnu hadde sit vaskeri.”

„Ti stille — jeg tør slet ikke tænke paa det, da blir jeg rent syk,” læsper Botho ærgerlig.

Efter at staldkarlen hadde tat imot deres hester, gik de ind i huset.

Ellinor tok imot de to søsken i en nydelig liten dagligstue, der hørte til den tidligere husfruers værelser, i hvilke Ellinor nu bodde. — Det var et nydelig værelse i Ludvig IV.s stil med kostbare, tykke gobeliner, forgyldte møbler som var betrasket med silkedamask og dertil svarende portierer. Et teppe i fine farver var lagt over gulvet. Paa det stod et bord med sort marmorplate, hvorpaa der var sat en vase med røde roser. Ogsaa kaminen bestod av sort marmor og var rikt forsiret med bronse. Foran denne kamin stod etpar lænestoler paa et kostbart skind.

Det var et hyggelig, stemningsfuldt værelse som indbød til fortrolig passiar mellom beslegete sjæler.

Ellinor hadde netop sittet og drømt. Nu gik hun mot de to søsken.

Botho kysset hendes haand med et blik som skulde være fyrig.

„Det er sidste gang paa lang tid, jeg

kommer til Lemkov, kjæreste Ellinor. Imorgen utløper min orlov,” sa han som om han meddelte hende noget meget bedrøvelig.

Ellinor lo aldeles uberørt.

„Fætter, kan du ikke lenger undværes i landets tjeneste?” spurte hun spøkende.

Han lo. Det var en tynd, flau latter like som farens.

„Nei, min vakre kusine, landet kan ikke undvære mig lenger.”

Ellinor saa overgivent paa ham.

„Du er i det mindste overbevist om dit eget værd,” sa hun spottende. Saa sa hun henvendt til Gitta: „Saa maa du undvære din bror, Gitta, mens jeg snart faar min hit.”

De hadde tat plads. Botho sat ved siden av Ellinor.

„Men din bror er endnu meget ung, Ellinor. Han kan ikke være meget for dig.”

Ellinor løftet sine straalende øine op.

„Aa, vent litt, før du bedømmer Frede! Du aner ikke hvor meget han er for mig! Han er klokke og forstandigere end jeg — meget forstandigere end mangen ung mand som er ældre end ham.”

„O ve — altsaa en slags vidundergut!” sa Gitta spøkende.

„Vent med at danne dig en mening om ham, indtil du kjender ham,” sa Ellinor.

Gitta lo.

„Naa ja, det er jo bare spøk. Men nu maa jeg ut til din husholderske; mor paala mig at faa en omskrift paa den ostekaken, hun lager og som er saa deilig.”

„Bli dog, Gitta, jeg kan be husholdersken om at komme herind.”

„Nei, nei, jeg vet at hun ikke liker at bli kaldt bort fra sit arbeide. Hun er meget mer tilgjengelig, naar man spør hende i hendes eget rike. Jeg vil ogsaa gjerne ha etpar andre opskrifter.”

Gitta hadde reist sig og gik mot døren. Hun vendte sig endnu en gang smilende om. Ellinor la merke til at hun sendte broren et hurtig, betydningsfullt blik.

Skarpt avvergende rettet Ellinor sig stramt op.

Nu visste hun hvorfor Gitta lot hende bli alene med Botho. Hun visste ogsaa at Botho sandsynligvis ikke av nogen lot sig avholde fra sit forsæt, og hvis han absolut vilde ha en kurv, saa kunde hun ikke hindre det. Hun hadde tydelig nok latt ham forstaa at han ikke hadde noget at haab hos hende. Enten var han for indbildsk til at ville forstaa det, eller ogsaa hadde han virkelig ikke forstaaet det.

Nu sat hun med de nydelige, fine hender støttet paa stolarmen og saa rolig paa ham.

Han gik like løs paa maalet.

„Jeg priser tilfældet som lar mig alene med dig, kjæreste Ellinor, saa jeg kan — hm — si dig hvad jeg har paa hjerte. Du aner sikkert hvad det er, min fortryllende kusine. Jeg vil og maa si dig det idag, for jeg skal jo reise imorgen. Og derfor kort og godt paa militær vis — jeg er forelsket i dig, kjære Ellinor, ja, til og med opover begge ørene! Søte Ellinor, jeg har elsket dig fra det første øieblik jeg saa dig!”

Hun saa paa ham med et besynderlig uttryk.

„Er det gaat saa hurtig, fætter?” spurte hun let spottende.

„Ja — hm — det er saa at si kjærlighet ved første blik, Ellinor! Jeg blev straks indtat i dig. Paa ære, du gjorde et kolosalt indtryk paa mig! Og ser du, da vore fædre jo ønsker at vi skal gifte os med hverandre for at den ulyksalige arvesak kan bli ordnet paa bedste maate — saa er

det jo meget behagelig, ikke sandt? Vi passer storartet sammen — paa ære. Jeg har jo ogsaa straks merket at du ikke nærer uvilje mot mig. Vi kan heller ikke gjøre noget klokere end at gifte os med hverandre — ikke sandt? Ellinor, jeg elsker dig av hele mit hjerte. Og jeg haaber at du er besjælet av samme følelse overfor mig. Det vilde jo være det bedste hvis vi forlovet os før jeg reiser. Far og mor vil ta imot dig med aapne armer — og saa vil alt være i den skjønneste orden.”

Han pustet dypt ut, da han hadde git sig luft i denne lange tale. Ellinor hadde villet avbryte ham etpar ganger, men han vedblev at remse op altsammen som om det var en utenadlært leksie. Trods hans seierssikkerhet irriterte dog Ellinors øine ham. Hun saa saa fast og alvorlig paa ham som aldrig før. Meget rolig og alvorlig svarte hun nu:

„Kjære fætter, jeg tror sikkert at vi er besjælet av de samme følelser overfor hverandre — det vil si aapent og likefremt at vi er hverandre ganske likegyldige. Du elsker mig likesaa litet som jeg elsker dig. Men du vil gjerne at vi skal gifte os med hverandre, fordi forholdene passer saa godt til det. Men jeg maa desværre berede dig en skuffelse. Jeg samtykker aldrig i at bli din hustru.”

Bothos indholdsløse, bleke ansigt blev aldeles rødt av forbauselse og skræk og hans øine stirret stivt og dumt paa hende.

„Men hvorfor ikke, Ellinor? Det kan da ikke være dit alvor! Betenk dog — den tilkommende majoratsherre til Lossov tilbyr dig sin haand — skjønt — ja — hun — skjønt din mor — hm — jo var av en meget borgerlig herkomst —”

„Si bare rent ut: „skjønt din mor var en vaskepikke! Du skal ikke være rød for at uttale det.”

„Hm — ja — altsaa — maa du dog indse — at det maa virke avskrækkende paa enhver adelsmand her i landet.”

Hun saa paa ham med lynende øine. „Det har jo ikke virket avskrækkende paa dig!”

„Paa mig? — Ja — hm — ser du — det er jo, fordi det — saa at si blir i familien. En anden vilde ikke se saa let ut over det!”

Ellinor hævet sig op i hele sin slanke hvide.

„Saa fik en anden la det være, fætter! Naar en mand vil ha mig til hustru, saa maa han ikke bry sig om andet end mig! Alt andet maa være ham en fuldkommen biting! Men først og fremst maa jeg elske ham — elske ham dypt og inderlig av hele mit hjerte, saaledes som en kvinde kan elske! Jeg maa være overbevist om at den mand er nødvendig for min lykke, at jeg ikke kan leve uten ham. Og ser

du, Botho, uten dig kan jeg udmerket godt leve. Min mand maa absolut ikke være saaledes som du! Først og fremst maa han ikke som du regne ut, om min haand nu ogsaa kan bringe ham tilstrækkelig fordel. Og allermindst maa han indbilde sig at jeg skammer mig over min mor — for jeg er meget stolt av hende! Det gjør mig ondt at jeg maa gi dig et bestemt avslag. Hvis du hadde været i besiddelse av en liten smule finfølelse, kunde du ha skaanet dig selv og mig for denne situation. Jeg har ikke latt det mangle paa tydelige vink om at jeg ikke aglet at la mig indføre som et tal i et regnestykke. Min far har meddelt mig at din familie ønsket en forbindelse imellem os. Han selv har absolut ikke ønsket det og har git mig frie hender. Nu kjender du mit svar.”

Botho lukket op og igjen munden som om han snappet efter luft. I dette øieblik lignet han sin far paafaldende. Hans øine saa dumme og døde ut. At Ellinor saaledes uten videre gav ham en kurv — han, den elegante officer som damene pleide at være saa begeistret for — det forekom ham aldeles utrolig.

Han rettet sig stramt op og snodde sin tynde, blonde bart.

„Ja, men undskyld, Ellinor — du har vist ingen anelse om alt det jeg ved min haand tilbyr dig. Du skulde overvøie saken litt nøiere,” sa han som i sin overraskelse glemte sin affekterte maate at uttrykke sig paa og talte ganske naturlig.

„Behøves ikke, fætter. Jeg kommer aldrig paa andre tanker. Du kan rolig indrømme at vi aldeles ikke passer for hverandre og vilde bli meget ulykkelige i et egteskap.”

Han saa rent hjelpeøst paa hende. „Men — men hvorledes skal vi saa faa ordnet arvespørsmålet?” spurte han naivt forbauset.

Hun maatte mot sin vilje le.

„Jeg synes det er i sin skjønnesie orden; onkel Herberts testamente var da saa tydelig som noget. Min far er med alle rettigheter indsat som eier av Lemkov.”

„Aa — nu anlægges nok far sak. Vi har bragt i erfaring at dere har paavirket onkel Herbert.”

Ellinor traadte tæt hen til ham og saa fast paa ham.

„Man slutter altid fra sig selv til andre, fætter. Jeg vil ikke nedværdige mig selv til at si et eneste ord til forsvar. Forøvrig staar det jo din far frit for at foreta sig hvad han vil.”

Botho bet sig i sin bart. Saa sa han:

„Jeg vil ikke ta dit „nei” som en uforanderlig kjendsgjerning. Naar din far kommer, vil han nok indse at vi helst bør ordne saken i mindelighet.”

„Det overlater jeg til min far,” svarte hun koldt.

„Ellinor, la mig ikke reise uten haab,” bad han næsten ynkelig, for han iænkte paa hvad der ventet ham derhjemme. Nu vilde de overvælde ham med spot og bebreidelser, fordi han hadde været saa seierssikker.

Ellinor trak paa skuldrene. — Det gjorde hende næsten ondt for ham, saa ynkelig som han saa ut.

„Kjære fætter, vær fornuftig. La os skilles i fred. Glem at du har staat i begrep med at begaa en stor dumhet.”

„En dumhet? Er det en dumhet at ville gifte sig med dig?”

„Ja — naar man heter Botho Lossov og er en saa elegant løytnant. Men la os ikke tale mer om det. Nu vil jeg hente Gitta og se om hun har faat de vigtige opskriftene.”

Hun gik hurtig ut. Botho sank sammen i en stol og stirret ynkelig efter hende.

„Undres om det virkelig er alvorlig ment med den kurven? Mon jeg ikke skulde ha avventet et mer passende tidspunkt? Men forældrene og Gitta trængte saa ivrig paa mig — men jeg har nok handlet overilet!”

Saaledes tænkte han. Straks efter traadte Ellinor og Gitta ind.

Botho reiste sig.

„Gitta, la os ride hjem.”

Gitta saa spørgende paa broren.

Han saa ikke ut som om han hadde hat held med sig!

De to søsken tok hurtig avsked og red hjem.

Da de var utenfor hørevidde spurte Gitta urolig:

„Naa, Botho, hvorledes gik det saa?”

„Hun vilde ikke. La mig faa være ifred. Du faar jo høre det hjemme. Jeg fortæller det ikke to ganger,” svarte han ærgerlig.

Botho var reist med den frygtelige følelse at ogsaa han kunde faa en kurv.

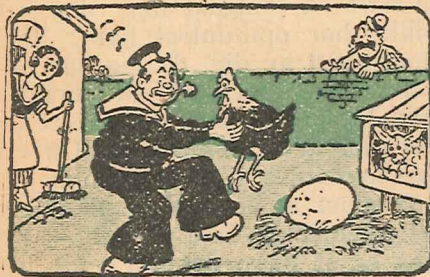
Hjemme hadde der været en frygtelig scene. Botho maatte bøte bittert for sin selvtilfredshet og seierssikkerhet. Faren og moren lot det ikke mangle paa bebreidelser som Botho i grunden ikke fortjente. Men naturligvis var de allermest sinte paa Ellinor.

Særlig var Gitta rasende over at Botho hadde faat en kurv; hun hadde jo ønsket saa inderlig at Ellinor skulde bli uopnaelig, for hun hadde lagt merke til at Hans Lindek interesserte sig meget for hende.

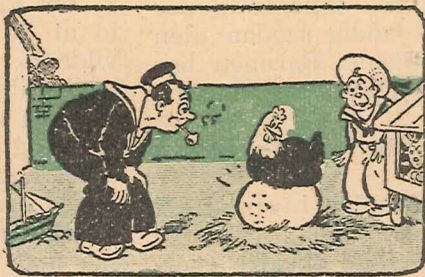
Og naar nu Botho reiste bort med en kurv, var veien til Ellinor fri for Hans Lindek.

Gitta gjorde sig alle slage tanker. Hans

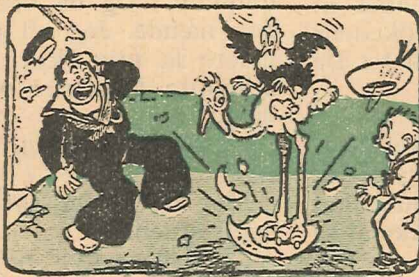
Naar en høne ligger paa strudseegg.

Fra sin sidste reise til Wing-Wangpu hadde Tom sjømand tat med hjem et strudseegg. Derimot hadde han ikke huske paa at ta med en struds som kunde ruge ut egget. „Men til det maa man kunne bruke en høne,” tænkte Tom.

Og saa la han en gammel trofast liggehøne oppaa strudseegget. Da hønen hadde ligget den reglementerte tid, var Tom og hans søn Jim meget spændt paa om der vilde komme en struds ut av egget.

Netop som spændingen var paa det høieste, brast eggeskallet og som skult op av jorden stod der pludselig en underlig, langbent strudsekyling — med hønen paa ryggen som en rytter!

Og siden, da strudsen vokste til fikk hønen sig mangen god ridetur paa ryggen av sit pleiebarn, strudsen, til fryd for dem selv og ikke mindst for Tom og Jim og ungdommen i nabolaget.

Lindek hadde tidligere hat alvorlige hensigter overfor hende. Hun trodde at Ellinor bare forekom ham ettertragtelssværdig, fordi Lemkov var tilfaldt hendes far og ikke Gittas forældre. Gitta var ialfald fast overbevist om at baronen bare interesserte sig for Ellinor, fordi hun var rikere end Gitta og at han ubetinget vilde ha valgt hende — Gitta — hvis hun hadde været den rike arving.

Paa Lossov hersket der nu en bitter stemning mot Ellinor. — Der faldt haarde og stygge ord om den unge amerikanerinde og derfor lot hun sig klogeligen foreløbig ikke se paa Lossov.

Baron Lindek kom til Lossov etpar ganger i haab om at træffe Ellinor.

Gitta tok altid overmaade elskværdig imot ham, men hun talte slet ikke om Ellinor. Saa spurte han hende en dag rent ut, om Ellinor var syk siden man aldrig saa hende mer, og da svarte Gitta med en ærgerlig mine at Ellinor hadde git hendes forældre grund til at bli vrede; de var derfor meget ærgerlige paa hende og vilde ikke se hende paa Lossov.

Hans Lindek vilde ikke være nysgjerrig; han kom ikke med flere spørsmål. Men da han var ganske skarpsindig, forstod han straks at Ellinor var faldt i unaade, fordi hun hadde git Botho en kurv.

Skjønt han glædet sig over det saa var han meget mismodig over ikke at træffe Ellinor mer paa Lossov. Kanske han slet ikke saa hende, før hendes bror og husbestyrerinde kom til Lemkov. Hver dag han ikke saa herde forekom ham som en evighet.

Ogsaa Ellinor tænkte mer paa Hans Lindek end det var godt for hende. Nu, da hun ikke kom til Lossov og heller ikke saa Gitta, tænkte hun at hver dag maatte bringe avgjørelsen. Hun var ærgerlig paa sig selv, fordi hun altid maatte tænke dette; hun forestillet sig selv at baronen var hende aldeles likegyldig — men hjertet er en egenraadig tingest som ikke lar sig regjere.

Oftre tænkte Ellinor paa at ride over til Lossov — et forsæt som dog igjen strandet paa hendes trods og kvindelige stolthet.

En dag, da Ellinor red ute paa marken med forvalteren, møtte de baronen. Smilende rakte baronen den synlig glade forvalter haanden, idet han saa paa Ellinor med straalende øine.

„Hvorledes har De det, forvalter?“ spurte han venlig. „Det er længe siden vi saa hverandre.“

„Jeg har det meget godt, hr. baron. Men desværre ser man Dem ikke mer paa Lemkov. Da vor avdøde herre levde kom De næsten hver dag. Hvis De var borte en dag savnet Lossov Dem alltid.“

Baronen hadde ikke tat sine øine fra Ellinor. Hans hjerte banket stormende, da han saa farven komme og gaa paa hendes kinder under hans blik.

„Saa længe frøkenen er alene paa Lemkov gaar det ikke an. Men jeg haaber at faa komme dit undertiden, naar frøkenens far kommer. Frøken Lossov, det tillater De vel?“

Ellinor undvek hans blik.

„Hr. baron, jeg har ikke fordrevet Dem fra Lemkov,“ svarte hun hurtig.

Baronen talte endnu litt om landbruket med forvalteren, og Ellinor vovet ikke at se paa ham.

Der kom nogen markarbeidere forbi dem. Forvalteren talte med dem og Ellinor blev nogen øieblik alene med baronen.

„Har De været paa Lossov i den senere tid?“ spurte hun.

„Nei, frøken Lossov. Efter Bothos avreise har jeg bare været der tre ganger, desværre uten at ha den fornøielse at træffe Dem. Da jeg var der sidste gang sa Deres kusine til mig at De vist neppe kom dit snart igjen. Siden har jeg ikke været paa Lossov.“

Ellinors hjerte banket urolig. —
Hvad mente han dog med disse ord?

Hun slog let med ridepiskan mot grenene av et træ.

„Har de ikke fortalt Dem hvorfor jeg ikke kommer til Lossov?“

„Nei. Deres kusine sa bare at de var sinte paa Dem og saa trak jeg mine slutninger.“

Hun plukket en gren og fæstet den paa sin hat. Solskinnet strødde uhindret gyldne glimt over hendes bøiede hode.

„Man skal ikke træffe forhastede slutninger,“ sa hun hurtig.

„Jeg beholder jo ogsaa for mig selv hvad jeg tænkte. Kommer De snart til Lossov igjen?“

Hun rystet paa hodet uten at se op.

„Nei! Det vil si — jeg kommer ikke, medmindre man opfordrer mig til det.“

„Vil De ikke forestille Deres bror derover!“

Ellinor trykket igjen den bløte, med grener prydede hat paa sit hode.

„Aa, Frede vil aldrig gaa til et sted hvor man ikke ønsker at se hans søster. Frede er bare femten aar gammel, men han er allerede en mand!“

„Saa vil De faa en tro ridder i ham,“ sa Lindek smilende.

„Aa ja, Frede vil træ i skranken for mig med liv og blod; ingen tør vove at fortrædige mig i hans nærvær.“

„Kommer han snart?“

Hun pustet ut.

„Ja, han reiste fra New York idag sammen med Mrs. Sternberg.“

„Jeg vilde gjerne være vidne til gjen-synet mellem dere.“

„Aa, det behøver vi ingen vidner til! Det blir vist meget stormende, og her i landet blir slike glædesutbrudd vel anset for upassende.“

Hans bebreidende blik sa hende at hendes ord virkelig hadde rammet ham, men hun turde — og hun vilde ikke være bløt! Nu var det vist bedst at de skiltes for idag!

„Nu kan vi vel rede videre, forvalter?“ spurte hun og gjorde en let bøining for baronen. „Godmorgen, hr. baron! Hils min kusine, naar De kommer til Los-soc!“

Uten at se sig tilbake red Ellinor hurtig bort; hun følte at baronen saa efter hende og at deres tanker ikke saa let lot sig rive fra hverandre.

— — —
„Mor, synes du ikke det er uklokt av os at lukke døren for Ellinor? Naar nu hendes bror og husbestyrerinde kommer — kanskje de allerede er kommet — saa vil sikkert baron Lindek avlægge besøk paa Lemkov. Og da vet man ikke hvad der kan hende. Jeg vil jo nødig saadan uten videre la mig skyve tilside. Baronen har bestemte hensigter overfor den rike arving.“

„Tror du virkelig, Gitta?“ spurte moren ivrig.

Mor og datter sat overfor hverandre i dagligstuen.

„Javist — hvis man ikke skrider energisk ind mot det. Hvorfor skal han ikke det? Hun er jo rik — et glimrende parti. Der er andre som er likesaa kloke som Botho,“ svarte Gitta bittert.

„Det maa for enhver pris forhindres,

Gitta. Endnu anser jeg ikke saken for tapt — hverken din eller Bothos.“

„Men saa maa vi igjen sette os i forbindelse med Ellinor.“

„Ja, du har ret. Det har ogsaa jeg tænkt paa. Hun kommer vel ikke igjen av sig selv!“

„Nei, det gjør hun ikke!“

„Hm! Vet du hvad, Gitta — rid saa ieftermiddag over til Lemkov under det paa-skud at ville hilse paa hendes bror. Saa kan du jo ogsaa faa vite om baronen har været der. Vi maa benytte os av Ellinors følsomhet til at indta hende mot baronen. Hverken du eller Botho skal opgi at naa maalet!“

„Ja, men du maa hjelpe mig litt med din klokskap. Hvad skal jeg si til Ellinor?“

De to damer talte ivrig og sagte sammen og smedet en regelret plan. —

Om eftermiddagen red Gitta virkelig til Lemkov.

Hun blev rolig og venlig mottatt av Ellinor som om der slet ikke hadde lændt noget.

Gitta spurte efter Frede og Mrs. Sternberg og fik vite at de skulde komme næste dag.

Gitta hilste fra sin mor, og Ellinor lovet at komme til Lossov med Frede en av de første dagene. For sin fars skyld var Ellinor glad over at Lossovene ikke viste sig uforsonlige mot hende.

I samtalen løp omtalte Ellinor selv den sak som laa hende saa meget paa hjerte.

„Gitta, har baron Lindek været hos dere i den sidste tid?“

Der kom et sælsomt flimrende uttrykk i Gittas øine. Hun satte op et tragisk ansigt og suknet.

„Nei, han viser sig ikke mer hos os.“

Ellinor betragtet hende forskende.

„Hvad kan det komme av, Gitta? Jeg har gaat og ventet paa forlovelseskort fra dere.“

Gitta suknet igjen, bøide sørgmodig sit hode og saa ned paa sine foldede hænder som laa i fanget.

„Aa — hvem vet, om der blir noget av det“ sa hun bittert.

Ellinors hjerte banket som om det skulde sprenge.

„Hvorfor ikke? Er dere blit uenige?“

Gitta rettet sig sukkende op.

„Jeg skal si dig det rent ut, Ellinor. Du er skyld i det.“

Ellinor blev saa forskrækket at hendes hjerteslag holdt paa at stanse.

„Jeg?“

„Ja, du — naturligvis uten at vite og ville det. Men jeg maa nu engang utøse mit hjerte for dig og tillike advare dig. Hør altsaa: Før onkel Herbert døde, viste Lindek mig opmerksomhet — sandsynligvis fordi han trodde, jeg var den rike arving. Men siden onkel Herberts testamente blev aapnet og siden du kom hit trak han sig tilbake fra mig og begyndte at vise dig opmerksomhet. — Nei, nei — si ikke noget — det kan ikke ha undgaat dig. Jeg vet jo at du ikke har opmuntret ham. Det vilde jo være stygt av dig, da jeg har betrodd dig hvorledes det stod til mellem ham og mig. Du er det bedste parti av os to — og det gjør utslaget hos ham. Du vil snart merke hvorledes han med blik og fyrige ord forstaar at bedaare et pikehjerte. Men det gjælder jo dine penger — og saa maa jeg se at bære det saa godt jeg kan.“

Ellinor var blit blek og hendes øine lynte av vrede.

„Aa, hvor lavt — hvor skjændig! Saaledes er det altsaa? Saaledes er altsaa ba-

ron Lindek! Nu er der meget som er blit klart for mig. Men han skal bli skuffet, den ædle herre! Har han kaldt mig ukvindelig, saa kalder jeg ham uværdig til at bære navn av en mand. Tak for din tillid, Gitta — og pris dig lykkelig fordi du ikke er blit en saa lavt beregnende mands hustru.”

En sagte stemme i hendes indre vilde be for ham. Men hun bragte den med magt til taushet.

Hun kunde ikke gjennemskue Gitta og hendes væv av løgn.

Skam over at hun ikke hadde avvist ham skarpere og foragt for hans lave handling stredes i hende og lot hende glemme sine omgivelser.

Saaledes kunde Gitta uhindret iagttta virkningen av sine snedig beregnede ord og var tilfreds.

Hun hadde vækket Ellinors medlidenhet og for bestandig gjort Lindek umulig hos hende.

Da Gitta var borte, kastet Ellinor sig i en stol og skjulte ansigtet i sine hænder. Hvorfor kunde hun ikke la være at tænke paa Hans Lindek? Hvorfor lød igjen i hendes indre den svake stemme som vilde be for Hans Lindek? Kunde han ikke, trods alt, elske hende? Kanske han aldrig hadde elsket Gitta! — Hun følte med kvindens instinkt at en varmere følelse drev ham til hende end til Gitta. Botho hadde jo ogsaa villet ha hende til at tro paa hans kjærlighet; men hvor kolde hadde ikke hans  ine set ut! Hans Lindek hadde set anderledes, ganske anderledes paa hende. Hvor gjerne vilde hun ikke ha undskyldt ham i sit hjerte. Gjerne gav hun avkald paa hans kjærlighet, hvis hun bare ikke var nødt til at foragte ham. Det gjorde saa ondt — det brændte som gift i hendes unge sjæl.

Aa, gid hun aldrig hadde lært denne kjærlighet at kjende! For hun maatte tilstaa for sig selv at hun, trods alt, elsket Hans Lindek. Og hvor mange kampe vilde hun ikke faa at gjennemkj mpe! Men aldrig, aldrig mer vilde hun efter disse oplysninger lytte til Hans Lindedes bcilen. Det var Gittas verk.

Ellinor hadde været paa jernbanestationen og tat imot Frede og Mrs. Sternberg. Efter at ha hilst hjertelig paa hverandre sat de nu i vognen. Og hvor meget hadde ikke Ellinor at sp rre om.

„Gik alt godt? Hadde dere en god reise? Er hele husholdningen ordnet nu, Mrs. Sternberg? — Mon far vil føle sig tilfreds paa hotel? — Aa, jeg har tusen sp rsmal at gjøre!” sa Ellinor bevæget.

„Og jeg har ogsaa tusen sp rsmal at gjøre, Ellinor,” sa Frede.

„De skal bli besvart alle sammen.”

Saa blev der spurt og spurt uten ende.

Saa kom vognen ind paa Lemkovs grund; turen gik over enger og marker, indtil de kom ind i den herlige skog.

Fredes  ine straalte omkap med søsterens.

„Aa, hvor vakkert — hvor prægtig! — Aa, Ellinor, de sidste ukene gik saa utrolig langsomt! Far brænder av længsel efter at kunne følge efter os.”

Da vognen dreiet om et hjørne, kom baron Lindek ridende imot dem.

Ellinor blev h ir d under hans blik, idet han hilste.

Frede saa den dype rødme paa søsterens ansigt og betragtet med stor interesse den statelige og elegante rytter.

„Ellinor, hvem var det?”

Hun lot lomme rkl det gli henover sit ophedede ansigt.

„Det var baron Lindek.”
„Aa, det navn kjender jeg allerede. Det var onkel Herberts ven som han efterlot sin ridehest til.”

„Ja, Frede — han rider netop paa ‚Satyr.’”

Frede vendte sig endnu en gang om efter rytteren.

„Du, Ellinor — jeg synes godt om baron Lindek.”

„Er du allerede paa det rene med det?” spurte Ellinor med et mat smil.

Fredes kloke  ine fæstet sig spørgende paa søsterens ansigt; hendes opf rsei gav ham noget at tænke paa.

Han følte instinktmeessig at der foregik noget i søsteren som han ikke kunde f rklare. Derfor sa han bare:

„Ja, Ellinor, du vet jo at jeg har det med sympatier og antipatier ved første blik. Og det som jeg bedømmer slik straks pleier at være riktig.”

Ellinor slog straks ind paa et andet tema, og Frede gjorde beredvillig det samme, skjønt han ikke straks kunde faa sine tanker fra den iagttagelse, han netop hadde gjort. Skulde hans stolte, utilnærmelige søster ha tapt sit hjerte saa snart her i landet?

Naa, denne baron Lindek var sikkert værd hendes kjærlighet. Ogsaa han — Frede — vilde bli gode venner med ham.

Det samme ønske næret baron Lindek. Nu førte veien til Ellinor for ham over hendes bror og Mrs. Sternberg.

Han ante ikke at hans kjærlighet ved den r nkefulde Gitta truedes av nye farer.

Allerede en dag efter dette m te avia baron Lindek visit paa Lemkov.

Ellinor og Frede stod paa den brede gaardstrap, da baronens vogn kom kjørende. Det vakre s skenpar som stod med armen om hverandres liv frembød et sjelden vakkert syn.

Hans Lindek lot sine  ine hvile paa dem, fulde av velbehag. Ellinor hadde paa sig en luftig, hvit kj le med sort broderi og sort skj rf. Hun saa meget pen ut med den fine gl desr dme paa sine kinder. Som en ung dronning gik hun mot ham.

Men han saa ogsaa at der ved synet av ham bredte sig en skygge over hendes ansigt og at den klare pande trak sig sammen likesom i smerte, hvilket baade kunde være et godt og et daarlig tegn for ham. — Frede hadde straks gjenkj ndt baronens. Med et hurtig blik saa han over paa søsteren og han saa igjen det usikre uttryk i hendes ansigt.

De skulde til at gaa over i stalden for at finde en ridehest til Frede. Nu gik Ellinor ind i huset sammen med baronens og sendte bud efter Mrs. Sternberg. Ellinor og Lindek maatte tænke paa hans første bes k paa Lemkov.

Mrs. Sternberg, i hvem baronens lærte at kjende en klok og sympatisk dame, gjorde paa den ulasteligste maate honn r i huset og forstod at træffe den rette tonen. Baronens følte straks den harmoniske grundtone som syntes at herske i Frits Lossovs familie og han følte sig dobbelt smertelig berørt av Ellinors kolde, avvissende væsen.

Desto venligere og hjerteligere kom Frede mot ham. De følte sig straks tiltalt av hverandre og sluttet hurtig venskap. De gik nu til staldene for at s ke ut en hest til Frede. Ellinor vilde først hindre at baronens blev med.

„Frede, vi kan ikke uleilige baronens med det,” sa hun.

Men Frede lo og tok baronens under armen.

„Er det vel nogen uleilighet for Dem? Hr. baron, vil De ikke hjelpe mig med at finde en hest?” sa han trohjertet.

Hans Lindek hadde den største lyst til at omfavne den unge gutten. Men han tok bare hans haand og trykket den varmt.

„Jeg ønsker av hjertet at De maa f le Dem fuldt overbevist om at jeg alltid er villig til at hjelpe Dem, hr. Lossov.”

„Aa, si endelig Frede til mig, hr. baron — jeg er ikke ‚hr.’ endnu —” sa Frede leende.

„Gjerne, hvis De tillater det, kj ere Frede.”

Frede saa paa ham med søsterens vakre,  rlige  ine og vandt derved straks hans hjerte.

De gik saa over i staldene; Ellinor gik mellem baronens og Frede. Brorens munterhet rev Ellinor med sig. Henrykt lyttet baronens til hendes varme, glade latter.

Hans Lindek kjendte alle hestene i Lemkovs staller og han fandt straks en passende hest til Frede. Den het „Favorit” og var et slankt, vakkert bygget dyr med et litet, smalt hode og fine ben. — Frede længtet efter at prøve „Favorit” og lot straks en sadel lægge paa den. Hurtig svang han sig op paa hestens ryg og satte den med et tilrop igang.

Elegant danset den bortover gaardspladsen og under Fredes styrelse slog den ind i forskjellige gangarter.

Ellinor og baronens stod ved siden av hverandre og betragtet Frede. Men de vekslet bare nogen faa saglige ord.

Frede saa straalende bort paa søsteren og stanset hesten foran hende.

„Den er storartet! Jeg vælger ‚Favorit” til min livhest! Ellinor, naar skal vi ride ut? Jeg l ngter saa efter at streife gjennem skogene her!”

„Naar du vil, Frede.”

„Saa helst med det samme.”

„Ja, men vi skal jo ride til Lossov i eftermiddag.”

„Ja — det kan vi jo. Jeg er meget spændt paa at se mine slegtninger. Men derfor kan vi da godt ride en liten tur f r middag.”

„Godt, la os saa det da!”

Frede sprang ned og lot hesten føre ind i stalden.

Saa tok baronens avsked.

„Jeg vil ikke opholde dere længer, men si farvel,” sa han.

„Skade at De ikke er tilhest som igaar, hr. baron,” sa Frede.

„Hvorfor?”

„Saa kunde De ha ledsaget os et litet stykke.”

„Frede — tal ikke saa ubetænksomt,” sa Ellinor. „Jeg vet ikke, om det passcr sig her i landet at man lar en gjest ledsage sig. Baronens er meget ømfindtlig i slike sp rsmal.”

Der bredte sig en let rødme over baronens pande. Han følte saa altfor godt at Ellinor var ualmindelig avvisende overfor ham idag.

Men han ansaa det for bedst helt at ignorere hendes utfald mot ham.

„Det skulde ha været morsomt, Frede,” sa han smilende. „Nu er jeg meget lei over at jeg kom kjørende.

Av en pandekakes historie.

(Se næste side.)

Men kanskje vi kan foreta en ridetur sammen imorgen? Kanskje til Trassenfeld eller til Lindek hvis Deres søster tillater det? Frøken Lossov, De kjender vel endnu ikke disse steder?"

„Aa ja, Ellinor, det vil du, ikke sandt?"

Ellinor maatte gi efter — og trods sin hemmelige bebreidelse gjorde hun det gjerne.

„De kommer vel ikke til Lossov idag? Gitta var her forleden dag og omtalte at De ikke lot Dem se der mer," sa hun med en sølsom betoning som han ikke forstod.

„Jeg har været meget optat i den senere tid, min frøken," svarte han rolig.

„Vor nye tennisbane er snart færdig og ligger udmerket," sa Frede. „De høie træer omkring den gir storartet skygge. Like ved ligger der en paviljong og Ellinor har sat ind nydelige kurvmøbler der. De vil vel spille med os?"

„Saa ofte, De ønsker det."

„Saa maa De komme hver dag. Skal vi ikke straks avtale en bestemt tid?"

Hans Lindek saa taknemlig paa Frede.

„Gjerne, hvis frøkenen ikke har noget imot det."

Ellinor kunde ikke avslaa det uten at være likefrem uhøflig. Men hun sa med den samme merkelige betoning som før: „Min kusine Gitta spiller naturligvis altid med os."

Baronen bukket høflig og tok kort efter avsked efter at der var blitt truffet en avtale om tennisspillet. Da han bøide sig over Ellinors haand, møtte hun igjen et fyrgig, bedende blik som drev blodet op i hendes kinder.

Det undgik ikke Frede; han iagttok sin søster skarpt og pludselig la han begge armene om hende.

„Ellinor, baron Lindek er en prægtig mand! Han skal bli min ven. Jeg tror ogsaa at han liker dig godt. Og du synes godt om ham — ikke sandt?"

Ellinor for let sammen.

„Aa, jeg kjender ham saa litet, Frede. Man maa være forsiktig. Man maa ikke være for hurtig til at skjænke bort sit ven-skap."

Frede saa skjælsk paa søsteren.

„Aa, Ellinor, du pleier ellers altid straks at vite hvem du liker og hvem du ikke liker. Jeg tror bestemt at du liker baro-

nen; vi pleier at ha samme smag."

Ellinor rev sig løs fra brorens omfav-nelse.

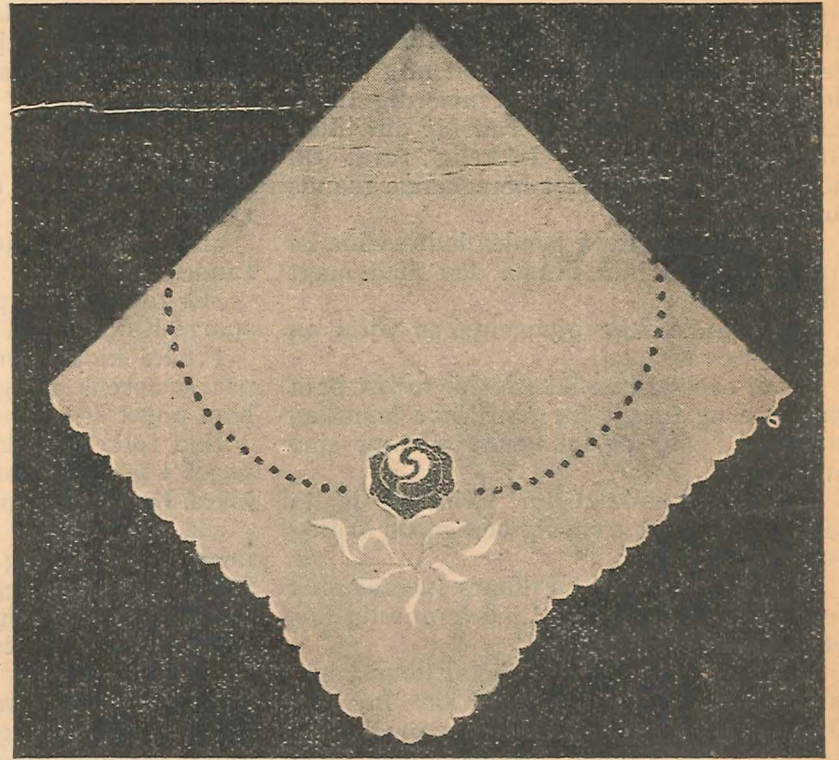
„Vær ikke saa for-hastet i din dom, Frede! Du skal faa vite at jeg slet ikke liker baronen — slet ikke!"

I sin iver og vrede farvedes hendes kin-der røde. Frede saa eftertænksomt paa hende. Han forstod ikke søsteren.

„Saa er det vel ubehagelig for dig at jeg har bedt ham komme hit saa of-te?"

„Nei, nei," frem-støtte hun hurtig. Saa besindtet hun sig og vedblev: „Du skal ikke bry dig om min mening, Frede. Mange mennesker holder meget av ham — likesom onkel Herbert. Men — naa — man har jo undertiden ufor-klarlige sympatier og antipatier."

(Fortsættes.)

Kaffeduk paa hvit lin.

17de haandarbeide.

Kaffeduk paa hvit lin.

Denne kaffeduk virker med det lette, stilfulde mønster ualmindelig elegant. I rosene indfældes kniplingsgrund og broderiet er i disse tyksøm. Bladene syes med lingarn i platsøm. Til tunger og huller brukes brodergarn.

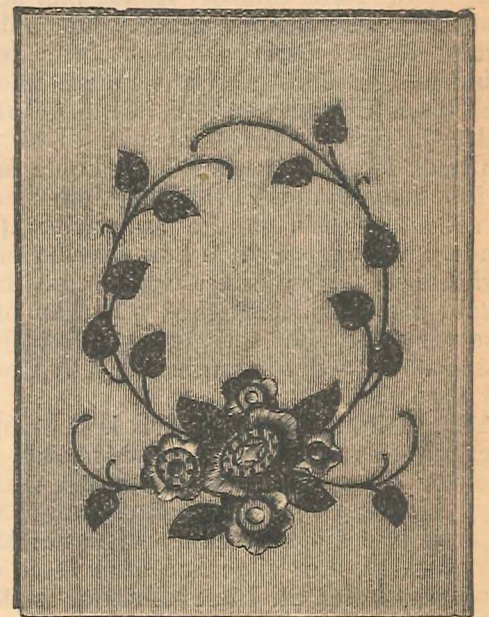
Størrelse 120 cm. i kvadrat.

Materiale: 1 paategnet duk kr. 15.00, garn og kniplingsgrund til duken kr. 6.80. Paabegyndt kr. 1.00 ekstra.

Faas gjennem „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" side 28.

Skrivemappe med let broderi.

Den omtrent 36 cm. høie, 27 cm. brede skrivemappe trækkes med grøn filt og utstyres med et smukt broderi, holdt i fine farver. Grøn kunstsilke anvendes til bladene og rankene, lys og mørk rødfiolette farver til blomstene, brunlig til plettene. Materiale: Paategnet filt og kunssilke, pris

Skrivemappe med let broderi.

kr. 5.50 + porto gjennem „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" paa side 28.

Av en pandekakes historie.

1. Ved flid og sparsommelighet hadde min kammerat og jeg faat samlet saa mange penger at vi kunde kjøpe et transportabelt pandekakebakeri som vi kjørte rundt i gatene med og gjorde glimrende forretninger.

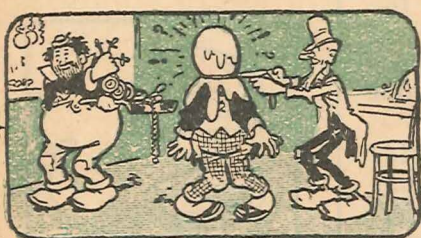
2. Den rike juveler Goldmaker var blandt vore kunder. Jeg bar egenhændig den duftende pandekake ind til ham i butikken mens min tynde kammerat fulgte bakefter som æresvakt og kassierer.

3. Mens Goldmaker stod og lette eiter smaapenger til at betale med, sa min kammerat: „Se nu godt efter, herr juveler! Nu vender min kompanion pandekaken i luften!" og saa gik pandekaken tilveirs.

4. Men den maatte jo ned igjen, og da den kom ned hadde jeg tat panden væk, og den varme pandekake landet nu med et hørlig smeld paa den lækkerstne juvelers skaldede isse.

5. Jeg tilstaar gjerne at dette ikke kom overraskende for nogen av os, — jeg hadde med vilje dirigert pandekaken den veien. „Skal vi leke blindbuk, herr juveler?" sa min ven og bandt et baand om pandekaken.

6. Saa, nu sat den godt fast paa herr Goldmakers hode, og nu kunde vi to uforstyrret samle os en liten samling souvenirs fra Goldmakers butik, — det var saa morsomt at ha nogen minder derfra, syntes vi.

7. Rikt belæst med guld og ædelstener kom vi forbi et le, hvorpaa en henrivende, tilsløret skabning hadde tat plads. Vi blev begge betat av en heftig elskov til hende, kastet os paa knæ for hende og . . .

8. . . . Klik! Klik! Der sat vi begge fanget! Den skønne tilslørede viste sig at være en maskert detektiv, vel øvet i bruken av haandjern. Det var en kjedelig avslutning paa historien om pandekaken som begyndte saa lovende,

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Hans anden chance.

Av Kathlyn Rhodes.

oversat av P. Jerndorff-Jessen.

—0—

Det er en noksaa underlig situation, ikke sandt? Amory saa paa de to mænd som sat ved bordet i mer eller mindre ubekvem stilling, og hans stemme var mørk. „Derinde — han pekte paa døren til det indre værelse — ligger en død mand som er dræpt av en av os tre, og kun en av os tre vet hvem som er” — han holdt inde litt — „morderen.”

„Vent litt, Amory,” kaptein Ross som aandsfraværende hadde siddet og tegnet noget paa et stykke papir hævet pludselig hodet. — „Er du sikker paa at du taler sandt naar du sier at oberst Chalmers er blit —” han holdt ogsaa inde før han nævnte ordet — „myrdet?”

„Ja, Amory — er du sikker paa det?” spurte Dick Thornley ivrig og hurtig. „Har ikke obersten skutt sig selv? Han — vi vet jo ikke hvilke private bekymringer han kan ha hat — han saa svært underlig ut da han kom herind.”

Amorys øine hvilte et øieblik paa den unge mands fordreiede ansigt og Thornley blev blek under hans blik.

„Se ikke slik paa mig, Amory. Jeg vet — jeg vet at dere tror det er mig som har gjort det. Men jeg forsikrer dere, dere tar feil — jeg har ikke gjort det!”

„Der er heller ingen som har sagt det, Dick,” sa Ross rolig. „Ingen kan være sikker paa at obersten er blit myrdet — han kan ha skutt sig selv.”

„Nei,” Amorys stemme lød meget bestemt. „Oberst Chalmer er blit dræpt — skutt med min revolver som morderen derefter har baaret over til den store sofaen og gjemt der under en pute. Ialfald,” han stanset litt, „fandt jeg den der for tyve minutter siden.”

„Du fandt den? Men hvorfor saa du efter der?” Der var nysgjerrighet, men ingen mistanke i Ross' stemme.

„Jeg blev temmelig bestyrtet, som vi alle blev, da jeg saa hvad der var skedd, og jeg satte mig ned for at fatte mig litt; men idet jeg gjorde det følte jeg revolveren.”

„Kan han ikke selv ha lagt den der?”

„Umulig. Døden er indtraadt øieblikkelig — og hvorfor skulde obersten begaa selvmord? Han hadde jo alt hvad han kunde ønske sig — et vakkert hjem, mange penger, en god stilling — og en datter som han tilbad. Nei, Ross, Chalmer kunde ikke ønske alt dette.”

Da datteren blev nævnt kom der et nyt uttrykk i de to mænds ansigter. I Ross' blaøiede, litt tunge ansigt kunde man læse at han hadde lidt en skuffelse som han søkte at skjule ved paa-tan ro og likegyldighet. Uvilkaarlig rettet han sig i stolen og knep læbene sammen som for at vise sin likegyldighet overfor oberstens datter.

Men Dick Thornley som var yngre og mer udisciplinert viste langt tydeligere hvad den unge pike betydde for ham. Han rødmet sterkt, og hans øine lynte da Amory talte saa rolig om hende, som om han vilde forby den talende at ta hendes navn i sin mund.

Hvorledes navnet virket paa Amory selv fik ingen se og han var meget taknemlig mot sine kammerater fordi de var saa optat av sine egne følelser at de ikke la merke til hans.

Litt efter sa Ross meget formelt: „Naa, siden du er blit viss paa at obersten er dræpt av en av os” — Dick for nervøst sammen — „hvad vil du saa gjøre for at faa saken opklart? Skal vi ikke gjennemgaa hele saken fra begynnelsen og se om vi ikke kan finde et eller andet som kan opklare den?”

„Jo, gjerne det; men la os faa noget at drikke før vi begynner. Der staar en sifon derborte, og her er whiskyen.”

Dick reiste sig og gikk bort og tok sifonen; han kom langsomt tilbake med den, og de andre la merke til at hans haand skald da han satte den paa bordet. Eftermiddagens sørgelige hæn-

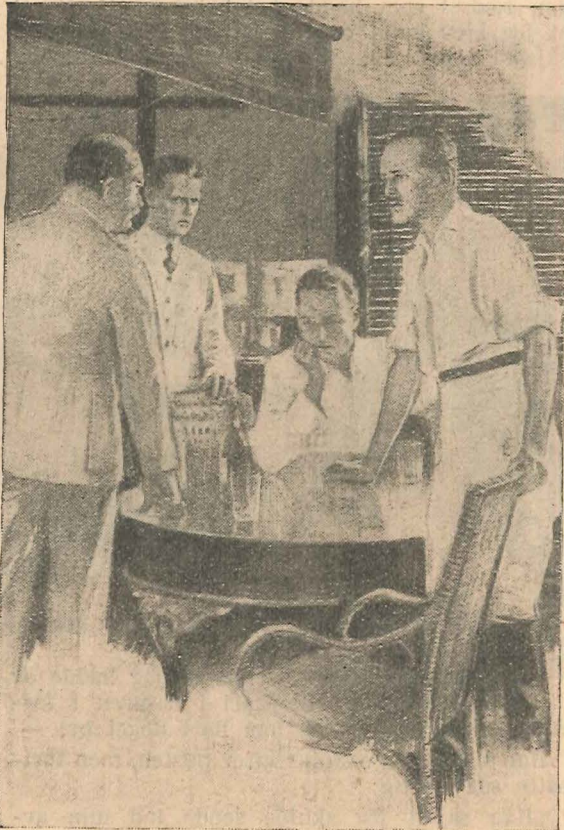
delse var imidlertid tilstrækkelig til at forklare hans nervøsitet. De selv var jo ogsaa sterkt angrepet av begivenheten.

„Tak, Dick,” Amory rakte whiskyflasken frem. „Værsaagod, forsyn dere selv. Jeg trenger ogsaa noget styrkende.”

Da glassene var fylt, begyndte han atter at tale og saa forbi Dick med uttrykkløse øine. — „La os begynne med at dette er vor bungalow — din og min, Ross. Dick kom herind til lunch, og da det var forferdelig varmt og vi ikke hadde noget større at gjøre blev vi enige om at vi vilde bli sittende og slaa tiden ihjel til tetid, og saa gaa ned i klubben. Slik var det — ikke sandt?”

„Jo, og netop som vi satte os, kom oberst Chalmer ind. Han saa meget medtat ut og spurte om han kunde faa hvile sig litt hos os, til han skulde gaa videre og møte sin datter.”

„Ja, og du raadte ham til at gaa ind paa dit værelse og legge sig paa sengen.”

„Der er noget her som jeg ikke forstaar. Jeg spør dere om noget ganske enkelt, og saa ser dere ut som om dere hadde mistet målet.”

„Ja, Dick, og han tok imot tilbudet og sa at han hadde saan frygtelig hodepine, hvorefter vi satte os ned som det faldt sig. Du Dick, satte dig her og røkte; det, Ross, gikk ind paa dit værelse gjennom mit, og jeg gikk som sedvanlig ut paa verandaen.”

„Hvorav resultatet blev,” sa Ross rolig, „at ingen kunde komme ind til obersten uten gjennom et av de to værelser hvor Dick og jeg sat og —”

„Og gjennom døren som fører ut til verandaen hvor jeg sat. Slik var situationen, hvad os angaar. Men allikevel maa en være kommet ind; for da vi opskræmt av lyden av et skud styrtet ind, fandt vi obersten død — skutt gjennom hjertet.”

Dick satte støiende sit glas paa bordet.

„Ja, naturligvis maa nogen være kommet derind; men jeg er sikker paa at ingen kom forbi mig, for jeg var vaaken hele tiden.” Han stanset, bet sig i læben og fortsatte hurtig: „Skulde nogen være kommet igjennem hos mig, maa jeg allikevel ha sovet.”

„Nei, Dick, den forklaringen gaar ikke,” sa Ross venlig, skjönt hans blik talte et andet sprog. „Hvor ofte har du ikke beklaget dig over at det var dig umulig at sove om dagen. Du er jo alltid vaaken, selv paa den heteste eftermiddag.”

„Ja, men —” han begyndte at stamme, men Amory stanset ham med en haandbevægelse: „La os la det ligge, Dick. Du sier at ingen kom forbi dig. Men gjennom verandaen kom der heller ingen.”

„Hvorledes kan du vite det? Du kunde jo være faldt i søvn bare et minut.”

„Det kunde jeg,” svarte Amory tørt; „men jeg gjorde det ikke; for jeg skal si dig, jeg skrev et brev — et meget vigtigt brev.”

„Altsaa er jeg den eneste som er tilbake,” Ross' stemme lød rolig og uanfegtet. „Og naar jeg sier dere at jeg sov rolig og uforstyrret indtil jeg blev vækket av revolverskuddet, saa maa dere nok indrømme at hele begivenheten blir meget mysteriøs.”

„Ja, men hvad skal vi saa gjøre?” Dick tok igjen sifonen og sprøytet med skjælvende haand noget av indholdet ut i sit glas.

„Gjøre?” Amory saa paa ham med et litt underlig blik. „Hvad kan vi gjøre? Det forekommer mig at vi hverken kan gjøre det ene eller det andre.”

„Min Gud, Amory!” Dick satte glasset fra sig og saa forvirret paa sin ven. „Hvorledes kan du tale saa rolig! Ser du da ikke for en frygtelig stilling vi befinner os i? Obersten kommer hit til bungalowen for at tilbringe etpar rolige timer, og saa blir han myrdet mens han sover. Der er ikke andre end os tre i huset — tjenestefolkene er borte paa en eller anden forlystelse, og allikevel blir her begaat en forbrydelse. Paa den maaten er vi jo alle tre i en frygtelig forlegenhet.”

„Ja, det er vi naturligvis,” sa Ross. „Men naar saaledes to av os er uskyldige og en er skyldig, saa maa denne ene bekjende sin skyld.”

„Det er klart,” sa Amory rolig. „Men hvem er saa den skyldige?”

Ross trak paa skuldrene og kastet sin halvt utrøkte cigaret i askebegeret.

„Ja, hvem av os? Det er det som skal opklares. Men — jeg kan godt forstaa at det ser mørkt ut for mig. Dere vet jo begge hvor hidsig jeg er, og alle her paa stedet vet at obersten og jeg trøttet i klubben igaaravt — over en ren ubetydelighet; men vi blev begge to meget hidsige og jeg sa en hel del mer end jeg var berettiget til.”

„Ja, ja, jeg hørte at dere hadde trøttet,” sa Dick ivrig. „Jeg hørte det idagmorges av en kammerat, og han sa at du hadde været ustyrlig hidsig og hadde sagt en mængde ting om obersten baktefter.”

„Jeg hadde drukket noksaa meget,” sa Ross tørt; „men ingen kan da regne med hvad en drukken mand sier. Jeg kan forresten godt forstaa at det blir brukt imot mig nu, for der var mange som hørte hvad jeg sa.”

„Ja, men hvad skal jeg si?” sa Dick med litt trods i stemmen. „Jeg maatte stille hos obersten idagmorges og ta imot en av hans stadige reprimander. Enhver vet at han hadet mig fordi Miss Chalmer straks da jeg kom herover var venlig imot mig, hvilket han ikke kunde like. Dere vet begge hvor uforskuppet han har været mot mig; han har grepet enhver anledning til at skjælde mig ut og være grov mot mig.”

„Sludder, Dick!” Til hans forbauselse kom dette i en meget skarp tone fra Amory. „Obersten har nok været litt striks, men alltid retfærdig, og ingen har grund til at beklage sig over ham. Du vet jo ogsaa godt selv at du av og til har været temmelig slap og likegyldig — ja, undskyld at jeg sier det,” — han saa at Dick vilde til at fare op — „og ingen overordnet liker at se sine underordnede stiffe gjæld og tilbringe formegen tid ved veddeløp og kortspill.”

„Saa meget tør jeg si,” Dicks stemme skald av harme, — „at han ikke var retfærdig mot mig, fordi han visste jeg var forelsket i hans datter. Det var derfor han alltid var efter mig. Jeg var naturligvis ikke god nok for hende — kanskje jeg heller ikke var det, — men det var saa ekkelt at høre hans bemerkninger — i en forbistret venlig tone — det var næsten ikke til at holde ut, og jeg fandt mig ogsaa bare i det fordi — fordi —” Hans vrede holdt paa at kvæle ham og han stanset braat.

„Forløp dig nu ikke, Dick!” Denne gang var det Ross som svarte ham. „La os ikke blande Miss Chalmer op i dette, og du oppnaar ingenting ved at ta slik paavei.”

„Nei, og imens gaar tiden.” Amory saa paa sit armbaandsur. „Vi kan ikke holde dette skjult stort længer; men vi maa finne ut hvem som skjøt obersten. Kanske der er formildende omstændigheter.”

„Aa, jeg vet hvad du mener!” Dicks øine lynte. „Du tror det er fordi der altid har været uvenskap mellem mig og obersten. Men du tar feil, og det er feigt av dig at forsøke at true mig til at tilstaa at det var mig som gjorde det.”

„At myrde obersten var feigt, Dick,” sa Amory koldt; „men det vilde være modig at tilstaa —”

„Tilstaa!” Dick sprang op og stillet sig foran Amory med knyttede næver, mens han skalv over hele kroppen. „Naar du er saa hippen paa en tilstaaelse saa burde du komme med den selv. Hvorfor skal du være hævet over al mistanke? Ross sier jo at han kom i trøtte med obersten igaaraktet — det er et motiv for dig! Jeg hadde spektakkel med ham idagmorges — der har du endnu et motiv! Men paa dig maa der ikke hvile mistanke, skjønt det var din revolver han blev dræpt med! Hvorfor ikke? Det maa jeg spørre om. Hvorfor kan det ikke likesaa godt være dig som har dræpt obersten, som Ross eller mig?”

Der blev en liten pause før Amory svarte, og et øieblik gransket Ross' blaa øine hans ansigt — for første gang med et litt mistænksomt uttrykk.

„Riktig, Dick,” sa Amory tilsidst, „hvorfor skulde det ikke være mig som har dræpt obersten? Rigtignok er der intet motiv, men ingen kan vite om ikke jeg hadde noget utestaaende med ham. Saa jeg kan vel likesaa godt tilstaa at det var mig som dræpte ham. Ialfald var det jo min revolver som gjorde det.”

„Nei, nei, Amory!” utbrøt Ross heftig. „Det gjorde du ikke — det skal jeg sverge paa.”

„Ja, men du hørte jo hvad han sa!” Dicks øine funklet av iver. „Han sa jo selv at han gjorde det — eller saagodtsom sa det, og derfor maa vi se at hjelpe ham til at flygte!” Han saa sig ivrig om. „Ross, la os finde en utvei til at skaffe ham bort. Vi kan endnu holde det skjult nogen timer, saa han kan faa et godt forsprang —”

„Nei, Dick,” Amorys stemme var ganske rolig, og han saa den unge mand stivt ind i øinene, „jeg agter ikke at flygte.”

„Ikke flygte! — I himlens navn — hvorfor ikke?”

Amory saa stadig paa Dick med et gjennomtrængende blik og han svarte med fast og indtrængende stemme:

„Fordi der ikke er nogen redning for morderen, Dick. Han kan kanskje slippe bort for en tid; men tror du virkelig at han nogensinde kan bli en fri mand igjen? Nei, der blir ikke en time paa dagen hvor han ikke føler en haand bli lagt paa sine skuldre, og han venter at en stemme skal si: „Du er manden!” Der gaar ikke en nat uten at han i drømme gjenoplever den tragedie som har brændemerket ham med Kains merke. Naar han er alene synes han at han maa bli vanvittig eller død — og er han sammen med andre vil han gripes av en ubetvingelig tilskyndelse til at staa op og rope sin frygtelige hemmelighet ut for hele verden. Nat og dag vil han pines, og tilsidst føler han at døden vilde ha været tusen ganger at foretrække for det helvede som hans feighet har fordømt ham til!”

„Amory — for Guds skyld —” det var Ross som talte med hæs stemme og med øinene fæstet paa Dick som var blitt likblek; men Amory fortsatte:

„Derfor er det til ingen nytte at forsøke at flygte, Dick. Har et menneske forøvet et mord, findes der kun en utvei. Andre mennesker kan ha en anden chance, tak Gud for det! Men den som dræper sin bror er fordømt. Før eller senere kommer sandheten frem — og be da til Gud at det ikke blir forsent.”

Dick var sunket ned i en stol og gjemte ansigtet i sine skjælvende hænder. Ross sa meget rolig: „Forsent — hvad mener du med det, Amory?”

„Jeg mener —” ogsaa Amorys ansigt var fortrukket og sveden perlet frem paa hans pande

— „be Gud om at ingen forlanger av sin bror at han skal betale den skyld som er hans! For det er en synd som aldrig kan tilgis, Dick!”

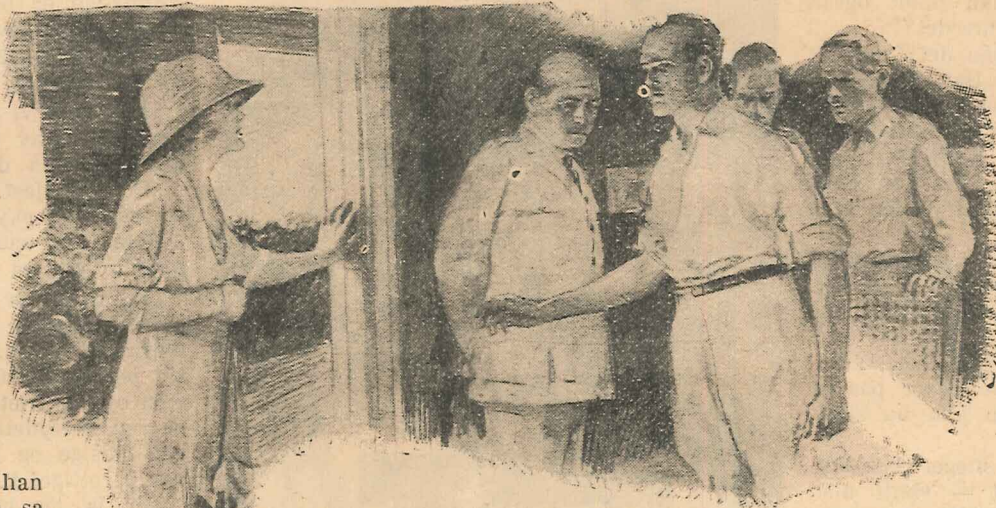
Langsomt gik han over til den sammenbøide skikkelsen i stolen, og mens Ross opmerksomt betraktet ham, la han haanden paa Dicks skulder.

„Dick, vil du la en anden betale din skyld?” Dick rystet pludselig haanden av sig, og med lynende øine sprang han op og ropte:

„Aa, Gud, Amory, hold op! Det var mig som gjorde det — naturligvis var det mig som gjorde det — men jeg sverger at det var ved et ulykkestilfælde. Det var ikke min mening at dræpe ham — det var ved et tilfælde — revolveren gik av uten at jeg vilde det — det var bare min mening at skræmme ham —”

„Det var dig, Dick — dig som gjorde det?” Nu da sandheten var kommet frem visste Ross at han hele tiden hadde hat ham mistænkt.

„Ja, jeg skal fortælle dere hvorledes det gik til.” Det var som om det at snakke ut lettet den rædsel som hadde betat ham. „Dere vet at jeg blev kaldt op til ham idagmorges. Han skjændte paa mig for alt mulig — kort, vin

„Jeg er ængstelig, fordi han ikke kom hjem til lunch!”

veddeløp. Dere vet nok at jeg hadde en historie med en aagerkarl i basaren i forrige uke, og det hadde han hørt noget om —”

Han stanset og snappet efter pusten, men fortsatte saa hurtig:

„Han sa at jeg skulde sende ind min avskedsansøknig; men jeg tigget ham om at la mig faa endnu en chance. Jeg sa at jeg hadde været en dumrian, men at jeg nok skulde forbedre mig; men han vilde ikke høre paa mig; han sa jeg var en skam for regimentet, skjønt dere vet at jeg netop elsker regimentet, og det er virkelig mit alvor at jeg vil forbedre mig —”

„Men det var idagmorges at dere hadde den samtalen, Dick —” denne avbrytelse kom fra Ross.

„Ja, men da dere forlot mig i eftermiddag, og han var inde i det andre værelset, gik jeg derind for at be ham gi mig endnu en chance. Jeg svor at jeg vilde forbedre mig, at jeg vilde begynde paa et nyt liv; men han vilde ikke høre paa mig. Han sa — ja, han sa saamange krænkende ord — Dicks ansigt blev mørkerødt ved tanken, — „og tilsidst grep jeg revolveren paa bordet og pekte paa ham — han sat op i sengen og jeg — jeg var aldeles ute av mig selv; men jeg hadde ikke ment — ved Gud, jeg hadde ikke ment at gjøre det. Men saa gik revolveren av, og han faldt tilbake — død — og jeg kastet revolveren i sofaen og dækket den til og fik netop tid til at skynde mig ut saa jeg kunde komme ind igjen sammen med dere.”

„Dick, tør du kræve Gud til vidne paa at dette er sandt?” sa Ross indtrængende.

„Saa sandt som der er en Gud til — ja!” Han hævet sit spændte unge ansigt, og begge hans kammerater visste at han hadde talt sandhet. „Men der er vel ingen redning for mig! Jeg har gjort det og jeg kommer til at lide straffen for det. Men — aa, min Gud, hvad vil min mor si — hvad vil hun gjøre naar — naar jeg blir hængt?”

„Ti, Dick!” Amory ropte ordene næsten brutalt for at dæmpe den unge mands tiltagende op-hidselse. „Der findes kanskje en utvei. Ti stille

et øieblik og la mig tænke mig om for at finde ut hvad der kan gjøres.”

„Du mener —” Dick vendte sig ivrig mot ham. „Du vil hjelpe mig — gi mig en chance?”

„Ja, men hvorledes skal det ske, Amory?” utbrøt Ross tvilende, og Amory gjorde en bevægelse som ogsaa skulde uttrykke hans tvil. „Jeg vet ikke — endnu; men noget maa der gjøres, og — men hvad er det?”

Der lød tunge skridt og en mandsstemme, og i næste øieblik kom regimentslægen, kaptein Nicholls, farende ind i værelset.

De tre officerer vendte sig alle som én mot ham; men før de kunde faa sagt et ord ropte han aandeløst:

„Er der nogen av dere som vet hvor oberst Chalmer er? Han er vel ikke her? — Eller har nogen av dere set ham?”

„Oberst Chalmer?” Ved stiltiende overenskomst blev det overlatt til Amory at svare. — „Hvad vil De ham, Nicholls?”

„Jeg vil — jeg spør bare om dere vet hvor han er?” Han tørket panden med lommestørklædet. „Jeg har sprunget som en gal — for — men hvis han ikke er her —”

Han tidde et øieblik og saa sig om, og hans skarpe øine stanset ved Dicks bleke ansigt.

„Hvad er der iveien med Dem, unge mand? De er ser saa underlig ut — er De syk?”

„Nei, Sir.” Ved en kraftanstrengelse tok Dick sig sammen og svarte rolig: „Men hvis De vil tale med oberst Chalmer? Han — er han ikke hjemme?”

„Nei, han er ikke.” Han støtte ordene hurtig ut. „Og jeg maa absolut ha fat i ham. Er der ingen av dere som vet hvor han er?”

„Nei,” svarte Amory rolig. „Ialfald — hvorfor er det saa viktig at De finder han

straks, doktor? Og hvorfor mener De at han skulde være her?”

„Jeg maa finde ham, fordi —” For første gang lot det til at doktoren fandt at der var noget underlig ved de tre mænd. Han saa med pludselig vakt interesse fra den ene til den andre, og det faldt ikke hans øvede psykologiske skarpsyn vanskelig at opdage at der maatte være skedd noget ualmindelig som hadde sat sit præg paa ansigtene paa dem alle tre. Skjønt det var i Dick Thornleys ansigt han tydelig læste baade angst og forvirring.

„Hvad er dette?” spurte han kort. „Der er noget her som jeg ikke forstaar. Jeg spør dere om noget ganske enkelt, og saa ser dere ut som om dere hadde tapt målet. Hvad er der iveien? Amory, De er da et fornuftig menneske. Er der noget galt paafærde?”

For et øieblik svigtet selv Amorys nerver ham. Han visste ikke hvorledes han bedst skulde forklare situationen; men mens han betænkte sig lød Ross' rolige stemme:

„Kanskje der er noget galt paafærde, doktor, men la os først faa vite hvorfor De absolut skal finde obersten!”

Doktoren saa sig om, og det var let at se at han overveiet hvad han skulde si. Men tiden var kostbar, og han valgte at snakke like ut.

„Jeg skal betro dere noget,” sa han; „men det maa ikke komme videre. Jeg maa absolut finde obersten, ellers er jeg bange for at dersker en ulykke!”

„En ulykke?” Dick Thornley gjentok forbausset hans ord.

„Ja, saken er den: Idagmorges kom oberst Chalmer til mig for at tale om sin helbred, som det viste sig han hadde været urolig for den senere tid. For at si det kort: jeg fandt at han led av en uheldredelig sykdom, at han bare hadde nogen faa maaneder igjen at leve i, og at han vilde komme til at lide store smerter paa det sidste. Jeg sa ham det som det var; for han forlange at faa vite sandheten, og han takket mig rolig og gik bort. Men for en time siden fik jeg dette brevet, som jeg ser av indholdet at jeg ikke skulde hat før iaften.”

Han tok et sammenkrøllet brev frem og foldet det ut.

„I dette brevet sier han at han ikke orker at tenke paa det som forestaar ham, hvorfor —“ doktorens stemme holdt paa at svigte ham — „han hadde besluttet at gjøre ende paa sine lidelser. Men dette maatte hans datter naturligvis ikke faa vite, og derfor vilde han sørge for at det kom til at se ut som om han var død ved et ulykkestilfælde.”

„Hvorledes vilde han gjøre det?“ spurte Amory.

„Skyte sig selv et sted i junglen inat.”

Samme tanke for i dette øieblik gjennom de tre mænds sind. Han var kommet hit til bungalowen før han bega drikke paa den sidste vandring for at ende sin daadrike liv, og her hadde han saa for en opfarende ynglings haand fundet den hvile som han hadde længtet efter, og uten at dra vanære over sig selv og sin datter.

„Derfor kan dere nu forstaa hvorfor viktig det er for mig,” fortsatte doktoren, „at finde oberst Chalmer saa hurtig som mulig.”

Der blev en pause hvorunder Amory og Ross brøt sine hjerter for at finde ut hvad de skulde si eller gjøre; men før nogen av dem kunde komme til en beslutning, traadte Dick Thornley langsomt frem.

„Oberst Chalmer er derinde,” sa han og pekte paa døren til det indre værelse.

„Derinde?“ doktoren stirret paa ham. „Hvad mener De? — Han har ikke ut —?“ han tidde pludselig. „Gode Gud!“ utbrøt han saa. „Han har da vel ikke gjort det alt? Er jeg kommet forsent?”

Amory og Ross vekslet et forstaaende blik, og derefter la den sidstnævnte haanden paa doktorens arm for at avholde ham fra at gaa ind i værelset.

„Vent et øieblik, doktor,” sa han. „Ta et glas før De gaar derind. De er sterkt ophidset, og De forstaa nok,” her fyldte han glasset til doktoren — „at det ikke haster — nu.”

Med et likblekt ansigt, hørte Dick samtidig paa de instruktioner Amory hvisket til ham.

„Hør, Dick, gaa ut paa verandaen og derfra ind i værelset, og læg revolveren paa gulvet ved siden av sengen, som om den er falt ut av haanden hans.” Han sænket stemmen endnu mer: „Ingen ubesindigheter nu, Dick, husk paa at det er din anden chance — og du maa se at benytte den paa bedste maate.”

Uten at si et ord forsvandt Dick ut paa verandaen og Amory vendte sig til de andre og forklarte:

„Jeg syntes jeg hørte nogen komme. Vi bør helst vente litt for at være sikre paa at vi er alene.”

Han tidde som for at lytte, og idet doktoren satte det tømte glas tilbake paa bordet kom Dick ind igjen av døren fra verandaen.

„Nei, der var ingen,” sa han med en litt hæs stemme som tilskrivte den spændte situation. Derpaa vendte Amory sig til doktoren:

„Vil De komme ind og se ham nu? Ja,” — han holdt portieren tilside — „han skjøt sig derinde. Tilfældigvis hadde jeg latt min revolver bli liggende paa bordet,” — han tidde et øieblik — „og saa har fristelsen været for stor.”

Da doktoren og Amory var gaat vendte Ross sig til Dick.

„Dick,” sa han høitidelig, „du er sluppet vel fra dette — men for Guds skyld, la nu dette bli dig en lærepeng. Husk at det bare var fordi du svor paa at det var et ulykkestilfælde at vi grep til denne løgn for at redde dig.”

„Jeg skal aldrig glemme det.” Dicks stemme skalv; men Ross følte sig tilfreds, og ingen av dem sa noget før doktoren og Amory kom tilbake.

„Stendød — naturligvis, stakkars mand,” sa doktoren sørgmodig; „men dette her maa dysses ned saavidt mulig. Heldigvis er det en kjendt sak at han hadde et svakt hjerte, og ingen behøver at faa vite hvorledes han døde. Jeg vil utstede en dødsattest som lyder paa at han er død av hjerteslag. Den eneste vi maa betro dette til er hans oppasser Peters, som har været hos ham i trede aar; han vil nok ordne det hele tilfredsstillende.”

„Ja, men hvorledes skal vi forholde os overfor hans datter?“ spurte Ross.

„Rosamund?“ — doktoren bet sig i læben — „hende hadde jeg aldeles glemt. Men hun maa

ikke faa vite sammenhængen. Farens død er sørgelig nok i sig selv for hende.”

„For Guds skyld — ti stille, doktor!” Det var Dick som hvisket dette til ham.

Doktoren forstod hvad han mente; han vendte sig mot døren — der stod Rosamund Chalmer, og hendes hvite kjole var ikke hvitere end hendes vakre ansigt. I første øieblik sa hun ingenting, men stirret paa dem med halvaapen mund; men da heller ingen av dem sa noget, tok hun et skritt frem og uttalte det spørsmål som de alle greuet for vilde komme:

„Er min far her, kaptein Amory —“ det var til ham hun henvendte sig — „har ikke far været her i eftermiddag? Jeg føler mig saa ængstelig for ham.”

Han tok et skritt frem imot hende og tok sig sammen for at tale rolig.

„Hvorfor er De saa ængstelig, Miss Chalmer, og hvorfor mener De at Deres far skulde være her?”

„Jeg er ængstelig fordi han ikke kom hjem til lunch.” Hendes blaa øine saa fra den ene til den andre; men tilsidst fæstet hun dem paa Amory. „Han har talt med kaptein Nicholls idagmorges — ikke sandt?” Hun henvendte sig nu til ham, men ventet ikke paa svaret. „Og da han kom ind et øieblik sa han at det var sørgelig hvad han hadde faat vite — at han var syk, og han saa saa daarlig ut. Derfor blev jeg ængstelig, og da han ikke kom hjem begynte jeg at tænke —“

Hun tidde igjen som om mændenes taushet gjorde hende endnu ængsteligere, hvorefter hun med taarer i øinene spurte kaptein Nicholls:

„Far var meget syk — ikke sandt? Men det var da ikke ham dere talte om da jeg kom ind — vel?”

„Talte vi om nogen?” Han visste ikke hvorledes han skulde besvare dette direkte spørsmål.

„Ja, og dere sa,” hun la bønfuldende haanden paa hans arm — „dere sa at nogen var død — nogets far — men det var da vel ikke min far?”

I deres taushet læste hun svaret, og et øieblik vaklet hun under slaget. Men med det mod hun hadde arvet efter en lang række soldaterfædre, fattet hun sig straks, stod rank overfor de fire mænd og sa rolig:

„Far er altsaa død. Men hvorledes — og naar?”

„Oberst Chalmer døde i værelset derinde for etpar timer siden, miss Chalmer,” svarte Amory. „Han hadde faat vite at hans hjerte var meget svakt, og at ethvert shock kunde bli skjæbnesvangert. Dette har han ikke kunnet taale — det har git ham et shock — og han er død av hjerteslag.”

Rolig og med forsæt løi han, og den unge pike tok imot svaret uten at spørre videre. Hun blev bare endda blekere end før og hendes blaa øine fyldtes med en slik fortvilelse at det skar de fire mænd i hjertet, for de elsket hende alle, hver paa sin maate.

„Saa er jeg altsaa ganske alene,” sa hun halvt hviskende. „Men —“ her vendte hun sig til Amory — „dette er jo Deres bungalow — ikke sandt? Og her vil bli forskjellig at ordne — maa jeg ikke gaa ind — gaa ind og se ham!”

„Alt det skal De ikke bekymre Dem om, Miss Chalmer, det skal vi nok ordne for Dem, og jeg synes — jeg synes De skulde vente med at se Deres far til vi har faat baaret ham hjem til Dem.”

„Ja, det vilde være det bedste,” skyndte Nicholls sig at tilføie. „De bør gaa hjem nu, Miss Chalmer, og jeg skal sørge for at en av sykepleierskene kommer hjem til Dem den første tiden. Hvorledes er De kommet hit — De har da ikke gaat — i denne varmen?”

„Jeg har min ponnyvogn herute, Miss Chalmer!” sa Dick ivrig. „Maa jeg kjøre Dem hjem?”

Han dristet sig til at lægge en haand paa hendes arm; men hun vendte sig blidt avvergende imot ham.

„Nei tak, Dick, jeg vil helst gaa alene. — Jeg trenger til at være alene.”

„Ja, men det er blitt sent, Miss Chalmer,” lød det nu rolig fra Ross. „Jeg synes ikke De kan gaa alene; skal ikke jeg bringe Dem hjem? Min vogn kan være her om et øieblik.”

Hun stod alene mellem de fire mænd — en sorgfuld skikkelse i sin hvite dragt, og selv den

indgrodde peppersvend Nicholls maatte i dette øieblik si sig selv at det ikke var noget under at alle officerene i garnisonen var forelsket i Rosamund Chalmer. Og saa tænkte han paa hvem av disse tre vilde bli den begunstigede — hvis nogen av dem blev det. Han fik svar paa dette uttalte spørsmål næsten øieblikkelig.

For Rosamund ønsket ikke kaptein Ross' tilbud — hun hørte det neppe. Det var Amory hun ventet sig til med den elskede instinkt, som ved at hun kan søke hjelp hos elskeren, og idet hendes blaa øine søkte hans ansigt, traadte han frem som om hun allerede hadde henvendt sig til ham.

„Jeg skal bringe Dem hjem, Rosamund!” — Uvilkaarlig kaldte han hende ved fornavn, — la ikke engang merke til det selv; men de andre gjorde det, og Dick Thornley vendte sig bort med et blekt og forgrummet ansigt.

Ogsaa i Ross' blaa øine kunde nederlaget læses, men han sa ingenting; bare famlet nervøst med sit cigaretetui, og det blev Nicholls som brøt tausheten som var fulgt efter Amorys ord:

„Ja, Amory, bring De Miss Chalmer hjem,” han la blidt sin haand paa den unge pikes arm og fulgte hende til døren. „Og saa skal jeg ringe til Miss Farey og be hende komme til Dem straks.”

Rosamund mumlet et neppe hørlig farvel; men mændene følte at hun ikke saa dem. Det var bare Amory, den mand hun elsket, hvis nærhet hun ønsket i dette sorgens øieblik.

Da de var gaat, fulgt nedover verandatrappen av doktoren, vendte Ross sig langsomt til Dick Thornley som var sunket ned i en stol og hadde gjemt ansigt i hændene.

„Dick!” ved lyden av sit navn saa den unge mand op med et forpint uttryk. „Husk at du nu skal begynde et nyt og bedre liv!”

„Et bedre liv — jeg?” stammet han. „Hvorledes skal jeg kunne det?”

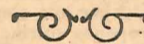
„Du kan og du skal!” svarte Ross i en oppmuntrende tone. „Gud har i sin barmhjertighet git dig en anden chance, og nu er det din pligt at benytte den paa bedste maate.”

Et øieblik sat den unge mand som bedøvet; men saa sprang han op og i hans forpinte ansigt lyste der en beslutningens ild.

„Du har ret, Ross!” utbrøt han i en tone hvori der lød et nyt haab. „Jeg vil begynde paa et nyt og bedre liv!”

„La det saa bli alvor, Dick!” Ross la sin haand paa hans skulder. „Husk paa at meget faa mennesker som har gjort det du har gjort har faat anledning til at forbedre sig. Og hvis du er en mand, Dick, saa gaa hjem og tak Gud fordi han har git dig denne chansen.”

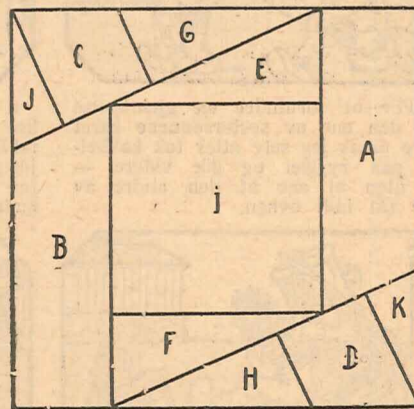
„Ja, det vil jeg,” sa Dick Thornley ydmygt.

Løsning paa opgavene i dr. X's afdeling i nr. 14:

43. **Springersprings-opgaven:** De fem fuglenavn er: Ugle, fasan, høne, spurv og kraake.

44. **Sammenlægnings-opgave:** Vedtøiede rids viser

hvorledes de 11 figurer kan lægges sammen saa de danner en kvadrat.

45. **Logograf:** Mat, rot, tom, mod, rat, neg, Peter, Adam, rede, dom. — penge matador.

Vaarreparationer ute og inde.

(Slutning.)

Fig. 9. En bunke tapet klippet av i „faner“.

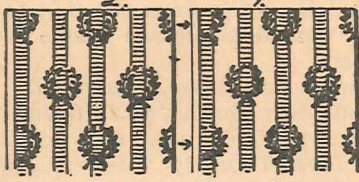

Fig. 10. Tapet som klippes likt til oventil hvad monsteret angaar.

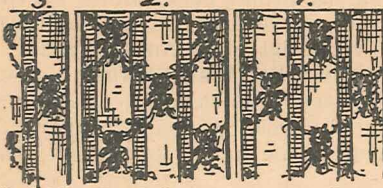

Fig. 11. Tapet hvor monsteret kræver at „banene“ klippes forskjellig til oven-til saa at monsteret kan bli helt.

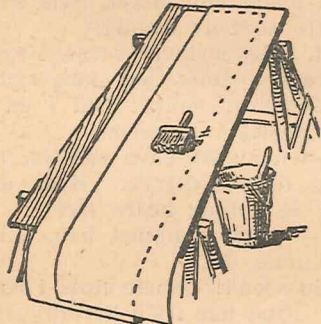

Fig. 12. Naar tapetet klistres lægges den øverste „bane“ helt util kanten av klistrebordet (døren).

Under tapetsering har vi i nr. 16 feilagtig henvist til fig. 13—16 som ikke forefindes.

Tidligere har vi omtalt hvorledes man marmorerer en brandmur og hvorledes man med forholdsvis enkle midler kan faa forskjøntet ogsaa den del av eiendommen hvor hønserne og kani- nene holder til idet det er mulig uten større utgifter og alene ved eget arbeide at forvandle et uskjønt pakkasse- hønsehus til en likefrem dekorativ byg- ning i italiensk osterstil eller à la schweizerhus eller som en norsk tommer- hytte. Om dette vil man kunne læse side 22, 23 og 24 i forrige nummer av bladet.

Brandmuren strykes med limfarve.

Limfarve blir alltid lysere i tonen naar den er tør end naar den er vaat. Da det er den farvetone som den tørre limfarve har det gjælder at faa til at stemme med tapetets bundfarve bør man helst før man begynner at stryke far- ven paa brandmuren, og før limet er tilsat, stryke litt av den utrørte farve paa et stykke papir. Ved at holde pa- piret over en fyrstik (men ikke for nær!) kan man hurtig faa farven tør (fig. 18). Nu holder man farveprøven til tapetet og ser hvorledes de to staar til hverandre, og ændrer eventuelt farven.

Fig. 17. Saapevan- det prøves med fingrene, om det er passe til paa- stryking paa brandmuren.

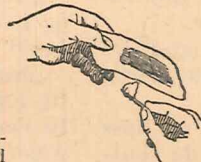

Fig. 18. Limfarven prøves.

Brandmurer bør helst strykes med lim- farve, da denne bedre taaler varme end oljemaling. Almindelig grønsaape oplø- ses i kokende vand (1/2 kg. saape til 3—4 liter vand) hvorefter der til- settes kaldt vand til saapevandet saa- vidt føles fett, naar man prøver med etpar fingrer (fig. 17). Med dette saape- vand strykes brandmuren efterat hul- ler og sprækker først er ubedret med gips og spatel.

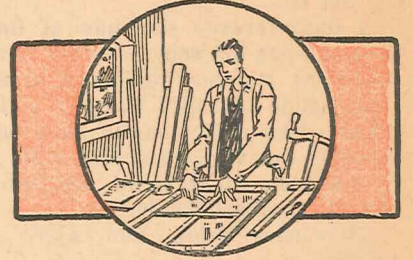
Først næste dag strykes væggen med limfarve som fremstilles paa følgende maate: Lim som har ligget nogen timer i bløt i kaldt vand, kokes i samme vand mens man stadig rører, og holdes mens det er varmt op i den med vand utrørte farve. Der findes en mengde tørre farver som egner sig til limfarve: kridt, lys oker, mørk oker, umbra (grøn), kalkgrønt, ultramarinrønt, ultramarin- blaåt, engelskrødt, italienskrødt m. fl. De røres alle tykt ut i vand som an- ført om kridt under omtalen av hvit-

ning av tak. Farven maa være rørt helt færdig saa den har den forønskede tone, maken til bundfarven i tapetet, før limen tilsættes.

Er farven som den skal være tilsættes limen. Og nu prøves der om farven er limsterk, d. v. s. ikke smitter av ved berøring. Man stryker da igjen litt farve paa et stykke papir som holdes over en fyrstik paa samme maate som oven- for og naar farven er helt tør gnir man oversiden av haanden med den. Smitter den da ikke av er den tjenlig til at strykes paa, — i motsatt fald maa der tilsættes mer lim.

Hvoriendes man marmorerer en brand- mur er vist og omtalt paa side 24 i nr. 16.

Litt glasmesterarbeide.

Naar man skal kitte ruter. Naar vinduene skal males er det alltid bedst at begynde med at efterse kit- ningen paa rutene. Det er meget sjelden at den efter længere tids forløp er feilfri. Etter kittet paa vinduets utvendige side løst, maa man ta alt sammen av og sette nyt kit i. Det kan ogsaa hende at man skal sette en helt ny rute i. Isaaafald maa kitfalsen helt renses for gammelt kit, stifter og glasslumper. Til dette arbeide bruker man et gammelt stumpt stemmejern (fig. 19). Etter ren- ningen strykes falsen med oljefarve som helst bør tørke inden ruten og kittet settes paa.

Naar den tilpassede rute er lagt ned i falsen, „stiftes“ den. Et stykke kobber- traad inddeles ved hjælp av en hammer og et i en skruestik fastspændt stykke jernplate i passende smaa avsnit, idet man passer paa ved hamringen ikke at saa saa haardt at traaden gaar helt over. Der skal bare bankes et indsnit i traaden (fig. 20). Den inddelte traad boies i det første led med spidsen av bragt der hvor stiften skal sitte. Med hammeren bankes traadstykket ind i falsens side over ruten (la hammeren gli langs ruten!). Traaden knækkes derefter

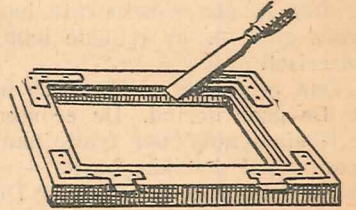

Fig. 19. Vinduets fals renses for gammelt kit.

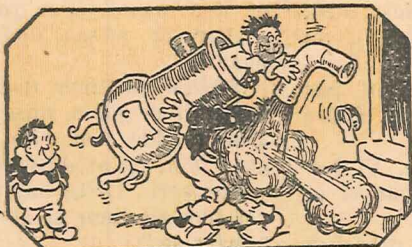
Et blad av en dyrepassers interessante dagbok.

1. „Her kommer jeg med en ny pensjonær, en liten kuldskjær ape som netop er ankommet fra tropenes solrike egne!“ sa direktøren en dag til mig. „Den blir nødt til at ha en kakkelovn sat op i buret sit om vinteren.“

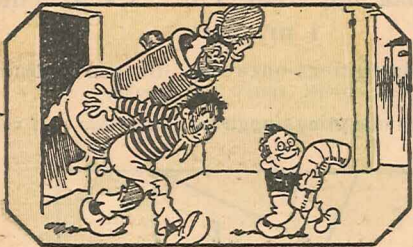
2. Dertil hadde jeg bare at svare: „Javel. Det skal ske.“ Derefter gikk jeg bort i magasinet for at hente en kakkelovn som jeg mo'omme'ig maatte bære paa min ryg da trillebøren min var isykket den dagen.

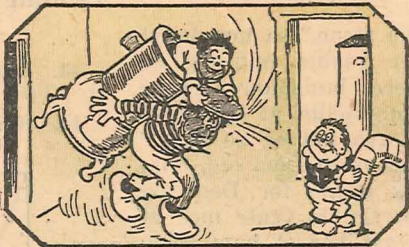
3. Uten at jeg da hadde den mindste anelse om det hadde den ene av mine to begavede søstersønner tat plads inde i kakkelovnen og pludselig fikk jeg en vældig sky av sot øst over hodet paa mig.

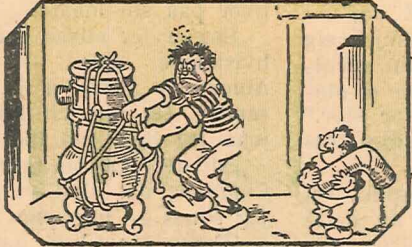
4. I hast fikk jeg sat kakkelovnen fra mig og ga mig til at undersøke hvor soten kunde stamme fra, og etter nogen overveielse blev jeg enig med mig selv om at den maatte stamme fra kakkel- ovnsrøret.

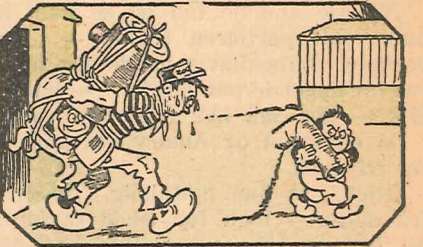
5. For at forhindre en gjentagelse ga jeg den ene av søstersønnene røret at bære mens jeg selv atter tok kakkel- ovnen paa ryggen og gikk videre — stadig uten at ane at den andre av guttene sat ind i ovnen.

6. fteller ikke da jeg med ett merket at den øverste platen paa ovnen faldt av og rammet mig i hodet fattet jeg mistanke — merkelig nok forresten — jeg burde ha skjønt det, siden den andre gutten var borte.

7. Men selv hos mig kan mistenk- somhelen undertiden slumre og isteden- for at undersøke kakkelovnsind- re hvorved tyren jo straks var blitt opdaget, bøndt jeg ovnsens forskjellige løse deler fast saa de ikke kunde falde av.

8. Mens svetten silte og — det maa jeg tilstaa — ikke netop i det bedste hu- mør vandret jeg videre med ovnen paa ryggen idet jeg lovte mig selv at det skulde være sidste gang jeg transporte en ovn paa den maaten.

9. Neppe var jeg kommet etpar skridt frem før jeg merket at kakkelovnsdøren gikk op, — den hadde jeg uheldigvis ikke husket at binde til! — og det var akkurat som om nogen sparket mig kraftig bakfra.

10. „Dette er mystisk,“ sa jeg til mig selv og satte kakkelovnen ned. „Kakkel- ovner kan da ikke sparke, det vet jeg da!“ Og jeg tenkte og tenkte og speku- lerte mig grøn paa hvem det kunde ha været som sparket.

11. Da finder jeg pludselig paa at lukke op kakkelovnsdøren og kikke ind i ovnen. Og hvad faar jeg se? Et par sko! Og de var ikke tomme: der var føtter i dem! Og paa føttene sat der ben!

12. Og paa benene sat der en liten gut — min egen kjære søstersøn! Nu først forstod jeg hele mystikken med kakkelovnen, og min forslaaelse fikk — om jeg saa maa jeg si — et meget slaaende uttrykk (se billedet!)

ved at bøies let over i leddet, hvorefter man tar fat paa indbankning av den næste stift (fig. 21).
Naar stiftningen er færdig og ruten ligger godt fast, triller man av kit nogen lange, tynde pølser med hændene, lægger dem i falsen, trykker til og glatter dem ut med en spatel eller en bord-

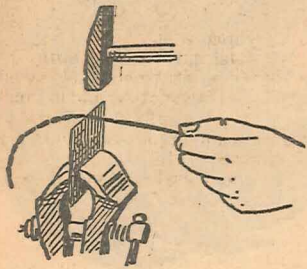

Fig. 20. Stiftkoppertraaden leddes.

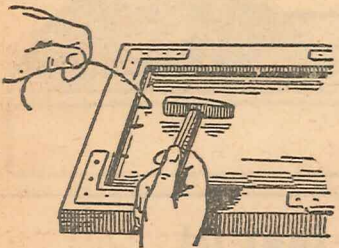

Fig. 21. Vinduet stiftes.

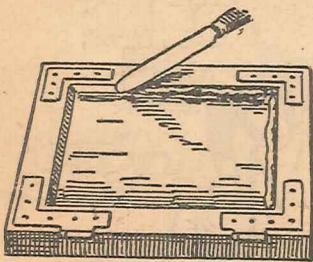

Fig. 22. Vinduet kittes.

kniv (fig. 22) (det letter arbeidet at dyppe kniven i vand!) Huller i falsen paa vinduets indvendige side utbedres med kit. Derefter kan man ta fat paa at male vinduet.

Hvorledes man maler et vindu.

Til vinduer, dører, paneler etc. bruges altid oljefarve som kan kjøpes færdig eller som man senere forklart selv kan tilberede. Hvis nogen steder paa vinduet er særlig avslit, — og det er der jo gjerne, særlig paa det nederste rammestykke (fig. 23), maa man først stryke disse farver over med maling. Først naar disse utbedringer er tørre kan man ta fat paa at male hele vinduet. Kan vinduet tas av er det bedst at gjøre dette. Ellers maa man klare sig uten, hvilket lar sig gjøre ved hjælp av en stige, særlig naar det er vinduene i første etasje som skal males. For ikke at komme med penselen paa selve ruten kan man naar man maler vinduet lægge et tyndt stykke blik eller pap som vist i fig. 25.

Først maa man ha malt vinduskarmen og den lodrette vindussprosse. Derimot venter man med at male selve vindusposten og det nederste stykke av karmen (fig. 24), da armene skal hvile her (X paa tegningen), naar vinduene sættes paa igjen, hvilket sker efterhaanden som de blir færdige, og først naar alle vinduer er paa plass stryker man vindusposten og lverkarmen.

Strykningen foretas med en almindelig børstepensel, og maler en kan man enten kjøpe færdig eller lage selv. I sidste tilfælde kjøper man hos farvehandleren oljereven zinkhvitt, — hvis det er til nødvendig arbeide brukes blyhvitt, — som man rører op f. eks i en hermetikboks sammen med fennis og ganske litet av et forkemiddel. Zinkhvitt og blyhvitt gir hvit farve. Ønsker man andre farver tillæger man først hvit grundfarve som ovenfor anført. Derefter rører man tilsetningsfarven temmelig tykt op i fer-

nis og holder den derpaa op i zink- eller blyhvittfarven. Naar den ønskede farve er truffet fortyndes malingen yderligere med fennis og ganske litet terpentin, hvorefter den er færdig til bruk.

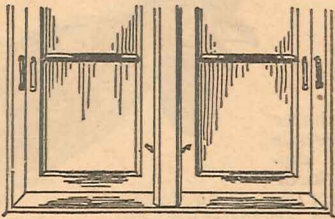

Fig. 23. Særlig det nederste rammestykke og underkarmen i et vindu utvendig trenger ofte til maling.

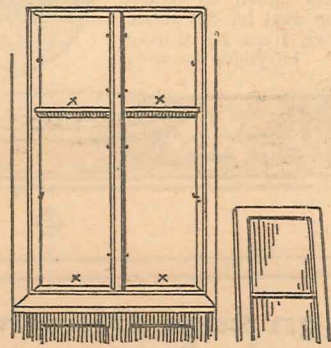

Fig. 24. Vindusposten og underkarmen males tilslutt, da man, naar man henger vinduene paa, hviler armene paa disse (merket med X).

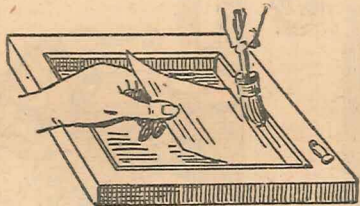

Fig. 25. For ikke at faa maling paa rutene holder man et tyndt stykke blik for naar man stryker vinduskarmen.

Hvorledes man maler en dør.

De fleste vilde formodentlig hvis de uten kjendskap til saken skulde male en dør, begynde med at male oppe i det ene hjørne og ende nederst. Men kast før moros skyld et blik paa tegningen her (fig. 26). Der er det med tal vist i hvilken orden man skal gaa

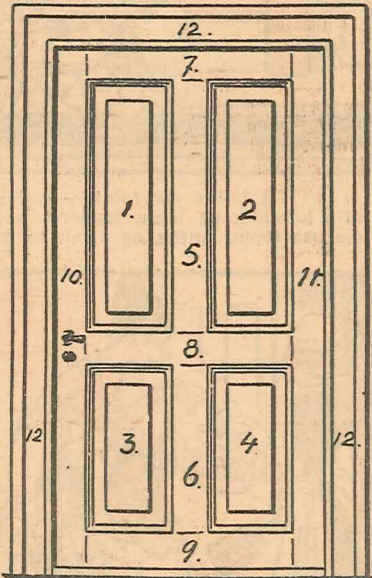

Fig. 26. En dør males i den orden som tallene her angir og ikke som man skulde tro ved at man begynder øverst i det ene hjørne og ender nede i det andre hjørne.

frem hvis man vil gjøre det riktig. Først males midtpartiet i de fire lyddinger (1-4), derefter øverste del av „korset“ (5) og saa nederste del (6). Der-

paa males øverste rammestykke (7), tverarmen i „korset“ (8) og nederste rammestykke (9). Endelig males sidestykkene i rammen (10 og 11) og tilslut dørkarmen (12). Denne følgeorden gir sig egentlig av sig selv naar man betenker at en dør gjerne skal males i en lysere og mørkere tone av samme farve og at man — som nævnt nedenfor — skal stryke langsmed træet ved sidste overstrykning.

Naar man stryker det nederste av døren og ikke føler sig saa sikker paa hændene at man kan garantere ikke at komme over gulvet med penselen benytter man et stykke blik paa lignende maate som omtalt ved vindusmalingen, idet man lægger dette paa gulvet læt ind til døren.

Forøvrig gjælder det som almindelig regel at man før man stryker med oljefarve maa slipe av alle ujevnheter i træverket med et stykke pimpe' en som er slipt glat paa den ene siden. Naar træet er avslipt støves det av med en støvekost. Denne brukes ogsaa selv om ingen avslipning har fundet sted, — for at man kan faa en pen, glat malt flate. Farven paastrykes jevnt med lange, rolige strøk, og man maler alltid langsmed træets aarer sidste gang man stryker, hvorimot man godt kan stryke paa kryds og tvers naar man begynner.

Gulvfernisering.

Fernisering av gulv utføres bedst ved hjælp av en ulden klut hvormed fennissen gnis ut paa gulvet (fig. 27). Fennissen kan tilsættes litt torkemiddel og ihvertfald noget venetiansk terpentin da gulv som er fennisert med dette ikke klæber naar gulvet er fennisert færdig og er tørt.

Paa steder hvor gulvet er meget slitt gnis litt mer fennis paa første gang. Næste dag gnir man disse steder som nu ses tydelig paa grund av deres mattere utseende en omgang med fennis til. Og dagen efter naar flekkene er tørre faar hele gulvet en ny omgang med kluten og fennis, som den gang gnis meget „tørt“ ut.

Fig. 27. Gulvene fenniseres bedst ved hjælp av en uldklut.

Litt om kalkning og maling med kompositionsfarve og cementfarve.

Mens man pleier at hvitte takene inde i værelsene med kridt oppløst i vand bruker man til hvitning av kjøkkentak, kjælder og til murene utvendig gjerne kalkmelk, da kalk langt bedre motstaar fugtighet. Kalkmelken tillages ved at man har læsket kalk i en bøtte og fortynder kalken med vand indtil blandingen har en konsistens som god melk. Ønsker man farve i røres denne tørst ut i vand og tilsættes derefter kalkmelken. Før man begynner hvitningen maa tak eller vegg være godt støvet av og eventuelle huller og sprækker maa være tætnet.

Til maling av plankeverker og stakiller egner kompositionsfarve sig udmerket. Kompositionsfarve er en blanding av oljefarve og limfarve som er fortyndet med saapevand i det forhold at farven naar den er tør ikke smitter av. En stor fordel er det at man kan bruke alslags gammel farve til at lage kompositionsfarve av.

Her følger etpar oppskrifter paa kompositionsfarve.

1. Kompositionsfarve av gammel olje og limfarve.

Vandrevet kridt røres ut med vand til blandingen har en tykkelse som maling. I denne heldes oljefarve av lignende tykkelse, $\frac{1}{3}$ oljefarve til $\frac{2}{3}$ kridt-

farve. For at faa en bestemt kulør rører man pulverisert farve ut i vand og tilsætter det i en slik mængde at den ønskede kulør fremkommer. Den færdige maling fortyndes saa med saapevand. Da kompositionsfarve blir lysere naar den er tør maa man male en liten prøve og la den tørke til næste dag for at se hvorledes farven falder ut.

Istedetfor kridtfarve kan brukes gammel limfarve i samme forhold og istedenfor ny oljefarve kan benyttes gammel oljefarve naar denne i forveien er silt gjennom et stykke sækkestreie og rensel for gamle hinder og ujevnheter.

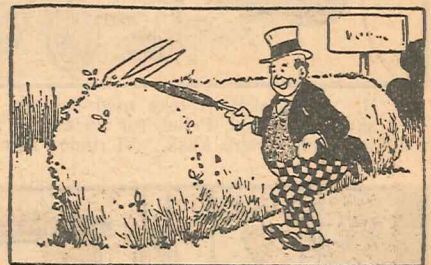
2. Kompositionsfarve av klisterfennis.

Der røres og kokes klister som til tapetopklæbning (se under dette). Mens klisteret koker tilsættes fennis, ca. $\frac{1}{2}$ liter fennis til 2-3 liter klister (vær forsiktig med varmen naar der arbeides med fennis!) Derefter røres vandrevet kridt og vand sammen og der tilsættes som omtalt i oppskrift 1 utrørt farvepulver av den ønskede kulør. Denne blanding tilsættes saa det med fennis tilberedte klister, og kompositionsmalingen er færdig. Blir klisterfennissen for tyk naar den er kald kan den fortyndes med vand.

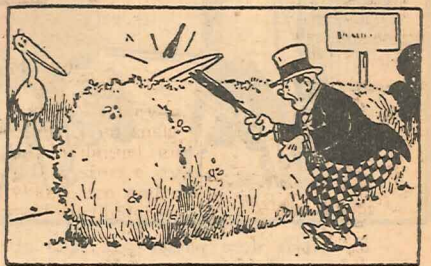
Begge de her omtalte kompositionsfarver undersøkes om de smitter av i tør tilstand, idet man lar en prøve av malingen tørke til næste dag. Smitter den av naar den er tør tilsættes til maling etter oppskrift 1 mer oljefarve, til maling etter oppskrift 2 mer klisterfennis.

Endelig kan nævnes at fot og sokkel paa selve huset og paa uthusene med loddel kan males med cementfarve, det vil si tørt cementpulver som er rørt lyndt ut i vand og som strykes paa med en pensel akkurat som limfarve.

Storcken og hækkesaksen.

Manden med de rutede bukser var ute og gikk en tur. Bak en hæk stak en stork sit lange, røde nebb op, — det vil si, det trodde den rutede, og da han elsket storker pirket han paa dens nebb med sin paraply.

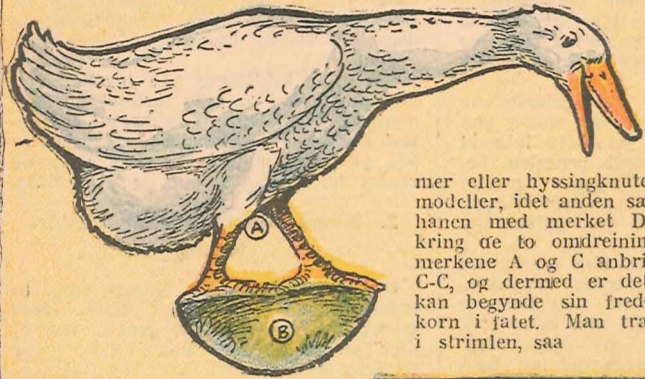
„Storcken“ syntes imidlertid at være i særlig daarlig humor den dag, den bet med et kraftig tak den rutedes gode paraply midt over, saa der blev to halve istedetfor en hel paraply ut av den.

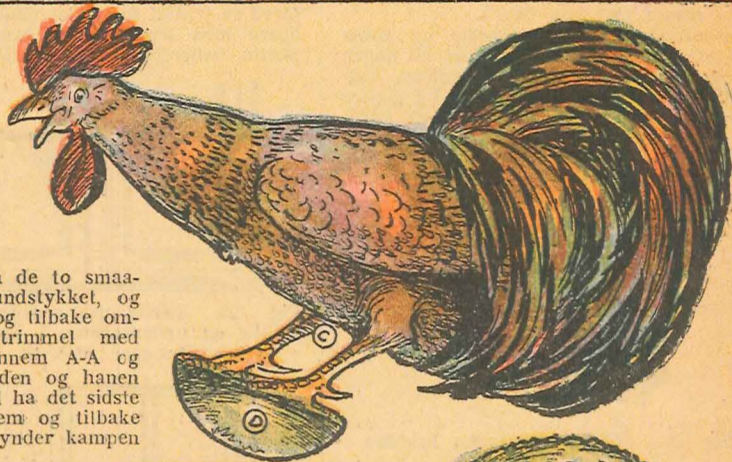
Den rutede skulde netop til at si nogen mindre smigrende bemerkninger om storkenes manglende sans for spøk, da manden bak hækken pludselig dukket op og avslørte „storkenebbet“s sande beskaffenhet, — det var en hækkesaks!

To ved samme fat.

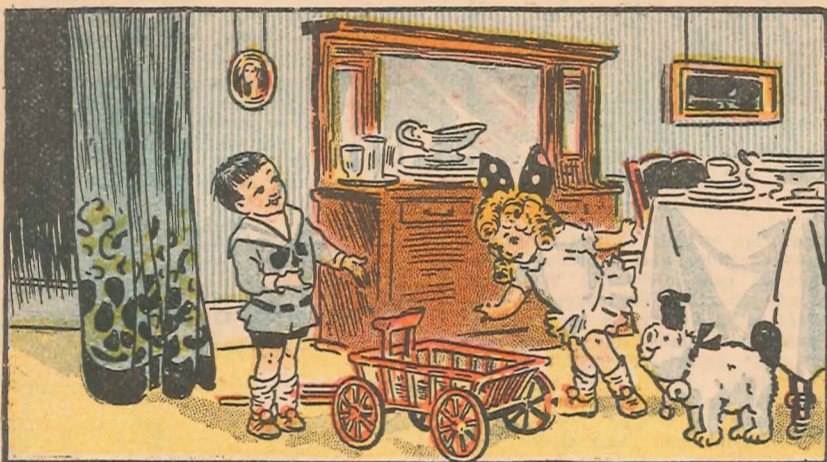
En levende and og en levende hane av papir.

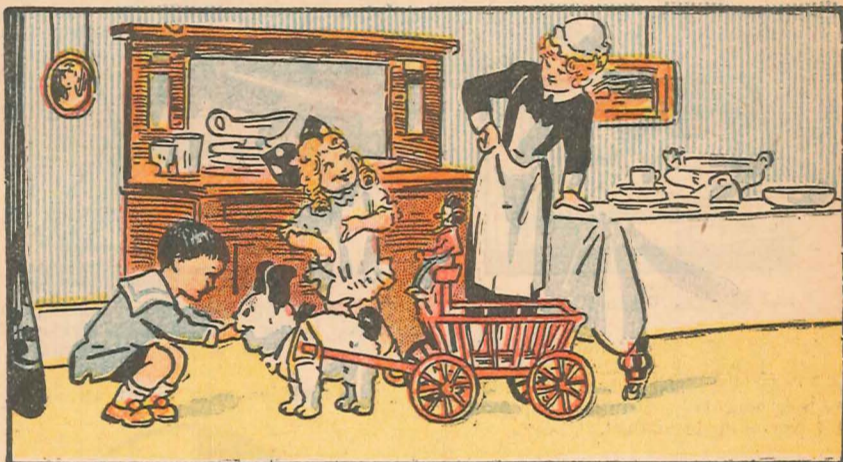
Alle de fire stykker som hører til denne morsomme lille levende model klæbes paa karton og klippes omhyggelig ut. Med papirklemmer eller hyssingknuter samles de derefter som vist paa de to smaa-modeller, idet anden sættes med merket B ved B paa grundstykket, og hanen med merket D ved D, saa de kan røkke frem og tilbake omkring de to omdreiningspunkter B og D. Den lange strimmel med merkene A og C anbringes bak med en papirklemme gjennom A-A og C-C, og dermed er det morsomme leketøy færdig, saa anden og hanen kan begynde sin fredelige kappestrid om hvem som skal ha det sidste korn i fatet. Man trækker bare frem og tilbake

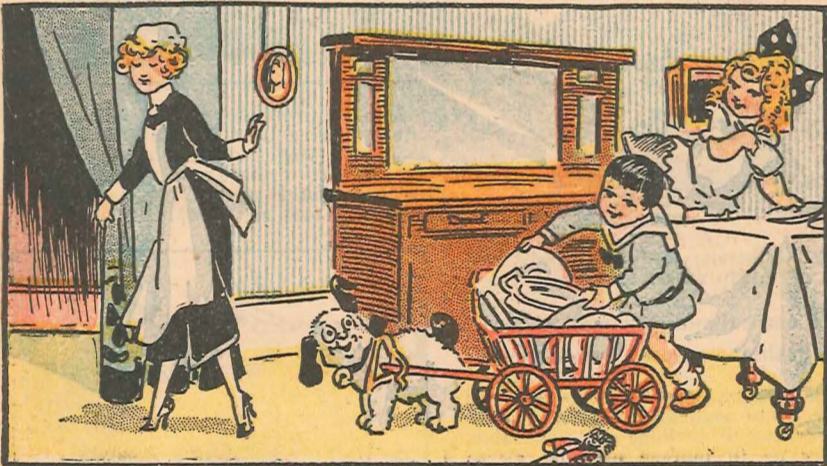
En sørgelig historie om en ny vogn som Olav hadde faat til fødselsdagen av sin far.

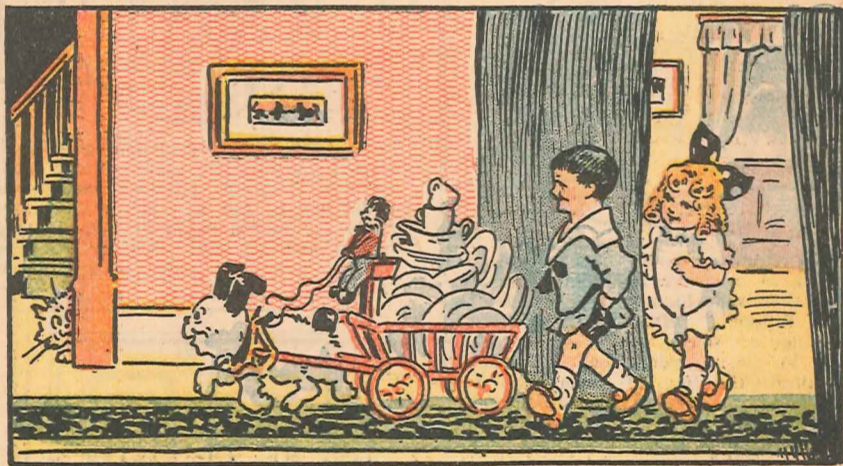
1. „Idag skal vi leke med den nye vognen min,“ sa Olav til Lise. „Og du skal være med, Prins, for du er saa morsom. Du kan jo være hest, saa kan dukkemanden være kusk. Vi finder nok noget at læsse paa vognen.“

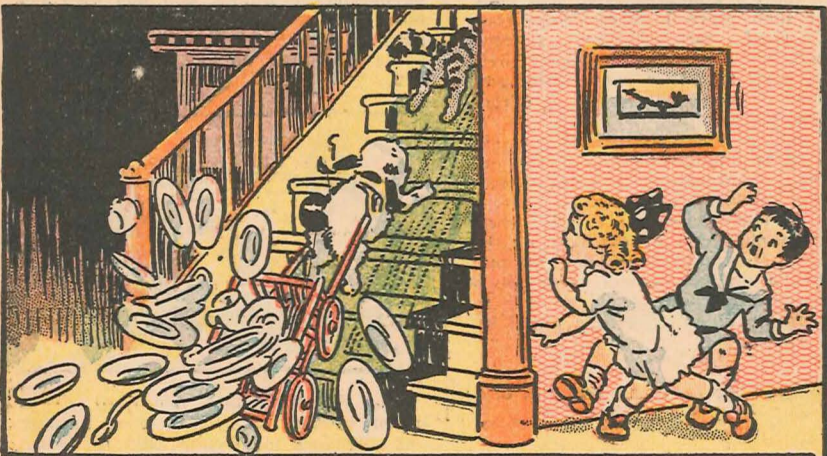
2. Som sagt saa gjort: Prins blev spændt for vognen, dukkemanden blev sat paa bukken, hvor han sat stiv og strunk og værdig, og baade Olav og Lise moret sig, ja, selv Anne stuepike saa paa med et forstaaende smil.

3. „Hvis dere passer paa ikke at slaa noget istrykker, skal dere faa lov til at læsse stentoi paa vognen og kjøre det ut i kjøkkenet for mig!“ sa Anne. Og saa blev vognen fyldt med tallerkener, fater, terriner, kopper og meget andet

4. Da lasset var fuldt — endog med top paa — bar det avsted i raskt trav ut i korridorens lange landevei under barnas jubel og glæde. Men saa fik Prins øie paa Bella, katten, og da de to hadde et litet privat mellemværende . . .

5. . . . glemt Prins at han for øieblikket var hest og satte i fuld fart efter Bella, opover trappene, med vognen efter sig. Og mors kostbare porcelæn fik en saa ilde medfart at det gik i tusen stykker.

6. Og saa endte kjoreturen med at Olavs far hugget den nye vognen op til ved for at hindre gjentagelser i fremtiden. Der kan man se hvad der kan hände naar en hund skal agere hest!

Bakeren som blev konge.

Der var engang for mange aar siden en baker som blev træt af at bage brød og kaker og saa besluttet han sig til at dra ut paa eventyr. Han hadde bare et brød og en sølvdaler at begynde reisen med.

Han var en tyk og morsom liten mand med et godmodig ansigt og et godt hjerte, derfor sang han lystig sammen med fuglene mens han travet avsted, og han snakket venlig til alle de dyr han møtte, og de nikket til gjengjæld blidt til ham.

Han var ikke kommet langt før han saa en stakkars rev hvis ene pote sat fast i en klipperevne.

„Hallo, gamle ven, du er nok kommet galt avsted,“ sa bakeren.

„Ja, det skal være visst,“ sa ræven. „Hvis du vil hjelpe mig løs igjen skal jeg beøgne dig rikelig.“

„Aa, det behøves ikke,“ svarte bakeren. „Jeg skal ikke ha løn for en liten venlighet!“

Med disse ord slog han løs paa stene til de sprang og ræven var fri; den hoppet og danset lykkelig omkring.

„Du skal du faa din belønning,“ sa ræven. „Som du hjalp mig vil jeg ogsaa en dag være istand til at hjelpe dig! Ta denne fløyten og hvis du nogen-sinde kommer i forlegenhet saa bare blaas i den og alle ræver vil hjelpe dig!“

Bakeren tænkte at ræven kanskje vilde synes det var leit hvis han avslag gaven, derfor tok han fløyten og gikk sin vei mens han sang muntert.

Da der var gaat en tid og han blev sulten satte han sig ned i skyggen av et tre og begynte at spise brødet sit. Men da han saa op fikk han øie paa en gammel soldat som træt og mat kom gaende bortover veien.

„Hallo, kjære ven,“ utbrøt bakeren, „du ser træt og mat ut. Kom hit og sæt dig ned.“

„Ja, det vil jeg, kammerat,“ sa soldaten. „Jeg er baade træt og sulten.“

Jeg er blitt avskediget fra hæren fordi jeg var for gammel og ikke dudde til soldat mer, og nu har jeg ingenting i verden.“

Han saa saa træt og bedrøvet ut at bakeren blev ganske rørt.

„Hoid modet opp!“ sa han. „Her er et brød og en sølvdaler som kan hjelpe dig paa vei! Jeg er ung og frisk og kan snart tjene mer.“

Ministeren sat paa trappen og saa bedrøvet ut.

„Jeg ser du er godhjertet,“ sa soldaten og tok imot gaven. „Jeg vil gi dig noget til gjengjæld. Ta dette hornet, naar du blaaser i det kommer der straks et helt regiment soldater.“

Og han tvang bakeren til at ta imot gaven.

„Jeg oplever nok mange eventyr!“ tænkte bakeren og marsjerte muntert avsted.

I det samme kom en hare hoppende paa tre ben ut fra hekken.

„Hvad er iveien med dig?“ spurte bakeren.

„Jeg har faat en torn i foten og kan ikke faa den ut igjen,“ svarte haren.

„Det skal vi snart ordne,“ sa bakeren. Og meget forsigtig trak han tornen ut til harens store glæde. Saa vilde han gaa videre, men haren ropte til ham: „Gode ven, ta disse skoene! Naar du har dem paa kan du løpe fortere end vinden.“

„Det er sannelig en mængde gode venner jeg møter!“ tænkte bakeren og gikk.

Snart efter kom han til en stor by, men til sin forundring saa han at alle kvindene og barna graat, og mændene saa meget bedrøvet ut. Ministeren sat paa trappen op til slottet og saa ut som han ogsaa vilde begynde at graate.

„Hvad er der iveien her?“ spurte bakeren. „Hvorfor er alle mennesker saa uheldige?“

„Ak o vei!“ utbrøt ministeren. „Ingen kan redde os.“

„Der er aldrig noget saa ilde at der ikke findes raad for det,“ sa bakeren oppmunrende. „Kanske jeg kan hjelpe dere?“

Ministeren rystet paa hodet, men han saa litt mer haabefuld ut da han saa bakerens runde, glade ansigt.

„Saken er,“ sa han, „at vi blir plaget av nogen vilde planter som jeg ikke vet hvad heter. De vokser op om natten og kvæler kornet paa markene vore, de ødelægger havene og skogene, og skjönt vi arbeider og luker hele dagen for at faa dem utryddet kan vi ikke forhindre plantene i at vokse op igjen om natten.“

„Dem skal jeg snart faa utryddet,“ sa bakeren, „overlat det til mig!“

Da det blev aften blaaste han i fløyten sin og hundreder av ræver kom løpende fra alle kanter. Der var røde ræver og brune ræver, og sorte og hvite, aldrig hadde nogen set saa mange ræver paa én gang. Bakeren forklarte dem hvad der skulde gjøres, og de adlød ham straks: De løp ut paa akrene og rev de plagsomme planter op med roten og

da morgenen kom laa alle plantene visne paa jorden. Saa løp rævene hjem.

Alle mennesker blev glade, bare ministeren lot ikke til at være helt fornøiet endnu.

„Ser du,“ sa han, „det er en ond trollmand som har stjaalet kongens krone og gjemt den i en hule fem hundre mil herfra. Hvis vi ikke faar fat i den inden klokken tolv idag kan vi ikke faa nogen konge mer her i landet.“

„Er det alt?“

Saa fikk han nøie besked om hvor hulen laa og han tok paa sig skoene som han hadde faat av haren og bega sig avsted. Han løp saa fort at han naadde frem og tilbake ett minut før klokken slog tolv. Og alle mennesker blev meget henrykt og forbauset.

„Det er vidunderlig altsammen,“ sa ministeren, „og jeg er virkelig baade glad og taknemlig. Men der er netop kommet bud om at nabokongen sender en stor hær ind i landet og vi har ingen soldater.“

„Men det har jeg,“ sa bakeren fornøiet, og grep hornet. Han blaaste en munter melodid, og i det samme viste der sig et helt regiment av soldater som saa meget krigerske ut. Bakeren sa at de skulde gaa mot fienden og slaa ham. De skyndte sig avsted og den onde nabokonges hær maatte flygte over hals og hode.

Nu var ministeren og alle mennesker aldeles henrykt, de sang og danset av glæde og ropte at en saa flink mand vilde de ha til konge. De ba ham bli og herske over dem, og det gjorde han og landet blev rikt og lykkelig.

„Disse to kakene har jeg faat av bakeren som blev konge.“

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Alle innsendte løsninger henligges utæst indtil den 2. mai — Innsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 52.

Hvilken side i boken læser Lise paa, og hvilken læser Karl paa?

Lise og Karl har faat hver sin historiebok i gave. Og nu har de sat sig av med sin bok for at læse de spændende eventyr og historier som staar i dem. De fleste kunde formodentlig godt like at vite hvad det er for eventyr, Lise og Karl netop nu sitter og læser. Dette interesserer imidlertid ikke dr. X saa meget. Hans nysgjerrighet gaar ut paa at faa vite, hvilken side i boken Lise og Karl er kommet til. Lises bok bestod, før den blev indbundet, av 4 hefter, av hvilke de tre første er like store, mens det sidste er 1/4 mindre end hvert av de andre. Sidste sidetal i hendes bok er 510, og hun læser nu paa første side av tredje hefte. Hvad nummer har denne side? Karls bok bestod for indbindingen av 6 hefter, av hvilke de 5 første var like store, men det sidste var 3/8 mindre end hvert av de andre. Sidste sidetal i hans bok er 450, og han læser paa den 13de side i 5. hefte. Hvad nummer har denne side? Kan nogen av læserne meddele dr. X dette?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 53

Hvad er det for seks dyrenavn som staar utenpaa arken?

Er dette Noahs ark? Det ligner den i hvert fald. Et skib er det, og det synes mest at være dyr som er ombord. Er der ogsaa mennesker, maa de gjemme sig inde i dækshuset. Paa siden av selve Arken og paa dækshuset staar der nogen ord. Er det mesopotamisk? Prøv at stille bokstavene i de tre linjer om og se,

om der ikke skulde kunne faas nogen kjendte dyrenavner ut av en omstilling! Dr. X her en mistanke om at der er seks dyrenavn skjult i de mystiske bokstavforbindelser. Men hvilke? Prøv at finde dem!

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 54.

Logograf.

4. 3. 2. 1.

I Indien en avgud, som ødelægger alt, saa det igjen kan opstaa i lutret, ny gestalt.

4. 2. 6. 5. 7.

Jeg drikker vand begjærlig naar jeg det kun kan faa, den hele dag igjennem jeg oftest tørste maa,

9. 5. 5. 1. — 1. 6. 4. 9.

Et dronningnavn det ene, det andet vidt bekjendt fra en av de bøker, Henrik Ibsen ut har sendt.

2. 3. 7. 8. 9.

Snart oppe og snart nede du dig befinde vil, hvis du og dine venner med mig vil drive spil.

7. 6. 1. 2. 3. 4.

Naar tyvene har stjaalet, de dette ofte maa paa stedene hvor forhen de stjaalne saker laa.

5. 3. 4. 4. 3. 4. 4. 3. 7. 8. 3.

Et vandløp maa jeg kaldes, og jeg er meget stor,

Jeg hører til de største, som findes her paa jord.

8. 1. 5. 7. 6. 4.

Der hvor La Platafloden sig gjennem landet snor, paa træffer mig, og paa mig der græs og blomster gror,

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

Naar dette blad er utæst, kanskje det lægges hen i mig og gjemmes der som en god og trofast ven.

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 14:

Opgave nr. 43: Fredrik Fischer Jenssen, Raufoss, 5 kr.; Odd Nordmo, Sortland, Vesteraalen, 2 kr.; Martin Gaard, Hofgaardsgt. 19, Drammen, 2 kr.

Opgave nr. 44: Ragnar Kalhovd, Hornnæs pr. Kristiansand, 5 kr.; Ola Ugland, Ugland pr. Grimstad, 2 kr.; Konrad Madfang, Oltedal, P. Aa., 2 kr.

Opgave nr. 45: Aslaug Eliassen, Uelandsgt. 67, Kristiania, 5 kr.; Edv. Olsen, Grimstad, 2 kr.; Bergljot Eye, Halvar Sundtsgt. 8 a, Bergen, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 20. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 14 findes i dette nr. av bladet paa side 21. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden den 2. mai og brever med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (17),

„Allers Familie-Journal“,
Kristiania.

Modeberetning.

Der er et ungdommelig, næsten barnslig anstrøk over vor tids damekjoler med de næsten glatte, utringede liv, de korte ærmer og det læggede eller rynkede skjørt. Dog bøter overkjoler og tunikdelar paa skjortenes glatte snit, saa det er i særdeleshet livene, som virker saa ungdommelige.

1. Spaserdragt med bise-læg for unge piker. Paa denne pene vaardragt antydes sømindelingen paa jakken ved smale bise-læg, som foran ender i store, paastukne lommer, hvis øverste kant sikres ved broderte silkefluer. Paa skjørtet gaar tilsvarende bise'er ned langs sømmene foran og fortsættes nedentil langs falden (se 1 a). Saavel paa jakke som skjørt fører et smalt belte under stoflæggene gjennom smaa, lodrette slidser og knappes foran.

Der brukes i størrelse 48 til spaserdragten: Ca. 3½ m. stof av 120 cm.s bredde, 3½ m. silkefor av 50 cm.s bredde.

(Tilklipte snitmønstre 35 øre; leveres i størr. 13—15, 15—17 aar samt i størr. 48.)

1. Spaserdragt med bise-læg for unge piker. (Paa 1 a ses dragten bakfra.)

2. Brudekjole av crêpe de chine med bred blondetunik.

3. Brudedragt med plissélægget forklætunik og med plissé-ærmer.

4. Brudedragt av gulhvitt silke med smalt sløp og med broderi.

res med en lang, smal sjalskrave av glansfuld silke i samme elfenbenshvite nuance. Beltedelene klippes i ett med de midterste blusedele og side-stykkene med ærmene, som presses i fine plissélæg og heftes let op med smale silkeremmer, som bindes i sløifer. Her fastgjøres samtidig smaa myrtebuketter. Ogsaa beltet pyntes med sløifer av smale, dobbelte silketøisstriper. Skjørtet forsynes baade foran og bak med forklædele (tunikdele) av Crêpe Georgette som er presset i utstaaende plissélæg, og dermed er den nydelige brudekjole færdig. Myrtekransen er smalest foran, bredere ned mot ørene, den bindes let og luftig med temmelig lange ranker, og til den fastgjøres det fine, lette brudeslør.

Der brukes til kjolen i st. 48: Ca. 5¼ m. Crêpe Georgette av 105 cm.s bredde, ¾ m. glansfuld silke av 50 cm.s br. (Tilk. snitm. 35 øre; lev. i

st. 45, 48 og 51.)

Tre smagfulde brudekjoler.

Vi presenterer idag vore læserinder tre hypermoderne brudekjoler, utstyrt henholdsvis med en bred tylsblonde, plisséer og kjedestingsbroderi, og gjør uttrykkelig oppmerksom paa at disse modedragter ogsaa vil være udmerket egnet til almindelig selskapsbruk.

2. Brudekjole av crêpe de chine med bred blondetunik. Kjolen er sydd av crêpe de chine i ganske enkel kimono-kittelfacon og utstyrt med en tunik som arrangeres av en meget bred, fin tylsblonde, hvis smukke mønster trær saa fordelagtig frem ved den maate hvorpaa tuniken draperes. Man syr denne rynket til et mellembredt belte av crêpe de chine, hvorfra utgaar omtrent likesaa brede skulderremmer av samme stof. Blondetunikens nederste kant heftes let poset op nedentil, saa at man ser kjolen komme tilsyne her, litt bak, mer foran. Den klædelige, lille halsutringning rynkes let foran og i ryggen og ved en smal snorkantning forbinder man ytterstoffet med tylsforet. De halvlange kinomærmer bøies om i brede opslag.

Kjolen knappes i ryggen, som det ses paa det lille bill. 2 a. Der brukes i st. 48: Ca. 3 m. crêpe de chine av 100 cm.s bredde, 2,10 m. blonde av 115 cm.s bredde.

(Tilklipte snitmønstre 35 øre; leveres i st. 45 og 48.)

3. Brudedragt med plissélægget forklætunik med plissé-ærmer. Denne dragt er ualmindelig klædelig og meget let at sy. Den syes av elfenbenshvitt Crêpe Georgette og utsty-

4. Brudedragt av gulhvitt silke med smalt sløp og med broderi. Av meget bløt, gulhvitt silke syr man denne stilfulde dragt, hvis fornemme utseende skyldes to lange pagodeærmer, det høie, bløte belte og det vakre broderi, som virker sart og let og udelukkende utføres med kjedesting. Broderiet pynter den nederste halvdel av ærmene, beltet i hele dets bredde, tunikens nederste kant og danner avslutningen paa det rette, maateholdent lange sløp. Mønstre til dette broderi sendes vore abonnenter mot indsendelse av 35 øre.

Skjørtet og tunikdelene, som dækker sidene, syes rynket til kinomoblusen, som forsynes med et ærmeløst tylsfor. Sammensyningen skjules av det brede belte, som omslutter figuren i bløte folder og brettes let om paa høire side. Kjolen lukkes i ryggen. (Se ogsaa 3 a.)

Under en foran litt bredere, ellers smal myrtekrans arrangeres sløret i enslags hættemom, saa det slører en del av ansigtet.

Der brukes i st. 48: Ca. 6 m. stof av 105 cm.s br. (Tilklipte snitmønstre samt broderimønstre 35 øre; lev. i st. 45, 48 og 51.)

2 a—4 a. Brudekjolene set bakfra.

**PINGVIN
LÆDEROLJE**

holder brunt og sort
skotøi mygt.

Ny stor prisl. gratis mot porto! Yderst interessante tilbud! Billige priser! Bestil omgående! Olaf Halvorsen, Kristiania. (Etabl. 1893.)

Sportsartikler

for vinter- og sommersport. Geværer og Ammunition. Fiskeredskaper. Fabrikation av de anerkjendte Thor- og Diamant-Cykler. Motorcykler. Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STOR-GATE 20
KRISTIANIA.

MUSIK. Prisl. mot 30 øre i porto. Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, guitarer, messing-instr., sextetnoder, tale-apparater og plater, ital. trækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORR-KÖPING 1.

ERNEMANN
KAMERAS og projek-tions-apparater
Objektiver, kinoer, plater
er de beste. Prisl. og konkurrennebetingelser gratis.
Foto-Kino-Fabrik. **ERNEMANN-WERKE A-G. DRESDEN 269.** Optisk Anstalt.

Prøv det idag!

Sanatogen
Styrkemidlet

Faas paa alle apotek

Skuespillerinde Fru GYDA CHRISTENSEN skriver:
„Sanatogen styrker musklerne, gir utholdenhet og — hvad ganske er det allerbedste — det gir godt humor.“

Operasangerinde Fru KAJA EIDE skriver:
„Min Sanatogenkur har været i høieste grad saa vellykket, at jeg kun ønsker at fortsætte.“

BROWNING Kal. 6,35 Kr. 34, Kal. 7,65 Kr. 36. Jagtvaaben, Prismeglas, Prisl. 50 Øre. Benekendorff, Berlin-Friedenau.

Tilskjæperkursus 100 kr.
Dameskredderindekursus. Nørrebrogade 26 i København N. Averter i Nord. Mønster-Tidende!

Bruk HUDSON'S SÆPEPULVER
Til vaskning av Stentøi og Glas.
A/S Brødrene Lever, Kristiania.

Vaskeapparatet „Sonecar“
er atter ankommet.
Pris for komplet apparat med bruksanvisning **kr. 15.00 + fragt.** Sendes overalt pr. etterkrav. Forlang prospekt. Leveres fra generaldepot **SONECAR, Stavanger.**

Haandstoppeapparatet „Sonecar“
er ankommet. Med dette apparat stopper man alt slags tøy (strømper, dække-tøy, gardiner osv.) fuldstændig som nyvævet. Pris for komplet apparat med bruksanvisning **kr. 5.00 + porto** sendes overalt pr. etterkrav. Leveres fra generaldepot **SONECAR, Stavanger.**

ANTI-EXEMA
M. ZADIG'S
HVITE TJÆRE SÆPE
mot fregner, flekker, finner og urenheter i huden.
GIR REN HUD.
Ta kun den originale med navnet ZADIG.

Løvsag og Træskjæreværktøi og Materialer.
Bøker i stort udvalg. Prisl. gratis.
Ulrick Riedl, Bodø.

PHOSPHO-ENERGON PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svagbed, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

forpligtelser fra sine tidligere aar at indløse, vilde hans løn bare slaa til til et beskedent liv. Fru Anna selv vikar gjerne pladsen og lar først manden og dernæst de tre barn, som efterhaanden er vokset til i egteskapet, nyde først. Hun synes det er lykke nok naar hun vet at hendes familie er lykkelig og har det godt. Men egtemanden, som mindre saa paa den neppe utfoldede blomst og satte mindre pris paa hendes ynde end paa hendes formue, han gjør sig livet behagelig ved hendes omme omsorg og tenker ikke paa at gjengjælde hende noget paa lignende maate. Fru Anna pleier selv sine kjære med største omsorg naar der feiler dem det allermindeste, men hverken hun eller familien agter paa forvarslene, som bebuder hende en alvorlig sygdom. Og saa en dag falder den ellers raske og glade husmor sammen rammet av en uheldig sygdom. Nu først, da de savner den vante omsorg, blir hendes familie klar over hvor megen kjærlighet de skylder husmoren, og de ønsker av hjertet at gjengjælde hende alt. Men forgjæves lægger faren sammen med sønne de herligste reiseplaner. De synes næsten ikke at den vakreste egn paa jorden er god nok til den syke. Forgjæves anstrender datteren sig for at tilberede morens livretter. Fru Anna, som neppe kan forlate sengen, tør ikke tenke paa at reise. Hun vilde heller ikke ha nogen glæde av det. Og selv de lekreste retter kan ikke mer vække den sykes appetit. Mens hun var frisk, vilde en liten brøkdal av denne omsorg ha gjort hende lykkelig over al maate. Nu fornaar hendes kjære ikke mer at hjelpe hende. Det er forsent!

Fru N. N., en gammel utslitt enke, har for bestandig lukket sine øine. Hun var vokset op under de fattigste forhold, og senere erfarte hun livets haardeste nød ved siden av en doven og driktfeldig mand. Da hun blev enke kunde hun egentlig aande friere, for saa dygtig og flitig som hun var hadde det været hende en let sak at slaa sig igjennem. Men imidlertid hadde hendes søn giftet sig med en uduelig kone, og da hun var i slutningen av femtiaarene maatte hun ta to sønnebarn til sig. Nu begynde hun at slite og stræve

for at tjene det nødvendige til livets opboda, helt til bedstemor sank sammen, utmattet av for meget arbeide og for litet næring. Og nu kom de til begravelsen, alle de sønn hadde staaet hende nær i livet og hadde bekymret sig saa litet om hende. En gammel bror av den avdøde var kommet, han hadde svinget sig op fra fattig bondegut til en mindre gaardbraker. Han hadde længe visst at søsteren maatte kjempe med nød og fattigdom. Men han hadde kone og barn som han først maatte sørge for, og av rede-penger hadde han ikke mange. Men da han nu staa overfor søsteren paa hendes fattige leie, pinner dog angren ham. Sky og brødebetynet staaer sønnen og svigerdatteren ved baaren, barnebarna ser forstyrret til; først nu forstaaer de rigtig hvor megen kjærlighet og omhu de har den avdøde at takke for. En staselig, velhavende borgerkone, i hvis hus den avdøde har bodd i aarevis, har likeledes indfundet sig. Hvor ofte har hun ikke, naar hun hadde travlt i forretningen, betrodd sine smaabarn til den trofaste sjæl! Nu gripes hun av anger over at hun ikke hjalp her og bragte lettelse. Det er forsent!

I sandhet — kjærlighet, godhet og trofast omsorg er meget dyrebare skatter, og de burde findes paa vor livsvei. Derfor skal vi heller ikke nøle med at gi dem til andre, saalænge vi har noget at skjænke bort og kjender et menneske hvem det vil være velkomment, og hvis tilværelse vi derved kan forme lysere og venligere. Vi skal altid vogte os for at være tilbakeholdne med bevisene paa kjærlig og velvillig godhet og at opsætte det til senere tider. Døden kan let komme imellem vort førehavende og utførelsen av det, og dette „For sent!“ kan tone os imøte, og til sene tider forbitre os mangel glæde og gjøre os mangen lime tung.

Hjemmet.

Haarets fald efter haarvask.
Den som vasker haaret selv og ikke har de fornødne indretninger til hurtig at faa det tørt, kan ofte beklage

sig over, at haaret sitter daarlig efter vasken. Det er derfor ultraadelig straks at ordne det vaate haar slik som det skal sitte, altsaa trække skillen paa det ønskede sted eller stryke forhaaret glat tilbake, hvorledes man nu ønsker det sat op. Haaret holdes nu med kamme eller naaler i den ønskede stilling, til det løsthengende og det ophæftede forhaar er tørt. Da først tar man naaler og kammer ut for at det haar som findes nedunder, ogsaa kan tørke. Frisyren vil nu lykkes meget bedre straks den første dag end ellers.

At utbedre haarnet.

Man spænder haarnettet ut paa et brett, dækket av et stykke hvitt papir. Nu trær man en fin synaal med avgredd haar og knytter hermed de iturøyne masker sammen. Efter hver knute maa haaret klippes fra. Det er ganske vist et temmelig langvarig arbeide, men man kan paa denne maate faa de temmelig dyre haarnet til at holde dobbelt saa længe.

At utbedre fine slør.

Liksom haarnet kan fine slør utbedres med haar, og herved kan man endog undgaa at sy slørene sammen, hvilket altid falder i øinene, men de knyttes sammen maske for maske, som mønsteret fordrer det. Grovere slør utbedrer man paa denne maate med passende traad, men denne maa alltid være noget finere end selve størstoffet.

Saalder til hjemmesko.

De mest holdbare saaler til hjemmesko lages av flettede strimler. Lange tøystrimler paa ca. 1½ cms. bredde syes sammen og derav flettes en fast flætning, som man syr fast paa midten av en papir- eller straa-saale og derefter utenom igjen. Naar denne saale syes fast til skoens, bstrykes den med varmt lim, hvilket gjør den mer holdbar. Det er meget fordelagtig at kante en slik saale med en lærstrimmel.

Tolv regler for omgang med laante bøker.

1. Husk paa at en laant bok er andres eiendom.
2. Før man læser i den, forsynes den med et omslag hvis den ikke er forsynt med et slikt.
3. Man bør vaske hændene, før man læser i boken.
4. Læs ikke under maaltidene.
5. Pas paa at boken ikke falder ned, for derved gaar bindet let løst. Man bør lægge boken paa bordet foran sig istedenfor at holde den i haanden, dette gjælder især store, tykke bøker.
6. Blad forsigtig uten at væte fingeren. Det er en uskik først at slikke paa fingeren. Det sætter flekker og kan overføre smitte.
7. Bø ikke bokens blader. Bruk bokmerke.
8. Boken bør ikke tas med i det fri, hvor kjedelig vilde det ikke være om man mistet den.
9. Ønsker man at ta boken med paa reise, bør eierens tilladelse indhentes.
10. Man maa aldrig laane boken videre. Det er taktløst og upaalidelig.
11. Man maa læse boken saa hurtig som mulig.
12. Man bør erstatte enhver skade som boken kan ha lidt mens man hadde laant den.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi-avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 17.

Pris kr. øre

For beløp under kr. 3.00 hedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

50 centimeter (½ meter) nyt haar.

Da mit haar til min sorg, for tre aar siden, paa grund av skeldannelse i hovedbunden, begyndte at falde av, prøvede jeg

Hämoes Haar-Kultur.

Mit haar, som før krigen var 45 centimeter langt, er nu efter 3 aars anvendelse av nævnte haar-kultur vokset

50 centimeter,
et for mig lykkeligt og tilfredsstillende resultat.

Fru E. Arentoft, Bredgade 8, København K.

Prisen er pr. flaske kr. 3³⁵.

3 flasker sendes portofrit. Beløpet kan ogsaa indsendes i frimerker. — Faas over hele den civiliserede verden hos d'hr. apothekere, parfumerier og drogeriforretninger samt direkte fra:

Hämoes Generaldepot.

Tag ikke feil, naar De kjøper
CHAMPO-PULVER

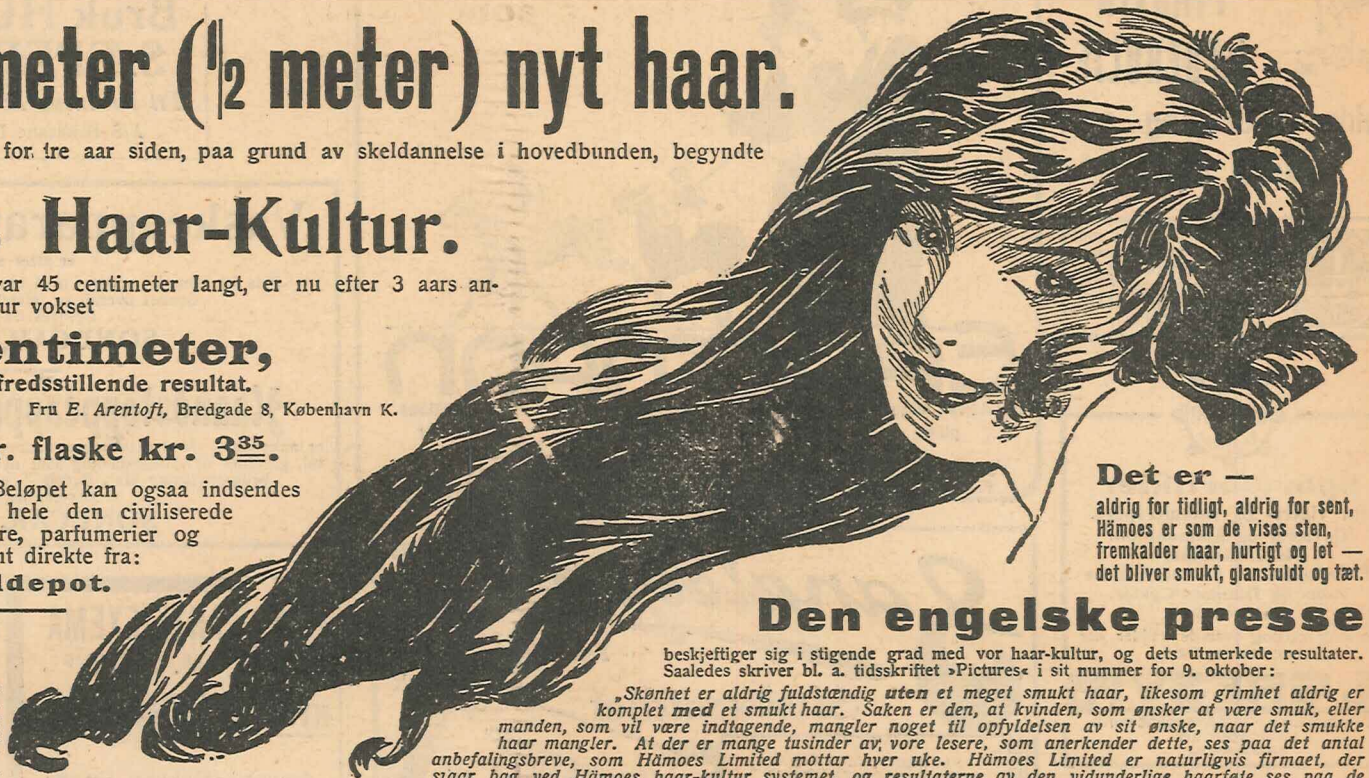
Hämoes haarrensingskultur i pulverform til haarvask har forlængst overgaaet alt paa dette omraade. Diskret parfumeret med vor verdenssucces The Flowers Dream, derfor millionsalg over hele verden. Pris 30 øre pr. stk.

Hämoes L^{td}. London,

for Norge: A/s Hämoes Generaldepot.

Skippergaten 14, Kristiania.

Telef.: 3270.

Det er —

aldrig for tidligt, aldrig for sent,
Hämoes er som de vises sten,
fremkalder haar, hurtigt og let —
det bliver smukt, glansfuldt og tæt.

Den engelske presse

beskjæftiger sig i stigende grad med vor haar-kultur, og dets utmerkede resultater. Saaledes skriver bl. a. tidsskriftet »Pictures« i sit nummer for 9. oktober:

„Skønhed er aldrig fuldstændig uten et meget smukt haar, likesom grimhet aldrig er komplet med et smukt haar. Saken er den, at kvinden, som ønsker at være smuk, eller manden, som vil være indtagende, mangler noget til opfyldelsen av sit ønske, naar det smukke haar mangler. At der er mange tusinder av vore lesere, som anerkender dette, ses paa det antal anbefalingsbreve, som Hämoes Limited mottar hver uke. Hämoes Limited er naturligvis firmaet, der staar bag ved Hämoes haar-kultur systemet, og resultaterne av denne vidunderlige haar-føte ses paa de hundreder af kvinder og mænd, som kan gjøre forring av den indtagethet som følge av regelmæssig bruk av denne vidunderlige haar-kultur.“

Indehaveren av det verdenskjendte firma: The Atlas Safety Petrol Filler & Co., Cap. A. C. French Brewster, New Bond Street, London, skriver til os:

„Det glæder mig at kunne erklære, at den flaske av Deres patent haar-føte (kultur), som De har sendt undertegnede, har haft den mest enestaaende virkning, fuldstændig standset haaravfald og bragt haarbunden i den bedste condition.“

Tegn abonnement paa „Allers Familie-Journal“.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkøbet 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Praktisk forklæ for damer.

Man anvender stof i en anden farve som besatning paa dette ensfarvede forklæ. Bortset ledes gjennem indsnit og knyttet. Der medgaaer 2 m. stof av 80 cm. bredde til st. 48. Mønsteret bestaar som bill. viser av 4 deler.

Fig. 1. Den halve forbiød, 2. Brystsmekke, 3. Bakbred, 4. Stripe til kant.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av forstykket langsmed stoffets bred.

Bestillingseddell paa

Sykurv nr. 17. Pris 15 øre.

Navnkundige kirker: Kirken i Wittenberg

Du er hos mig.

Held os, at vi har en Fader i himlen! Likesom et barn gjemmer sig i sin mors favn eller griper sin fars haand, naar det er ængstelig — saaledes iler vi i alle stormer og farer i livet, i alle verdens fiendtligheter og forfølgelser til den store Gud, vor Fader i himlen. Har du nogensinde hørt, naar dit barn midt paa natten for op i angst og utstøtte et høit skrik? Barnet hadde drømt en ond drøm. Du gik da straks bort til dets seng, la din haand paa dets pande og sa til det: „Vær stille, min egen gut (eller pike), vi er jo hos dig, baade far og mor!“ Og neppe hadde det slaat sine forskrækkede øine op, før det blev beroliget og atter sov fredelig ind, for det visste at far og mor var det nær og skjernet det mot al fare.

Hvad der end ængster os i livet, saa søker øiet mot himlen, hjertet føler at vor himmelske Fader er nær, og læben stammer: Du er hos mig! Da vil al angst vike

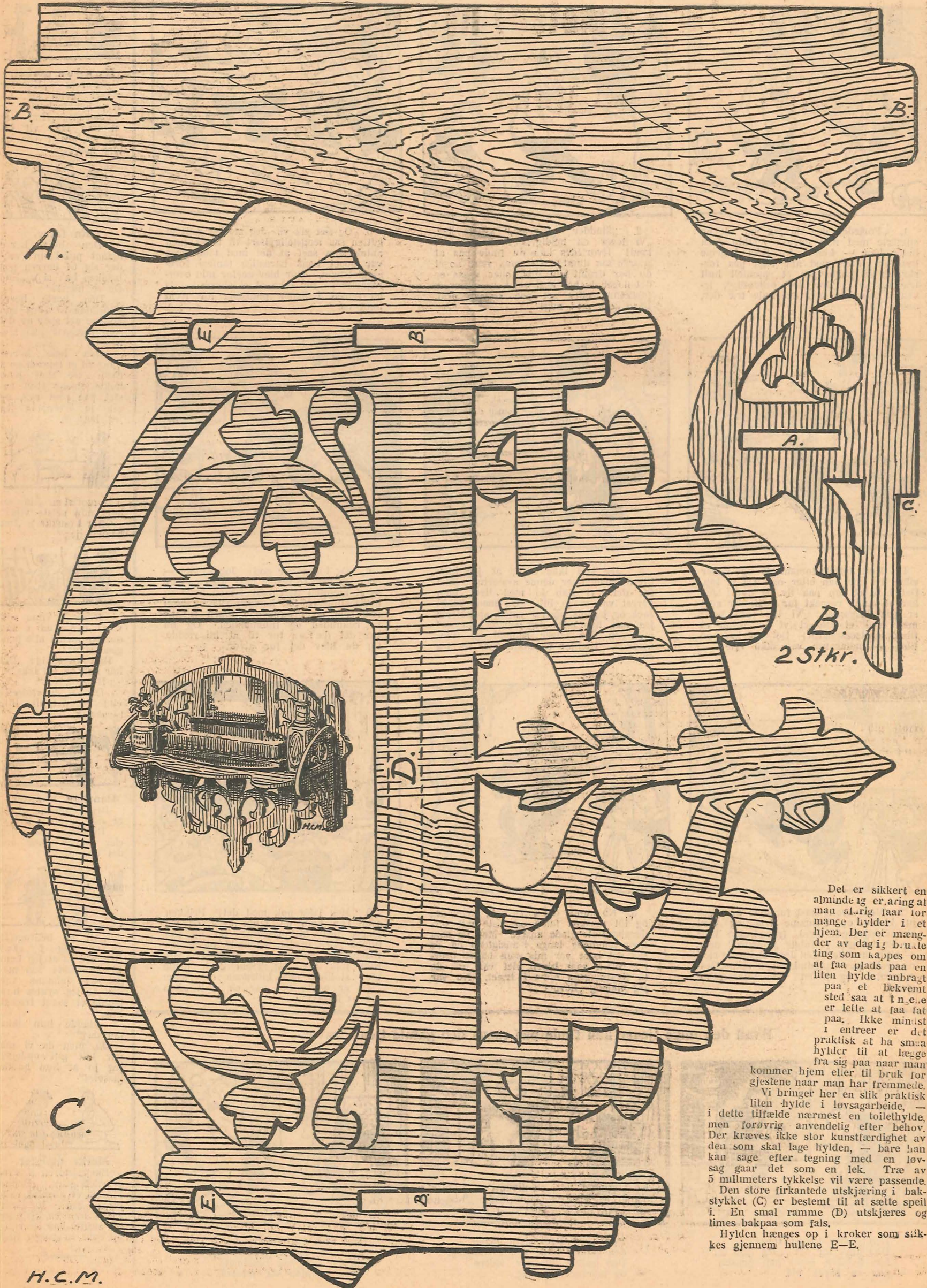
for en tillidsfuld fortrøstning, da vil vi likesom barnet beroliges ved at vite os i vor Faders varetægt.

For sent.

Hvor trist en betydning har ikke disse to ord i det daglige liv! Hvor ærgerlig det er naar man kommer til stationen og der maa høre ordet „Forsent!“ Hvor sørgelig det er naar en ung mand først hører om en stilling naar denne allerede er git til en anden. Hvor uheldig, naar den syke først forsent beslutter sig til en operation, som nogen maaneder før kunde ha reddet ham. Men allerværst og sorgeligst er det dog, naar den ubønhørlige død har bragt et trofast, hengivent hjerte til at staa stille, naar en er død, som vi skylder mange varme følelser, og vi saa maa si os selv at vi kommer forsent med vor kjærlighet og godhet.

En knapt tyveaarig datter fra et velstillet hjem er i overstrømmende lykke blit sin tilbedte mands hustru. Sand kjærlighet kjender ingen egenlyst, derfor anstrenger den unge fru Anna sig ogsaa bare for at skaffe sin mand alle de behageligheter i tilværelsen, som hendes formue kan bidra til. Ti hans egne indtægter er beskedne, og da han tillike har

En liten toilethyldde som løvsagarbeide.

Det er sikkert en almindelig eraring at man alarig laar for mange hylde i et hjem. Der er mængder av dagis brukte ting som kappes om at faa plads paa en liten hyldde anvendt paa et bekvemt sted saa at tingen er lette at faa fat paa. Ikke minst i entreer er det praktisk at ha smaa hylde til at legge fra sig paa naar man kommer hjem eller til bruk for gjestene naar man har fremmede.

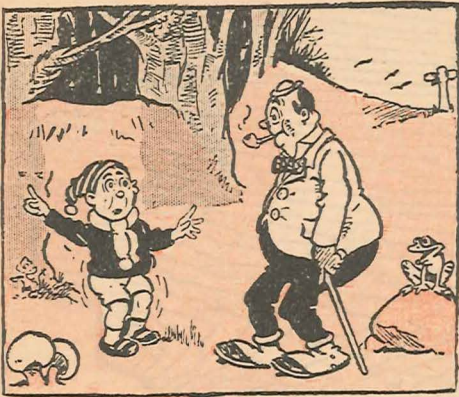
Vi bringer her en slik praktisk liten hylde i løvsagarbeide, — i dette tilfælde nærmest en toilethyldde, men forøvrig anvendelig efter behov. Der kræves ikke stor kunstfærdighet av den som skal lage hyllden, — bare han kan sage efter tegning med en løvsag gaar det som en lek. Træ av 5 millimeters tykkelse vil være passende.

Den store firkantede utskjæring i bakstykket (C) er bestemt til at sætte spill i. En smal ramme (D) utskjæres og limes bakpaa som fals.

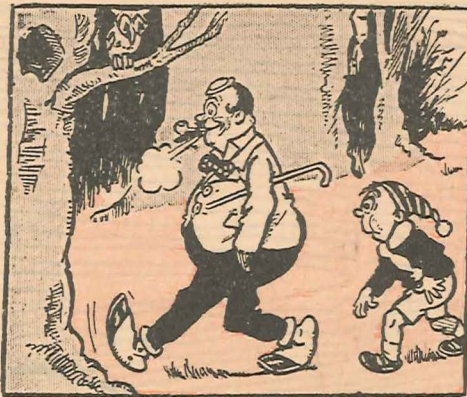
Hyllden hænges op i krokar som stikkes gjennem hullene E-E.

H.C.M.

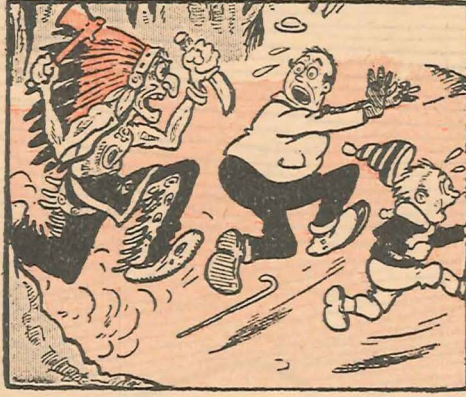
Den som ler sidst ler bedst.

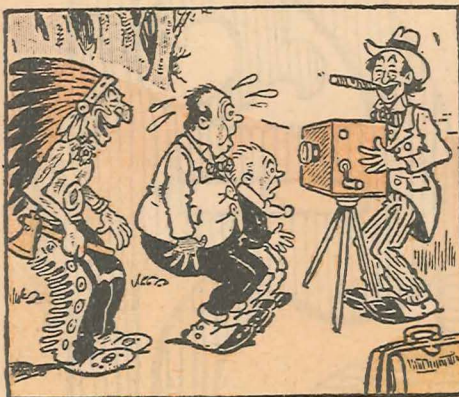
1. „Forleden dag da jeg var ute og spaserte med min nevø — Tibbi Jack heter han — kunde jeg ikke begripe hvorfor gutten med alle tegn paa forskrækkelse pekte paa et gammelt hult træ og sa: „Bor der ordentlige, levende indianere indi det hule træ der, onkel Bill?“

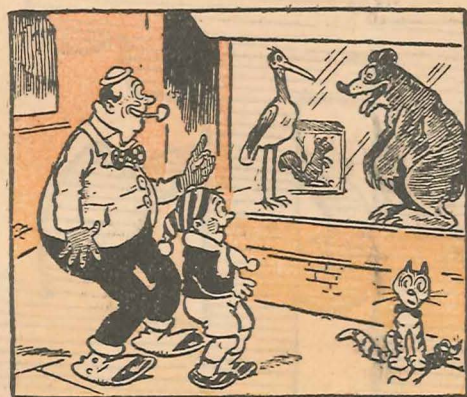
2. „Sludder og vrøvl,“ svarte jeg. „Vi lever da heldigvis i et civilisert land! Hvorledes kan du finde paa at spørre saa dumt? Det maa være noget du har drømt om inat, eller ogsaa er det noget du har læst om i en indianerfortælling eller set paa kinematograf. Bare kom med mig!“

3. Og saa gik vi. Jeg merket godt at gutten saa ængstelig bort til træet, men antok som sagt at det med indianerne var noget hans barnslige fantasi foregjølet ham. Stor blev derfor min overraskelse — for ikke at si skræk — da en ildrød indianer pludselig for frem imot os.

4. Med løftet tomahawk og under vilde hyl for han efter os. Og vi løp. Det blev et løp paa liv og død. Jeg har al mulig respekt for rødhuder som er paa krigsstien. Vi løp som sagt; men med et stanset vi — foran et filmoptagelsesapparat! Det var bare en film, — indianeren var ikke egte!

5. Jeg kan ikke negte at jeg blev litt argerlig over denne avsløring. Ikke for det: vi slap jo med livet, men narret var vi jo blit. Og mens Tibbi Jack og jeg gik opover gaten, spekulerede jeg paa hvorledes jeg skulde „hevne“ mig paa den falske rødhud og filmmanden. Utenfor en buntmaker fik jeg en idé.

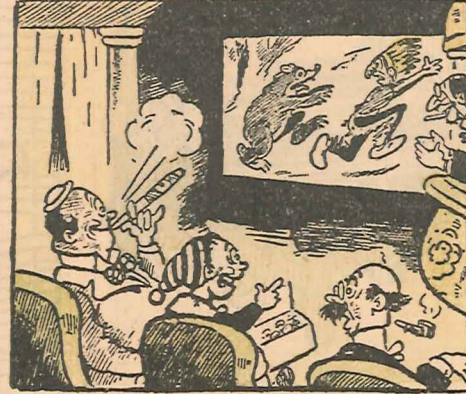
6. Og idéen var god! Jeg kjøpte — eller jeg tror forresten bare jeg la ante — et komplet bjørneskind med hode og øvrig tilbehør, tok hansen paa og bega mig som en brummende bjørn tilbake til rødhuden og filmmanden. Og nu var det deres tur til at bli rædde. Og de blev det for alvor.

7. Med utrolig hast forsøkte de begge at klatre op i samme træ, og med skrækjagende brøl, fremstrakte klør og åpent gap forfulgte „bjørnen“ dem, — altimens lille Tibbi Jack smilende stod og dreiet paa haandtaget paa optagelsesapparatet og filmet den interessante scene.

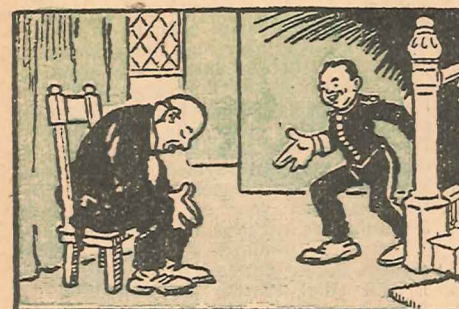

8. Nu kunde det være nok, mente jeg og lot masken falde og viste mit verdensberømte glade ansigt. Men de som blev temmelig lange i ansigtene da de saa det bare var mig som hadde overtalt rollen som bjørn, det var nok de to flytningene oppe i træet. Nu var jeg endelig „hevnet“.

9. Men ikke nok med det! Prikken over i'en kom da Tibbi Jack og jeg senere paa kinematograf sat og saa filmen „Den modige rødhud“, og vi saa tilsidst fik scenen med bjørnen. Slik som folk lo! Og Tibbi Jack pekte med stolthet paa billedene og ropte: „Det er os!“ Det var en stolt aften for os begge!

Hvad den unge tjener kan finde paa mens den gamle tjener sover.

Den gamle tjener sover. Den unge ser det. „Jeg maa le!“ han hvisker, mens han pønser paa en barok idé.

Med penselstrok han maler den gamles hode rundt omkring. Den gamle blunder videre og merker ingenting.

Men da saa husets herre kom til og „maleriet“ saa, da var han nær besvimmel, hvad let man kan forstaa.

Smaapluk.

Hendes særhet.
Faren: „Hvorfor vasker Malla sig aldrig for frokost?“
Moren: „Hun sier at hun ikke vil vaskes sit ansigt paa en tom mave!“

En farce.
Den høie herre blandt publikum (vender sig til herren paa bænken bak si): „Kan De se noget?“
Den korte herre (mottalden): „Jeg kan ikke se det spor av det som foregaar paa scenen.“

Den høie herre: „Jeg vil gi Dem et godt raad: De skal bare holde øinene stivt fæstet paa min rygg, og saa se hvergang jeg ler.“

Humoristen: „Har du hørt min sidste vitt?“
Offeret (sukker): „Det haaber jeg.“

Hun: „Vilde du være like glad i mig om far mistet alle pengene sine?“

Han (ængstelig): „Det har han da vel ikke?“

Hun: „Nei.“
Han: „Selvfølgelig ville jeg det, din lille lovekop!“

Daarlige utsigter.
Brudgommen: „Du er mit eneste i livet!“
Bruden: „Ja, jeg eier heller ikke andet end dig!“

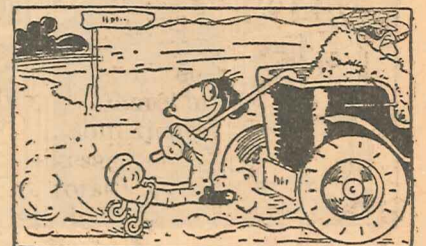
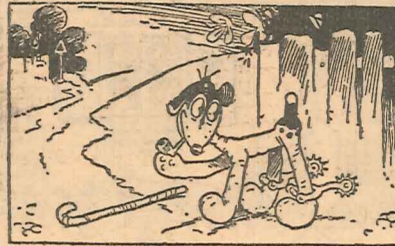
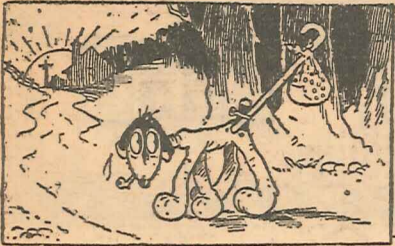
„Alt er bedrageri! Se nu mig f. eks.! Grunden til at jeg kom til at holde saa meget av Johanne var Jen at jeg syntes hun hadde et saant trofast blik.“

„Hadde hun ikke det da?“
„Jo, men da vi saa var blit gift opdaget jeg jo at hun hadde glaseie!“

Mørke utsigter.
Ekspeditøren (i sørgeavdelingen): „Denne klæden er absolut usikelig; jeg forsikrer truen, med en kjole av det stoffet kan De rolig bli enke to ganger til!“

Hvad en klok hund kan bruke et par sporer til.

„Jeg begynder snart at bli træt,“ sa den kloke hund. „Og oppakningen er ikke fri for at trykke mig. Men jeg maa videre — vandre, vandre, vandre!“

Da faldt dens vei forbi en soppelhaug hvor der blandt mange andre ting ogsaa fandtes etpar gamle sporer. „De maa kunne brukes!“ tænkte Karo.

Men til hvad? Ja, det mest nærliggende at bruke sporene til var naturligvis at anbringe dem paa benene — det er jo det man gjerne bruker sporer til.

Og det gjorde Karo ogsaa. Men den gjorde mer: den omdannet ved hjælp av sporene sig selv til en tilhængervogn båk en automobil og fik paa den maate gratis befordring!

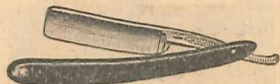
EN SMUK NÆSE!!

kan enhver faa ved at anvende Næseformerer, anbefalet av Prof. Dr. med. v. Eck. Pris pr. stk. kr. 10,00. I forhandling ved cand. pharm. P. TIMM, Kongedybet 21, København C. Ordre eksped. pr. efterkr. i den rækkefølge, de indkommer.

Benfeil kan ikke rettes.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislise.

10 Kroner for 5

En av Handelsbankens sparesedler koster 5 kroner. Den dag den kjøpes begynder den at vokse. Om nogen aar er den værd 6 kroner, saa 7, 8, 9 og 10.

Den kan indløses i Handelsbanken naarsomhelst De behøver penge, men lar De den staa, vokser den til det dobbelte.

Sparesedlerne kan faas ved alle Handelsbankens kontorer for kr. 5, eller pr. post for kr. 5,30. (Sparesedler for større beløp kan ogsaa faas).

Send os Deres adresse idag og vi skal sende Dem vor brosjyre »10 kroner for 5«.

Spar mest mulig, Kjøp flest mulige sparesedler.

De vokser.

Handelsbanken DEN NORSKE HANDELSBANK

Trondhjem, Bergen, Kristiansund N. Kristiania: Kirkegt. Brogt. Schous pl.

Gratis og portofrit

sender vi en prima cycleslange med 12 ndr. gar. og vort katalog til enhver cyclist, der sender os sin adr. og 1 kr. i Frim. til omk. Utlukkende reklamemed. Gummifabriken, Fredensborg, Danmark.

MUSIK-Instrumenter, bedste Kvalitet. Katalog mod Indsendelse af 50 Ore. Jul. Heinr. Zimmermann, Leipzig. Querstr. 26 28.

Billige, varige og vakre Gravmonumenter

Repræsentant for Kristiania: Havearkitekt E. Grobstok, Smestad, V. Aker.

NORSK KUNSTSTEN A/S

Forlang Katalog PORSGRUND Forlang Katalog

Herfeld & Co., Neuenrade Nr. 88, Tyskland. Tyske, Wiener, italienske og Bozener Harmonikaer leverer vi til billigste Pris. Katal. gratis franko. Brevporto 40 Ore.

Til Nordisk Mønster-Tidendes Abonnenter leveres tilskaarne Snitmønstre og Broderimønstre mod Indsendelse af Bestillings-seddelen samt 35 Ore i Frimærker til Ekspeditionen.

Køb i Tide! 30 forsk. Krigsm. Kr. 1.- 50 » » » 3.- 150 » » » 20.- 100 forsk. f. Skand. 0.90 150 » » » 3.50 Kat. gratis. Alle M. køb. 500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr. Frimærkeboersen, KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Korpulens, fedme fjerner Dr. Hoffbauers lovbeskyttede avmagrings-tabletter. Fuldstændig uskadeligt og mest virningsfulde middel uten overholdelse av diæt. Ingen skjoldbruskkirtler. Ingen avføringsmiddel. Brochure paa forlangende. Pris for komplet kur 150 M. og 210 M. inkl. porto og utførselskostninger mot forutbetaling eller pr. efterkrav. Elefant-Apotheke, Berlin A. 79, Leipziger Str. 74 (Dönhoffpl.)

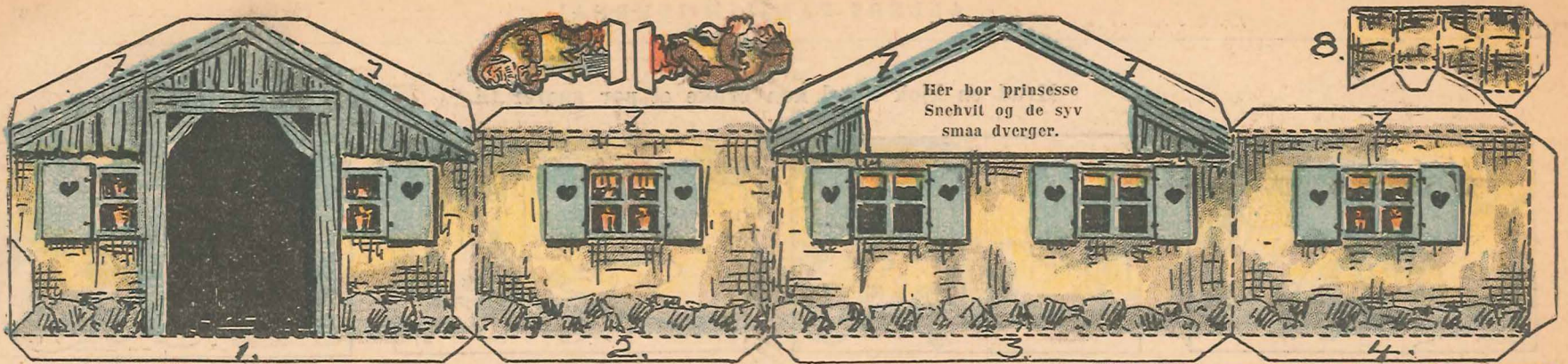
Phillips RUBBERS PHILLIPS' saaler og hæler fabrikeres i England og sælges over hele verden. Tynde gummiplater med forhøininger til at fæstes paa almindelige saaler og hæler, hvorved der opnaaes fuldstændig beskyttelse mot slit. Lavet av Phillips' forsteklasses sorte gummi, som er al anden sort eller graa gummi paa markedet overlegen. Tre-dobler stovlernes levetid.

ANKER-PAIN-EXPELLER den eneste ekte, verdensbekjendt i 50 aar, er atter at faa paa alle landets apoteker. Det bedste mot gift, rheumatisme, forkjølelse og tandpine etc. Generalrepresentant for Norge: ALF NØLKE A/S Parkveien 62, Kristiania.

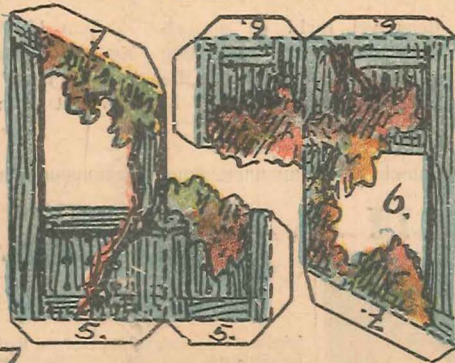
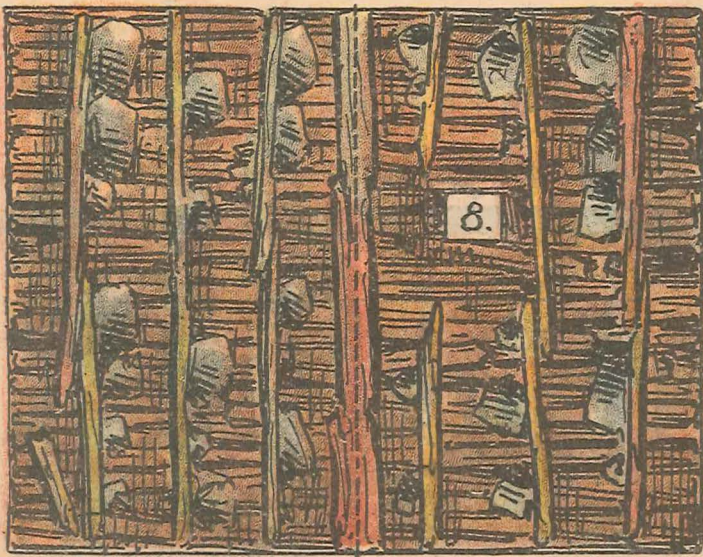
Lagerpriser for Private Perleringe, diamantringe, arminge, naale og smykker. Forlovelsesringe, 14 karat, kr. 36-42 og 48 pr. par. Staaltraadmaal indsendes. Navnegravering utføres. Uhrkæder og armbaand 14 karat massivt guld kr. 4,90 og 4,50 pr. gram. Sølvplet, frukt, kake, crembolle elegant moderne facon reklamepris kr. 32,00. Til utenbys boende ekspederes omgaende som postopkrav. Obs.! Fast guldkontrol ved herr Chemiker Schmelck. GULDVARELAGERET, (Norsk Guldsmedakties. Finnell), Hægehaugsveien 27. 3. etage, Kristiania.

Reumatisme og Nerve-sykdomme. Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjør vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par: Oskar Olsson i Vranarp, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredshet. Jeg har anvendt det mot nervesvaghet og er nu fri for sykdommen.« Helene Persson, Tvärlandsmølle, Sørlärke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.« Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarens løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaende brochure og franko vor utførlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenting ved at forlange brochuren tilsendt. Svenska Elektriska Institutet, Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33, STOCKHOLM.

Chesebrough's Vaseline OG DETS PRÆPARATER SAA SOM: COLD CREAM, PARFUMERET VASELINE, KAMFER VASELINE CREAM, IS KAMFER og MANGE ANDRE. Gjør Huden fin og blød. Bemerk Kløveblad-varem.

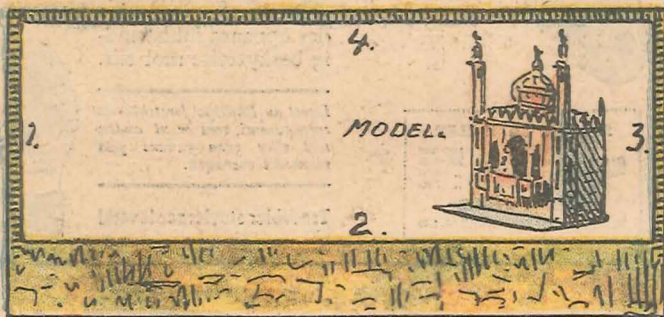
Her bor prinsesse
Snehvit og de syv
smaa dverger.

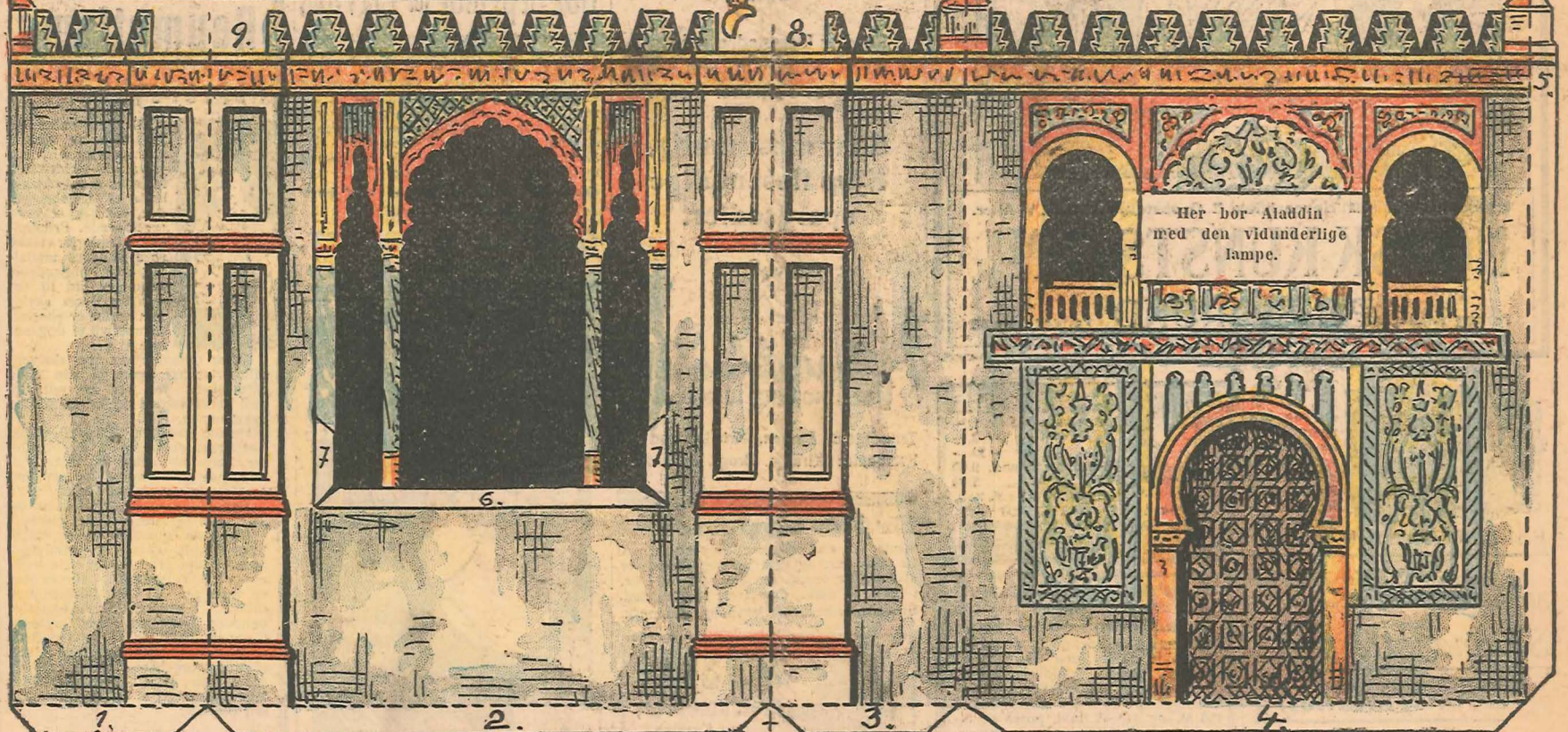
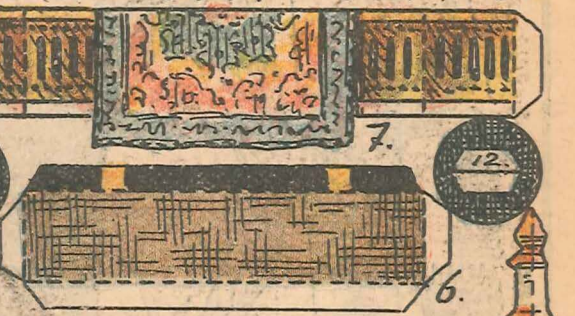
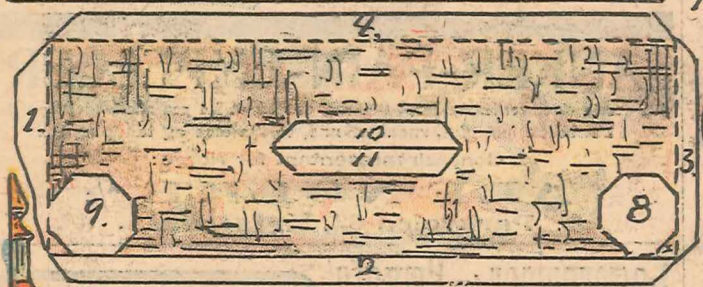
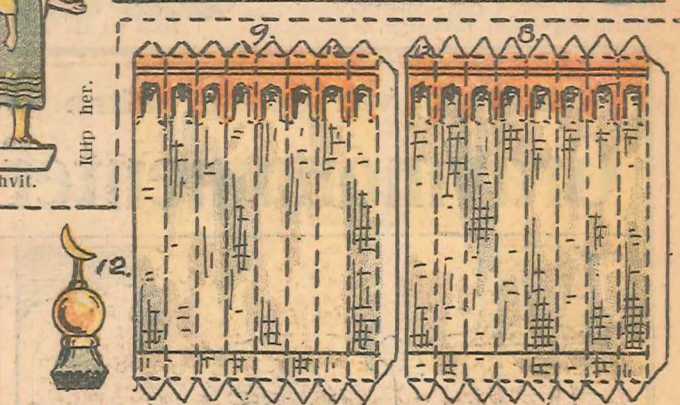
Klæb hele siden paa skrivepa-
per (ikke karton) og saml de for-
skjellige deler paa sedvanlig
maate.

NB. Den punktete linje (Klip
her) adskiller det som hører til
Snehvits hus fra det som hører
til Aladdins slot.

7. MODEL.

MODEL.

Her bor Aladdin
med den vidunderlige
lampe.

Eventyrenes lilleputby III: Snehvits hus og Aladdins trylleslot.

I næste nummer følger: Svinehyrdens stl og fyrstøssoldatens tre hundehus.